Tento dokument slouží výhradně k informačním účelům a nemá žádný právní účinek. Orgány a instituce Evropské unie nenesou za jeho obsah žádnou odpovědnost. Závazná znění příslušných právních předpisů, včetně jejich právních východisek a odůvodnění, jsou zveřejněna v Úředním věstníku Evropské unie a jsou k dispozici v databázi EUR-Lex. Tato úřední znění jsou přímo dostupná přes odkazy uvedené v tomto dokumentu

►B

PROVÁDĚCÍ NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) 2018/2066

ze dne 19. prosince 2018

o monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES a o změně nařízení Komise (EU) č. 601/2012

(Text s významem pro EHP)

(Úř. věst. L 334, 31.12.2018, s. 1)

Ve znění:

		Úřední věstník		
		Č.	Strana	Datum
►M1	Prováděcí nařízení Komise (EU) 2020/2085, ze dne 14. prosince 2020	L 423	37	15.12.2020
►M2	Prováděcí nařízení Komise (EU) 2022/388, ze dne 8. března 2022	L 79	1	9.3.2022

▼B

PROVÁDĚCÍ NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) 2018/2066

ze dne 19. prosince 2018

o monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES a o změně nařízení Komise (EU) č. 601/2012

(Text s významem pro EHP)

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

ODDÍL 1

Předmět a definice

Článek 1

Předmět

Toto nařízení stanovuje pravidla monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů a údajů o činnosti podle směrnice 2003/87/ES v obchodovacím období systému Unie pro obchodování s emisemi počínajícím dne 1. ledna 2021 a v následujících obchodovacích obdobích.

Článek 2

Oblast působnosti

Toto nařízení se vztahuje na monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů specifikovaných v souvislosti s činnostmi uvedenými v příloze I směrnice 2003/87/ES a údajů o činnosti ze stacionárních zařízení a z činností v oblasti letectví a na monitorování a vykazování údajů o tunokilometrech z činností v oblasti letectví.

Vztahuje se na emise a údaje o činnosti vzniklé od 1. ledna 2021.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

1) „údaji o činnosti“ údaje o množství paliva či materiálů spotřebovaného nebo vyrobeného prostřednictvím určitého procesu, který je relevantní z hlediska metodiky monitorování založené na výpočtu, vyjádřeném v terajoulech, případně jako hmotnost v tunách nebo (v případě plynů) jako objem v normálních metrech krychlových;

2) „obchodovacím obdobím“ období uvedené v článku 13 směrnice 2003/87/ES;

3) „tunokilometrem“ tuna užitečného zatížení přepravovaná na vzdálenost jednoho kilometru;

▼B

4) „zdrojovým tokem“ podle okolností:

   a) konkrétní druh paliva, surovina nebo produkt způsobující emise příslušných skleníkových plynů v jednom nebo více zdrojích emisí v důsledku jeho spotřeby nebo produkce;

   b) konkrétní druh paliva, surovina nebo produkt, které obsahují uhlík a jsou zahrnuty do výpočtu emisí skleníkových plynů pomocí metodiky hmotnostní bilance;

5) „zdrojem emisí“ samostatně identifikovatelná část nebo proces v rámci zařízení, z něhož jsou uvolňovány příslušné skleníkové plyny, nebo v případě činností v oblasti letectví jednotlivé letadlo;

6) „nejistotou“ parametr související s výsledkem určování množství, který charakterizuje rozptyl hodnot, jež by mohly být důvodně přiřazeny danému množství, včetně vlivů systematických i náhodných činitelů, vyjádřený v procentech a charakterizující interval spolehlivosti kolem střední hodnoty zahrnující 95 % z odvozených hodnot, s přihlédnutím k asymetrii rozptýlení hodnot;

7) „výpočtovými faktory“ výhřevnost, emisní faktor, předběžný emisní faktor, oxidační faktor, konverzní faktor, obsah uhlíku nebo podíl biomasy;

8) „úrovní přesnosti“ stanovený požadavek používaný pro zjišťování údajů o činnosti, výpočtových faktorů, ročních emisí a ročních průměrných hodinových emisí a pro užitečné zatížení;

9) „inherentním rizikem“ náchylnost parametru v ročním výkazu emisí nebo ve výkazu tunokilometrů k nepřesnostem, které by mohly být závažné, samostatně nebo ve spojení s jinými nepřesnostmi, před zohledněním účinku všech příslušných kontrolních činností;

10) „kontrolním rizikem“ náchylnost parametru v ročním výkazu emisí nebo ve výkazu tunokilometrů k nepřesnostem, které by mohly být závažné, samostatně nebo ve spojení s jinými nepřesnostmi, a kterým kontrolní systém včas nezamezí nebo je nezjistí a neopraví;

11) „emisemi ze spalování“ emise skleníkových plynů vznikající při exotermické reakci paliva s kyslíkem;

12) „vykazovaným obdobím“ kalendářní rok, během kterého musí být emise monitorovány a vykázány, nebo, v případě údajů o tunokilometrech, sledovaný rok podle článků 3e a 3f směrnice 2003/87/ES;

13) „emisním faktorem“ průměrná míra emisí skleníkového plynu vzhledem k údajům o činnosti zdrojového toku za předpokladu úplné oxidace v případě spalování a kompletní konverze u všech ostatních chemických reakcí;

▼B

14) „oxidačním faktorem“ zlomkem vyjádřený poměr uhlíku zoxidovaného na CO_2 v důsledku spalování k celkovému uhlíku obsaženému v palivu, přičemž je oxid uhelnatý (CO) emitovaný do ovzduší považován za molární ekvivalent množství CO_2;

15) „konverzním faktorem“ zlomkem vyjádřený poměr uhlíku emitovaného jako CO_2 k celkovému uhlíku obsaženému ve zdrojovém toku před zahájením procesu, při němž dochází k emisím, přičemž je oxid uhelnatý (CO) emitovaný do ovzduší považován za molární ekvivalent množství CO_2;

16) „přesností“ blízkost shody mezi výsledkem měření a skutečnou hodnotou měřené veličiny nebo referenční hodnotou stanovenou empiricky pomocí mezinárodně uznávaných a vysledovatelných kalibračních materiálů a standardních metod, s přihlédnutím jak k náhodným, tak i systematickým činitelům;

17) „kalibrací“ soubor úkonů, kterými se za specifikovaných podmínek stanoví vztahy mezi hodnotami, které jsou indikovány měřicím přístrojem nebo měřicím systémem, nebo hodnotami reprezentovanými fyzickou mírou nebo referenčním materiálem a odpovídajícími hodnotami množství, které jsou realizovány pomocí referenční normy;

18) „letem“ let ve smyslu bodu 1 odst. 1 přílohy rozhodnutí 2009/450/ES;

19) „cestujícími“ osoby na palubě letadla během letu s výjimkou členů posádky konajících službu;

20) výrazem „konzervativní“ skutečnost, že je definován soubor předpokladů sloužící k zajištění, že nedojde k podhodnocování ročních emisí nebo nadhodnocování tunokilometrů;

▼M1

21) „biomasou“ biologicky rozložitelná část produktů, odpadů a zbytků biologického původu ze zemědělství, včetně rostlinných a živočišných látek, z lesnictví a souvisejících odvětví, včetně rybolovu a akvakultury, jakož i biologicky rozložitelná část odpadů, včetně průmyslových a komunálních odpadů biologického původu;

21a) „palivy z biomasy“ plynná a pevná paliva vyrobená z biomasy;

21b) „bioplynem“ plynná paliva vyrobená z biomasy;

21c) „odpadem“ odpad ve smyslu čl. 3 bodu 1 směrnice 2008/98/ES, vyjma látek, jež byly záměrně upraveny nebo znehodnoceny tak, aby odpovídaly této definici;

21d) „zbytkem“ látka, která není konečným produktem, jenž má být přímo vyroben v procesu výroby; nejedná se o primární cíl výrobního procesu a proces nebyl záměrně upraven pro jeho výrobu;

21e) „zbytky ze zemědělství, akvakultury, rybolovu a lesnictví“ zbytky, které pocházejí přímo ze zemědělství, akvakultury, rybolovu a lesnictví a které nezahrnují zbytky ze souvisejících odvětví nebo zpracování;

▼B

22) „biokapalinou“ kapalné palivo používané pro energetické účely jiné než dopravu, včetně výroby elektřiny, vytápění a chlazení, vyráběné z biomasy;

▼M1

23) „biopalivem“ kapalná paliva používaná pro dopravu a vyráběná z biomasy;

▼B

24) „zákonnou metrologickou kontrolou“ kontrola měření v oblasti použití měřicího přístroje z důvodů veřejného zájmu, ochrany veřejného zdraví, bezpečnosti, veřejného pořádku, ochrany životního prostředí, vybírání daní a poplatků, ochrany spotřebitelů a poctivého obchodování;

25) „maximální dovolenou chybou“ povolená chyba měření podle přílohy I a příloh pro jednotlivé druhy měřidel směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/32/EU ([1]), případně podle vnitrostátních předpisů ohledně zákonné metrologické kontroly;

26) „činnostmi týkajícími se toku dat“ činnosti související se získáváním a zpracováním údajů a nakládáním s údaji, které jsou třeba k vytvoření výkazu emisí ze zdrojů primárních dat;

27) „tunami $CO_{2(e)}$“ metrické tuny CO_2 nebo $CO_{2(e)}$;

28) výrazem „$CO_{2(e)}$“ jakýkoli jiný skleníkový plyn než CO_2 uvedený v příloze II směrnice 2003/87/ES s ekvivalentním potenciálem globálního oteplování;

29) „měřicím systémem“ kompletní soubor měřicích přístrojů a jiných zařízení, jako je vybavení k odběru vzorků a zařízení na zpracování údajů, používaných ke stanovení proměnných, např. údajů o činnosti, obsahu uhlíku, výhřevnosti nebo emisního faktoru emisí skleníkových plynů;

30) „výhřevností“ určité množství energie uvolněné jako teplo v okamžiku, kdy dojde k úplnému spálení paliva nebo materiálu za přítomnosti kyslíku při standardních podmínkách, snížené o teplo vzniklé vypařováním vytvořené vody;

31) „emisemi z procesů“ emise skleníkových plynů jiné než emise ze spalování vznikající v důsledku zamýšlených i nezamýšlených reakcí mezi látkami nebo jejich přeměny, včetně chemické nebo elektrolytické redukce kovových rud, tepelného rozkladu látek nebo tvorby látek pro použití jako výrobky nebo suroviny;

32) „standardním komerčním palivem“ mezinárodně normalizovaná komerční paliva, která vykazují 95 % interval spolehlivosti, nejvýše ± 1 % jejich specifikované výhřevnosti, a to včetně plynového oleje, lehkého topného oleje, benzínu, oleje do lamp, petroleje, ethanu, propanu, butanu, leteckého petroleje (jet A1 nebo jet A), tryskového benzínu (jet B) a leteckého benzínu (AvGas);

33) „dávkou“ množství paliva nebo materiálu podrobeného reprezentativnímu odběru vzorků a charakterizovaného a přemisťovaného v rámci jedné nakládky nebo kontinuálně po určitou dobu;

([1]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/32/EU ze dne 26. února 2014 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se dodávání měřidel na trh (Úř. věst. L 96, 29.3.2014, s. 149).

▼B

34) „směsným palivem“ palivo, které obsahuje biomasu i fosilní uhlík;

35) „směsným materiálem“ materiál, který obsahuje biomasu i fosilní uhlík;

36) „předběžným emisním faktorem“ předpokládaný celkový emisní faktor paliva nebo materiálu založený na obsahu uhlíku v podílu biomasy a fosilní části před jeho vynásobením fosilní částí tak, aby vznikl emisní faktor;

37) „fosilní částí“ poměr fosilního uhlíku k celkovému obsahu uhlíku v palivu nebo materiálu vyjádřený zlomkem;

38) „podílem biomasy“ poměr uhlíku pocházejícího z biomasy k celkovému obsahu uhlíku v palivu nebo materiálu vyjádřený zlomkem;

39) „metodou energetické bilance“ metoda odhadu množství energie používaného jako palivo v kotli, vypočteného jako součet využitelného tepla a všech příslušných ztrát energie prostřednictvím sálání, přenosu a spalin;

40) „kontinuálním měřením emisí“ soubor činností, které mají za cíl stanovit hodnotu množství pomocí pravidelného měření, přičemž se používají buď měření v komíně, nebo extrakční metody, při nichž je měřicí přístroj umístěn v blízkosti komína; nezahrnují se metodiky měření založené na shromažďování jednotlivých vzorků z komína;

41) „vlastním CO_2“ CO_2, který je součástí zdrojového toku;

42) „fosilním uhlíkem“ anorganický a organický uhlík, který není biomasou;

43) „bodem měření“ zdroj emisí, u něhož se pro měření emisí používají systémy kontinuálního měření (CEMS), či průřez potrubním systémem, u něhož se tok CO_2 stanoví pomocí systémů kontinuálního měření;

44) „dokumentací o hmotnosti a vyvážení“ dokumentace uvedená v mezinárodních nebo vnitrostátních předpisech k provedení standardů a doporučených postupů podle přílohy 6 Úmluvy o mezinárodním civilním letectví, podepsané v Chicagu dne 7. prosince 1944, a přílohy IV oddílu 3 hlavy C nařízení Komise (EU) č. 965/2012 ([1]) nebo rovnocenných platných mezinárodních předpisů;

45) „vzdáleností“ ortodromická vzdálenost mezi letištěm odletu a letištěm příletu plus fixní faktor 95 km;

46) „letištěm odletu“ letiště, na němž začíná let, který představuje činnost v oblasti letectví uvedenou v příloze I směrnice 2003/87/ES;

47) „letištěm příletu“ letiště, na němž končí let, který představuje činnost v oblasti letectví uvedenou v příloze I směrnice 2003/87/ES;

48) „užitečným zatížením“ celková hmotnost nákladu, poštovních zásilek, cestujících a zavazadel přepravovaných na palubě letadla během letu;

([1]) Nařízení Komise (EU) č. 965/2012, kterým se stanoví technické požadavky a správní postupy týkající se letového provozu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 216/2008 (Úř. věst. L 296, 25.10.2012, s. 1).

▼B

49) „fugitivními emisemi“ nepravidelné nebo nezamýšlené emise z nelokalizovaných zdrojů nebo ze zdrojů, které jsou natolik různorodé či nepatrné, že je není možné jednotlivě monitorovat;

50) „letištěm“ letiště ve smyslu bodu 1 odst. 2 přílohy rozhodnutí 2009/450/ES;

51) „dvojicí letišť“ dvojice tvořená letištěm odletu a letištěm příletu;

52) „standardními podmínkami“ teplota 273,15 K a tlakové podmínky 101 325 Pa, jimž se definují normální metry krychlové (Nm^3);

53) „úložištěm“ úložiště ve smyslu čl. 3 bodu 3 směrnice 2009/31/ES;

54) „zachycováním CO_2“ zachycování CO_2, který by byl jinak vypouštěn, z toků plynu za účelem přepravy a geologického ukládání v úložišti povoleném podle směrnice 2009/31/ES;

55) „přepravou CO_2“ přeprava CO_2 potrubím za účelem geologického uložení v úložišti povoleném podle směrnice 2009/31/ES;

56) „geologickým ukládáním CO_2“ geologické ukládání CO_2 ve smyslu čl. 3 bodu 1 směrnice 2009/31/ES;

57) „vypuštěnými emisemi“ emise, které jsou záměrně uvolněny ze zařízení z vymezeného bodu emisí;

58) „zvyšováním výtěžnosti uhlovodíků“ získávání uhlovodíků kromě uhlovodíků vytěžených pomocí vodní injektáže nebo jinými prostředky;

59) „zástupnými údaji“ roční hodnoty, které jsou prokázané empiricky nebo odvozené z uznávaných pramenů a které provozovatel používá místo údajů o činnosti nebo výpočtových faktorů pro zajištění úplného vykazování, pokud v platné metodice monitorování není možné generovat všechny požadované údaje o činnosti nebo výpočtové faktory;

60) „vodním sloupcem“ vodní sloupec ve smyslu čl. 3 bodu 2 směrnice 2009/31/ES;

61) „únikem“ únik ve smyslu čl. 3 bodu 5 směrnice 2009/31/ES;

62) „úložným komplexem“ úložný komplex ve smyslu čl. 3 bodu 6 směrnice 2009/31/ES;

63) „přepravní sítí“ přepravní síť ve smyslu čl. 3 bodu 22 směrnice 2009/31/ES.

▼B

ODDÍL 2

Obecné zásady

Článek 4

Obecné povinnosti

Provozovatelé a provozovatelé letadel jsou povinni plnit své povinnosti týkající se monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů podle směrnice 2003/87/ES v souladu se zásadami uvedenými v článcích 5 až 9.

Článek 5

Úplnost

Monitorování a vykazování musí být úplné a zahrnovat všechny emise z procesů a ze spalování ze všech zdrojů emisí a zdrojových toků náležejících k činnostem uvedeným v příloze I směrnice 2003/87/ES i dalším příslušným činnostem zahrnutým podle článku 24 dané směrnice a emise všech skleníkových plynů uvedených v souvislosti s těmito činnostmi, přičemž je nutno zamezit dvojímu započtení.

Provozovatelé a provozovatelé letadel přijmou odpovídající opatření k zamezení jakýmkoli nedostatkům v údajích v rámci vykazovaného období.

Článek 6

Konzistence, srovnatelnost a transparentnost

1. Monitorování a vykazování musí být dlouhodobě konzistentní a srovnatelné. Za tímto účelem používají provozovatelé a provozovatelé letadel stejné metodiky monitorování a soubory údajů, s výhradou změn a odchylek schválených příslušným orgánem.

2. Provozovatelé a provozovatelé letadel získávají, zaznamenávají, shromažďují, analyzují a dokumentují údaje, které jsou předmětem monitorování, včetně předpokladů, odkazů, údajů o činnosti i výpočtových faktorů, transparentním způsobem, umožňujícím ověřovateli a příslušnému orgánu stanovení emisí reprodukovat.

Článek 7

Přesnost

Provozovatelé a provozovatelé letadel zajistí, aby stanovení emisí nebylo systematicky ani vědomě nepřesné.

Jsou povinni identifikovat a pokud možno co nejvíce omezit jakýkoli případný zdroj nepřesností.

Dále musí dbát na to, aby byla u výpočtů a měření emisí zajištěna co nejvyšší možná přesnost.

▼B

Článek 8

Úplnost metodiky a výkazu emisí

Provozovatelé a provozovatelé letadel poskytnou přiměřené záruky toho, že údaje o vykazovaných emisích jsou úplné. Emise stanovují pomocí vhodných metodik monitorování stanovených v tomto nařízení.

Vykazované údaje o emisích, včetně souvisejících údajů, nesmějí obsahovat závažné nepřesnosti ve smyslu čl. 3 odst. 6 prováděcího nařízení Komise (EU) 2018/2067 ([1]), musí být nepředpojaté při výběru a předkládání informací a musí poskytovat důvěryhodný a vyvážený přehled o emisích z daného zařízení nebo daného provozovatele letadel.

Při výběru metodiky monitorování se porovnávají přínosy plynoucí z vyšší přesnosti a dodatečné náklady. Cílem monitorování a vykazování emisí je nejvyšší dosažitelná přesnost, pokud není technicky neproveditelná nebo není spojena s neúměrně vysokými náklady.

Článek 9

Neustálé zlepšování

Provozovatelé a provozovatelé letadel při následném monitorování a vykazování zohlední doporučení obsažená v ověřovacích zprávách podle článku 15 směrnice 2003/87/ES.

Článek 10

Koordinace

Pokud určitý členský stát určí více než jeden příslušný orgán podle článku 18 směrnice 2003/87/ES, zajistí koordinaci činností vykonávaných těmito orgány podle tohoto nařízení.

KAPITOLA II

PLÁN MONITOROVÁNÍ

ODDÍL 1

Obecná pravidla

Článek 11

Obecné povinnosti

1. Každý provozovatel nebo provozovatel letadel monitoruje emise skleníkových plynů na základě plánu monitorování schváleného příslušným orgánem v souladu s článkem 12, přičemž přihlédne k povaze a fungování zařízení nebo činnosti v oblasti letectví, na které se vztahuje.

([1]) Prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/2067 ze dne 19. prosince 2018 o ověřování údajů a akreditaci ověřovatelů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES (viz strana 94 v tomto čísle Úředního věstníku).

▼B

Plán monitorování je doplněn písemnými postupy, které provozovatel nebo provozovatel letadel v případě potřeby vytvoří, zdokumentuje, provádí a spravuje pro činnosti zahrnuté v plánu monitorování.

2. Plán monitorování podle odstavce 1 logicky a jednoduše popisuje pokyny pro provozovatele nebo provozovatele letadel, přičemž zabraňuje duplicitním činnostem a zohledňuje stávající systémy existující v daném zařízení nebo používané provozovatelem nebo provozovatelem letadel.

Článek 12

Obsah a předložení plánu monitorování

1. Každý provozovatel nebo provozovatel letadel předloží plán monitorování příslušnému orgánu ke schválení.

Plán monitorování se skládá z podrobné, úplné a transparentní dokumentace metodiky monitorování konkrétního zařízení nebo provozovatele letadel a obsahuje alespoň náležitosti, které jsou uvedeny v příloze I.

Společně s plánem monitorování předloží provozovatel nebo provozovatel letadel následující podklady:

a) u zařízení doklady pro každý významný a méně významný zdrojový tok prokazující soulad s prahovými hodnotami nejistoty pro údaje o činnosti a výpočtové faktory, případně pro použité úrovně přesnosti vymezené v přílohách II a IV, a případně pro každý zdroj emisí doklady prokazující soulad s prahovými hodnotami nejistoty pro použité úrovně přesnosti vymezené v příloze VIII;

b) výsledky posouzení rizika prokazující, že navrhované kontrolní činnosti a jejich postupy odpovídají zjištěným inherentním a kontrolním rizikům.

2. Pokud příloha I odkazuje na určitý postup, provozovatel nebo provozovatel letadel vytvoří, dokumentuje, provádí a spravuje tento postup odděleně od plánu monitorování.

Provozovatel nebo provozovatel letadel shrne postupy v plánu monitorování, přičemž uvede následující informace:

a) název postupu;

b) odkaz na identifikaci postupu, který lze vysledovat a ověřit;

c) identifikaci pracovní pozice nebo oddělení, které odpovídá za provádění postupu a za údaje generované nebo spravované na základě tohoto postupu;

d) stručný popis postupu, který umožňuje provozovateli nebo provozovateli letadel, příslušnému orgánu a ověřovateli porozumět základním parametrům a prováděným činnostem;

▼B

e) místo, kde se nacházejí příslušné záznamy a informace;

f) v příslušných případech název použitého elektronického systému;

g) seznam norem EN nebo případně jiných použitých norem.

Provozovatel nebo provozovatel letadel vede veškerou písemnou dokumentaci týkající se postupů, která je na vyžádání k dispozici příslušnému orgánu. Dokumentaci provozovatel nebo provozovatel letadel dále zpřístupní pro účely ověřování podle prováděcího nařízení (EU) 2018/2067.

▼M1

_____

▼B

Článek 13

Normalizované a zjednodušené plány monitorování

1. Členské státy mohou povolit provozovatelům a provozovatelům letadel používat normalizované nebo zjednodušené plány monitorování, aniž je dotčen čl. 12 odst. 3.

Za tímto účelem mohou členské státy zveřejnit šablony plánů monitorování, včetně popisu toku dat a kontrolních postupů uvedených v článcích 58 a 59, jež vycházejí ze šablon a pokynů zveřejněných Komisí.

2. Před schválením zjednodušeného plánu monitorování uvedeného v odstavci 1 provede příslušný orgán zjednodušené posouzení rizika ohledně toho, zda navrhované kontrolní činnosti a jejich postupy odpovídají zjištěným inherentním a kontrolním rizikům, a odůvodní použití tohoto zjednodušeného plánu monitorování.

Členské státy mohou vyžadovat, aby provozovatel nebo provozovatel letadel ve vhodných případech sám provedl posouzení rizika podle předchozího pododstavce.

Článek 14

Změny plánu monitorování

1. Každý provozovatel nebo provozovatel letadel pravidelně kontroluje, zda plán monitorování odráží povahu a funkci daného zařízení nebo činnosti v oblasti letectví v souladu s článkem 7 směrnice 2003/87/ES a zda lze metodiku monitorování zdokonalit.

2. Provozovatel nebo provozovatel letadel upraví plán monitorování přinejmenším v následujících situacích:

▼B

a) došlo ke vzniku nových emisí z důvodu provádění nových činností nebo používání nových paliv či materiálů, které dosud nejsou v plánu monitorování uvedeny;

b) došlo ke změně dostupnosti údajů z důvodu používání nových typů měřicích přístrojů, metod odběru vzorků či metod analýzy nebo jiných důvodů, což vede k vyšší přesnosti při stanovení množství emisí;

c) bylo zjištěno, že údaje získané na základě dříve použité metodiky monitorování nejsou správné;

d) změna plánu monitorování zvýší přesnost vykazovaných údajů, pokud není technicky neproveditelná nebo není spojena s neúměrně vysokými náklady;

e) plán monitorování nesplňuje požadavky tohoto nařízení a příslušný orgán vyžaduje, aby jej provozovatel nebo provozovatel letadel upravil;

f) je nezbytné reagovat na návrhy na zlepšení plánu monitorování obsažené v ověřovací zprávě.

Článek 15

Schválení změn plánu monitorování

1. Provozovatel nebo provozovatel letadel bez zbytečné prodlevy oznámí všechny navrhované změny plánu monitorování příslušnému orgánu.

Příslušný orgán však může provozovateli nebo provozovateli letadel povolit, aby změny plánu monitorování, které nejsou významné ve smyslu odstavců 3 a 4, oznámil do 31. prosince téhož roku.

2. Všechny významné změny plánu monitorování ve smyslu odstavců 3 a 4 podléhají schválení příslušným orgánem.

Pokud příslušný orgán nepovažuje změnu za významnou, informuje o tom neprodleně provozovatele nebo provozovatele letadel.

3. Významné změny plánu monitorování zařízení zahrnují:

a) změny kategorie zařízení, které vyžadují změnu metodiky monitorování nebo vedou ke změně příslušné úrovně závažnosti podle článku 23 prováděcího nařízení (EU) 2018/2067;

b) změny ohledně toho, zda je zařízení považováno za „zařízení s nízkými emisemi“, a to bez ohledu na čl. 47 odst. 8;

c) změny týkající se zdrojů emisí;

d) přechod z metodiky založené na výpočtu na metodiku založenou na měření a naopak, nebo z nouzové metodiky na metodiku založenou na úrovních přesnosti a naopak za účelem stanovení emisí;

▼B

e) změnu použité úrovně přesnosti;

f) zavedení nových zdrojových toků;

g) změnu kategorizace zdrojových toků – mezi významnými, méně významnými a minimálními zdrojovými toky, která vyžaduje změnu metodiky monitorování;

h) změnu standardní hodnoty pro výpočtový faktor, má-li být tato hodnota uvedena v plánu monitorování;

i) zavedení nových metod nebo změny stávajících metod týkajících se odebírání vzorků, analýzy nebo kalibrace, pokud to má přímý vliv na přesnost údajů o emisích;

j) uplatňování nebo úpravu metodiky kvantifikace emisí z úniků v úložištích.

4. Mezi významné změny plánů monitorování provozovatele letadel patří:

a) v případě plánu monitorování emisí:

i) změna hodnot emisního faktoru uvedených v plánu monitorování;

ii) změna metody výpočtu v rámci metod uvedených v příloze III nebo změna spočívající v přechodu z metody výpočtu na metodu odhadu podle čl. 55 odst. 2 a naopak;

iii) zavedení nových zdrojových toků;

iv) změna statusu provozovatele letadel jako malého producenta emisí ve smyslu čl. 55 odst. 1 nebo týkající se jedné z prahových hodnot uvedených v čl. 28a odst. 6 směrnice 2003/87/ES;

b) v případě plánu monitorování údajů o tunokilometrech:

i) změna z nekomerčního na komerční statut poskytované služby letecké přepravy nebo naopak,

ii) změna v předmětu služby letecké přepravy, kterým jsou cestující, náklad nebo poštovní zásilky.

Článek 16

Provádění změn a vedení záznamů o změnách

1. Před získáním souhlasu nebo informací v souladu s čl. 15 odst. 2 může provozovatel nebo provozovatel letadel provádět monitorování a vykazování s použitím upraveného plánu monitorování, pokud má důvod se domnívat, že navrhované změny nejsou významné, nebo pokud by monitorování podle původního plánu monitorování vedlo k získání neúplných údajů o emisích.

▼M1

V případě pochybností použije provozovatel nebo provozovatel letadel paralelně upravený i původní plán monitorování, aby veškeré monitorování a vykazování provedl v souladu s oběma plány, a uchová záznamy obou výsledků monitorování.

▼B

2. Po získání souhlasu nebo informací v souladu s čl. 15 odst. 2 použije provozovatel nebo provozovatel letadel pouze údaje vztahující se ke změněnému plánu monitorování a při veškerém monitorování a vykazování od data, od kterého platí tato verze plánu monitorování, se použije pouze změněný plán monitorování.

3. Provozovatel nebo provozovatel letadel vede záznamy o všech změnách plánu monitorování. Každý záznam obsahuje:

a) srozumitelný popis změny;

b) odůvodnění změny;

c) datum oznámení změny příslušnému orgánu podle čl. 15 odst. 1;

d) datum potvrzení o přijetí oznámení uvedeného v čl. 15 odst. 1 příslušným orgánem, je-li k dispozici, a datum schválení nebo přijetí informací uvedených v čl. 15 odst. 2;

e) datum zahájení provádění změněného plánu monitorování v souladu s odstavcem 2 tohoto článku.

ODDÍL 2

Technická proveditelnost a neúměrně vysoké náklady

Článek 17

Technická proveditelnost

Pokud provozovatel nebo provozovatel letadel tvrdí, že použití určité metodiky monitorování není technicky proveditelné, posoudí příslušný orgán technickou proveditelnost s ohledem na odůvodnění provozovatele nebo provozovatele letadel. Odůvodnění je založeno na skutečnosti, zda má provozovatel nebo provozovatel letadel technické zdroje schopné plnit potřeby navrhovaného systému nebo požadavek, které lze pro účely tohoto nařízení zavést v požadované době. Tyto technické zdroje zahrnují dostupnost požadovaných technik a technologií.

Článek 18

Neúměrně vysoké náklady

1. Pokud provozovatel nebo provozovatel letadel tvrdí, že použití určité metodiky monitorování by bylo spojeno s neúměrně vysokými náklady, posoudí příslušný orgán, zda jsou náklady nepřiměřené, s ohledem na odůvodnění provozovatele.

▼B

Příslušný orgán považuje náklady za nepřiměřené v případě, že jejich odhadovaná výše přesáhne přínos. Za tímto účelem se přínos vypočítá vynásobením faktoru zlepšení a referenční ceny 20 EUR za povolenku, přičemž náklady zahrnují odpovídající dobu amortizace založenou na ekonomické životnosti vybavení.

2. Při posuzování nepřiměřené povahy nákladů s ohledem na volbu úrovní přesnosti údajů o činnosti použije příslušný orgán jako faktor zlepšení uvedený v odstavci 1 rozdíl mezi aktuálně dosahovanou nejistotou a prahovou hodnotou nejistoty dané úrovně přesnosti, která by byla dosažena zlepšením vynásobeným průměrnými ročními emisemi způsobenými daným zdrojovým tokem za poslední tři roky.

Pokud údaje o průměrných ročních emisích způsobených daným zdrojovým tokem za poslední tři roky neexistují, použije provozovatel nebo provozovatel letadel konzervativní odhad průměrných ročních emisí, s výjimkou CO_2 pocházejícího z biomasy a před odečtením přemístěného CO_2. Pro měřicí přístroje podléhající vnitrostátní zákonné metrologické kontrole může být aktuálně dosažená nejistota nahrazena maximální dovolenou chybou v provozu povolenou příslušnými vnitrostátními právními předpisy.

▼M1

Pro účely tohoto odstavce se použije čl. 38 odst. 5, za předpokladu, že provozovatel má k dispozici příslušné informace o kritériích udržitelnosti a úspor emisí skleníkových plynů biopaliv, biokapalin a paliv z biomasy použitých pro spalování.

▼B

3. Při posuzování nepřiměřené povahy nákladů s ohledem na opatření, která umožňují zvýšení kvality vykazování emisí, avšak bez přímého vlivu na přesnost údajů o činnosti, použije příslušný orgán faktor zlepšení ve výši 1 % průměrných ročních emisí z příslušných zdrojových toků za tři poslední vykazovaná období. Tato opatření mohou zahrnovat:

a) přechod ze standardních hodnot k analýzám pro stanovení výpočtových faktorů;

b) zvýšení počtu analýz na zdrojový tok;

c) pokud určitý úkol měření nespadá pod vnitrostátní zákonnou metrologickou kontrolu, nahrazení měřicích přístrojů přístroji splňujícími příslušné požadavky zákonné metrologické kontroly daného členského státu v podobných oblastech použití nebo měřicími přístroji splňujícími vnitrostátní předpisy přijaté podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/31/EU ([1]) nebo směrnice 2014/32/EU;

d) zkrácení intervalů kalibrace a údržby měřicích přístrojů;

e) zlepšení činností týkajících se toku dat a kontrolních činností, které podstatně snižují inherentní nebo kontrolní rizika.

4. Náklady na opatření týkající se zlepšení metodiky monitorování zařízení nejsou považovány za nepřiměřené až do souhrnné výše 2 000 EUR za vykazované období. Pro zařízení s nízkými emisemi činí tato prahová hodnota 500 EUR za vykazované období.

([1]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/31/EU ze dne 26. února 2014 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se dodávání vah s neautomatickou činností na trh (Úř. věst. L 96, 29.3.2014, s. 107).

▼B

KAPITOLA III

MONITOROVÁNÍ EMISÍ ZE STACIONÁRNÍCH ZAŘÍZENÍ

ODDÍL 1

Obecná ustanovení

Článek 19

Kategorizace zařízení, zdrojových toků a zdrojů emisí

1. Za účelem monitorování emisí a stanovení minimálních požadavků na úrovně přesnosti každý provozovatel určí kategorii svého zařízení podle odstavce 2 a případně jednotlivých zdrojových toků podle odstavce 3 a jednotlivých zdrojů emisí podle odstavce 4.

2. Provozovatel zařadí každé zařízení do jedné z následujících kategorií:

a) zařízení kategorie A, pokud je průměrné množství ověřených ročních emisí nejvýše 50 000 tun $CO_{2(e)}$ za obchodovací období, které bezprostředně předchází aktuálnímu obchodovacímu období, s výjimkou CO_2 pocházejícího z biomasy a před odečtením přemístěného CO_2;

b) zařízení kategorie B, pokud je průměrné množství ověřených ročních emisí vyšší než 50 000 tun $CO_{2(e)}$ a nejvýše 500 000 tun $CO_{2(e)}$ za obchodovací období, které bezprostředně předchází aktuálnímu obchodovacímu období, s výjimkou CO_2 pocházejícího z biomasy a před odečtením přemístěného CO_2;

c) zařízení kategorie C, pokud je průměrné množství ověřených ročních emisí vyšší než 500 000 tun $CO_{2(e)}$ za obchodovací období, které bezprostředně předchází aktuálnímu obchodovacímu období, s výjimkou CO_2 pocházejícího z biomasy a před odečtením přemístěného CO_2.

Odchylně od čl. 14 odst. 2 může příslušný orgán povolit provozovateli, aby plán monitorování neupravoval, pokud prahová hodnota pro klasifikaci zařízení podle ověřených emisí uvedená v pododstavci 1 byla překročena, avšak provozovatel příslušnému orgánu uspokojivě prokázal, že v posledních pěti vykazovaných obdobích daná prahová hodnota dosud nebyla překročena a že v následujících vykazovaných obdobích nebude znovu překročena.

3. Provozovatel zařadí každý zdrojový tok do jedné z následujících kategorií na základě jejich porovnání se součtem všech absolutních hodnot fosilního CO_2 a $CO_{2(e)}$ odpovídajících všem zdrojovým tokům zahrnutým do metodik založených na výpočtu a všech emisí ze zdrojů monitorovaných pomocí metodik založených na měření před odečtením přemístěného CO_2:

▼B

a) méně významné zdrojové toky, což jsou zdrojové toky vybrané provozovatelem, na které společně připadá méně než 5 000 tun fosilního CO_2 za rok nebo méně než 10 % (celkem maximálně do 100 000 tun fosilního CO_2 za rok) podle toho, která hodnota je z hlediska absolutního množství emisí vyšší;

b) minimální zdrojové toky, což jsou zdrojové toky vybrané provozovatelem, na které společně připadá méně než 1 000 tunám fosilního CO_2 za rok nebo méně než 2 % (celkem maximálně do 20 000 tun fosilního CO_2 za rok) podle toho, která hodnota je z hlediska absolutního množství emisí vyšší;

c) významné zdrojové toky, což jsou zdrojové toky, které nespadají do žádné z kategorií uvedených v bodech a) a b).

Odchylně od čl. 14 odst. 2 může příslušný orgán povolit provozovateli, aby plán monitorování neupravoval, pokud prahová hodnota pro klasifikaci zdrojového toku podle ověřených emisí jako méně významného nebo minimálního zdrojového toku uvedená v prvním pododstavci byla překročena, avšak provozovatel příslušnému orgánu uspokojivě prokáže, že v posledních pěti vykazovaných obdobích daná prahová hodnota dosud nebyla překročena a že v následujících vykazovaných obdobích nebude znovu překročena.

4. Provozovatel zařadí každý zdroj emisí, u nějž se používá metodika založená na měření, do jedné z následujících kategorií:

a) méně významné zdroje emisí, což jsou zdroje emisí, které emitují méně než 5 000 tun fosilního $CO_{2(e)}$ za rok nebo méně než 10 % celkových fosilních emisí zařízení (maximálně do 100 000 tun fosilního $CO_{2(e)}$ za rok) podle toho, která hodnota je z hlediska absolutního množství emisí vyšší;

b) významné zdroje emisí, což jsou zdroje emisí, které nespadají od kategorie méně významných zdrojů emisí.

Odchylně od čl. 14 odst. 2 může příslušný orgán povolit provozovateli, aby plán monitorování neupravoval, pokud prahová hodnota pro klasifikaci zdroje emisí podle ověřených emisí jako méně významného uvedená v prvním pododstavci byla překročena, avšak provozovatel příslušnému orgánu uspokojivě prokázal, že v posledních pěti vykazovaných obdobích daná prahová hodnota dosud nebyla překročena a že v následujících vykazovaných obdobích nebude znovu překročena.

5. Pokud průměrné množství ověřených ročních emisí daného zařízení za obchodovací období, které bezprostředně předchází aktuálnímu obchodovacímu období, není k dispozici nebo již není pro účely odstavce 2 směrodatné, použije provozovatel ke stanovení kategorie zařízení konzervativní odhad průměrných ročních emisí, s vyloučením CO_2 pocházejícího z biomasy a před odečtením přemístěného CO_2.

▼M1

6. Pro účely tohoto článku se použije čl. 38 odst. 5.

▼B

Článek 20

Rozsah monitorování

1. Provozovatelé určí u každého zařízení rozsah monitorování.

▼B

Do tohoto rozsahu provozovatel zahrne veškeré příslušné emise skleníkových plynů ze všech zdrojů emisí a zdrojových toků souvisejících s činnostmi vykonávanými v zařízení a uvedenými v příloze I směrnice 2003/87/ES a z činností a skleníkových plynů zahrnovaných členským státem, v němž se zařízení nachází, podle článku 24 uvedené směrnice.

Provozovatel dále zahrne emise z běžného provozu i neobvyklých událostí, včetně nabíhání, odstavování a havarijních situací, k nimž dojde během vykazovaného období, s výjimkou emisí z pojízdných strojů používaných pro dopravní účely.

2. Provozovatel zahrne do určování procesu monitorování a vykazování požadavky pro konkrétní odvětví uvedené v příloze IV.

3. Pokud se zjistí úniky z úložného komplexu ve smyslu směrnice 2009/31/ES, které vedou k emisím nebo uvolňování CO_2 do vodního sloupce, jsou pro příslušné zařízení zahrnuty do zdrojů emisí a jsou monitorovány v souladu s částí 23 přílohy IV tohoto nařízení.

Příslušný orgán může povolit vyloučení úniku jako zdroje emisí z procesu monitorování a vykazování, pokud byla přijata nápravná opatření podle článku 16 směrnice 2009/31/ES a u daného úniku již nelze zjistit emise ani uvolňování do vodního sloupce.

Článek 21

Volba metodiky monitorování

1. Pro monitorování emisí ze zařízení použije provozovatel buď metodiku založenou na výpočtu, nebo metodiku založenou na měření, a to v souladu se specifickými ustanoveními tohoto nařízení.

Metodika založená na výpočtu spočívá ve stanovování emisí ze zdrojových toků na základě údajů o činnosti získaných pomocí měřicích systémů a dalších parametrů z laboratorních analýz nebo standardních hodnot. Metodiku založenou na výpočtu lze provádět podle standardní metodiky uvedené v článku 24 nebo metodiky hmotnostní bilance uvedené v článku 25.

Metodika založená na měření spočívá ve stanovování emisí ze zdrojů emisí na základě průběžného měření koncentrace příslušných skleníkových plynů ve spalinách a toku spalin, včetně monitorování přenosů CO_2 mezi zařízeními, u nichž je měřena koncentrace CO_2 a tok přemístěného plynu.

Při použití metodiky založené na výpočtu určí provozovatel pro každý zdrojový tok v plánu monitorování, zda je použita standardní metodika nebo metodika hmotnostní bilance, včetně příslušných úrovní přesnosti podle přílohy II.

▼B

2. Se souhlasem příslušného orgánu může provozovatel u různých zdrojů emisí a zdrojových toků vztahujících se k jednomu zařízení kombinovat standardní metodiku, metodiku hmotnostní bilance a metodiku založenou na měření, a to za předpokladu, že nedojde k nezapočtení ani k dvojímu započtení emisí.

3. Pokud požadavky pro konkrétní odvětví uvedené v příloze IV stanoví, že musí být použita konkrétní metodika monitorování, použije provozovatel stanovenou metodiku nebo metodiku založenou na měření. Provozovatel může zvolit jinou metodiku, pouze pokud příslušnému orgánu prokáže, že použití stanovené metodiky je technicky neproveditelné nebo je spojeno s neúměrně vysokými náklady, případně že s jinou metodikou lze dosáhnout vyšší celkové přesnosti údajů o emisích.

Článek 22

Metodika monitorování, která není založena na úrovních přesnosti

Odchylně od čl. 21 odst. 1 může provozovatel pro vybrané zdrojové toky nebo zdroje emisí použít metodiku monitorování, která není založena na úrovních přesnosti (dále jen „nouzová metodika“), a to za předpokladu, že jsou splněny všechny následující podmínky:

a) použití alespoň úrovně přesnosti 1 podle metodiky založené na výpočtu pro jeden nebo více významných či méně významných zdrojových toků a metodiky založené na měření pro alespoň jeden zdroj emisí spojený se stejnými zdrojovými toky není technicky proveditelné nebo by bylo spojeno s neúměrně vysokými náklady;

b) provozovatel každý rok zhodnotí a určí výši nejistoty u všech parametrů použitých ke stanovení ročních emisí v souladu s pokynem ISO pro vyjádření nejistoty měření (JCGM 100:2008) nebo s rovnocennými mezinárodně uznávanými normami a výsledky zahrne do ročního výkazu emisí;

c) provozovatel uspokojivě prokáže příslušnému orgánu, že použitím této metodiky nouzového monitorování nepřesáhnou celkové prahové hodnoty nejistot pro roční úroveň emisí skleníkových plynů za celé zařízení 7,5 % u zařízení kategorie A, 5,0 % u zařízení kategorie B a 2,5 % u zařízení kategorie C.

Článek 23

Dočasné změny metodiky monitorování

1. Není-li použití plánu monitorování schváleného příslušným orgánem z technických důvodů dočasně proveditelné, použije daný provozovatel nejvyšší dosažitelnou úroveň přesnosti, případně konzervativní přístup bez použití úrovně přesnosti, jestliže úroveň přesnosti není možné použít, a to dokud nebudou obnoveny podmínky pro použití úrovně přesnosti schválené v plánu monitorování.

▼B

Provozovatel přijme veškerá nezbytná opatření, aby umožnil okamžitý návrat k používání plánu monitorování schváleného příslušným orgánem.

2. Dočasnou změnu metodiky monitorování podle odstavce 1 oznámí příslušný provozovatel neprodleně příslušnému orgánu, přičemž uvede:

a) důvody odchýlení od plánu monitorování schváleného příslušným orgánem;

b) podrobné údaje o dočasné metodice monitorování, kterou používá ke stanovení emisí, dokud nebudou obnoveny podmínky pro použití plánu monitorování schváleného příslušným orgánem;

c) opatření, která přijme k obnovení podmínek pro použití plánu monitorování schváleného příslušným orgánem;

d) předpokládaný okamžik, kdy bude možné znovu použít plán monitorování schválený příslušným orgánem.

ODDÍL 2

Metodika založená na výpočtu

Pododdíl 1

Obecné informace

Článek 24

Výpočet emisí podle standardní metodiky

1. Podle standardní metodiky vypočítá provozovatel emise ze spalování ve zdrojovém toku vynásobením údajů o činnosti, což představuje množství spáleného paliva vyjádřené v terajoulech na základě výhřevnosti, odpovídajícím emisním faktorem vyjádřeným v tunách CO_2 na terajoule (t CO_2/TJ), který je v souladu s použitím výhřevnosti, a odpovídajícím oxidačním faktorem.

Příslušný orgán může povolit používání emisních faktorů pro paliva vyjádřených jako t CO_2/t nebo t CO_2/Nm^3. V takovém případě stanoví provozovatel emise ze spalování vynásobením údajů o činnosti, což představuje množství spáleného paliva vyjádřené v tunách nebo normálních metrech krychlových, odpovídajícím emisním a oxidačním faktorem.

2. Provozovatel stanoví emise z procesů za každý zdrojový tok vynásobením údajů o činnosti, které představují spotřebu materiálu, výkon nebo vyrobenou produkci vyjádřené v tunách nebo normálních metrech krychlových, odpovídajícím emisním faktorem vyjádřeným v t CO_2/t nebo t CO_2/Nm^3 a odpovídajícím konverzním faktorem.

3. Pokud již emisní faktor úrovně přesnosti 1 nebo úrovně přesnosti 2 obsahuje efekt nedokončených chemických reakcí, stanoví se oxidační nebo konverzní faktor na hodnotu 1.

▼B

Článek 25

Výpočet emisí podle metodiky hmotnostní bilance

1. Podle metodiky hmotnostní bilance vypočítá provozovatel množství CO_2 odpovídající jednotlivým zdrojovým tokům obsaženým v hmotnostní bilanci vynásobením údajů o činnosti, které přestavují množství paliva nebo materiálu vstupujícího nebo vystupujícího přes hranice hmotnostní bilance, obsahem uhlíku v daném palivu nebo materiálu vynásobeným hodnotou 3,664 t CO_2/t C podle části 3 přílohy II.

2. Bez ohledu na článek 49 emise z celkového procesu pokryté hmotnostní bilancí přestavují celkové množství CO_2 odpovídající všem zdrojovým tokům pokrytým hmotnostní bilancí. Množství oxidu uhelnatého (CO) emitovaného do ovzduší se v hmotnostní bilanci vypočítá jako emise molárního ekvivalentu množství CO_2.

Článek 26

Použitelné úrovně přesnosti

1. Při určování příslušných úrovní přesnosti pro významné a méně významné zdrojové toky v souladu s čl. 21 odst. 1 použije každý provozovatel ke stanovení údajů o činnosti a jednotlivých výpočtových faktorů následující úrovně přesnosti:

a) minimálně úrovně přesnosti uvedené v příloze V, jedná-li se o zařízení kategorie A nebo v případě, že je vyžadován výpočtový faktor pro zdrojový tok, který je standardním komerčním palivem;

b) nejvyšší úroveň přesnosti vymezenou v příloze II v ostatních případech, jiných než případ uvedený pod písmenem a).

Provozovatel může ale pro významné zdrojové toky u zařízení kategorie C použít úroveň přesnosti o jeden stupeň nižší, než jsou úrovně přesnosti požadované v prvním pododstavci, a u zařízení kategorie A a B až o dva stupně nižší, přičemž minimální úroveň přesnosti je 1, pokud ke spokojenosti příslušného orgánu prokáže, že úroveň přesnosti vyžadovaná podle prvního pododstavce není technicky proveditelná nebo je spojena s neúměrně vysokými náklady.

Příslušný orgán může na přechodné období sjednané s provozovatelem povolit provozovateli, aby používal pro významné zdrojové toky i nižší úrovně přesnosti než ty, které jsou uvedeny v druhém pododstavci, přičemž minimální úroveň přesnosti je 1, pokud jsou splněny následující podmínky:

a) provozovatel prokáže ke spokojenosti příslušného orgánu, že úroveň přesnosti vyžadovaná podle druhého pododstavce není technicky proveditelná nebo je spojena s neúměrně vysokými náklady; a

b) provozovatel předloží plán na zlepšení s uvedením, jakým způsobem a v jaké lhůtě bude dosaženo alespoň úrovně přesnosti vyžadované podle druhého pododstavce.

▼B

2. Pro méně významné zdrojové toky může provozovatel použít nižší úroveň přesnosti, než jaká se požaduje v prvním pododstavci odstavce 1, přičemž minimální úroveň přesnosti je 1, pokud ke spokojenosti příslušného orgánu prokáže, že úroveň přesnosti vyžadovaná podle prvního pododstavce odstavce 1 není technicky proveditelná nebo je spojena s neúměrně vysokými náklady.

3. Pro minimální zdrojové toky může provozovatel určit údaje o činnosti a jednotlivé výpočtové faktory pomocí konzervativních odhadů, nikoli pomocí úrovní přesnosti, pokud definované úrovně přesnosti nelze dosáhnout bez dalšího úsilí.

4. Pro oxidační a konverzní faktor použije provozovatel minimálně nejnižší úrovně přesnosti uvedené v příloze II.

5. Pokud příslušný orgán povolil použití emisních faktorů vyjádřených jako t CO_2/t nebo t CO_2/Nm^3 pro paliva a pro paliva použitá jako vstup do procesu nebo v hmotnostních bilancích v souladu s článkem 25, může být výhřevnost monitorována pomocí konzervativního odhadu, nikoli pomocí úrovní přesnosti, pokud definované úrovně přesnosti nelze dosáhnout bez dalšího úsilí.

Pododdíl 2

Údaje o činnosti

Článek 27

Stanovení údajů o činnosti

1. Provozovatel stanoví údaje o činnosti zdrojového toku některým z následujících způsobů:

a) na základě průběžného měření u procesu, který je příčinou emisí;

b) na základě agregace údajů z měření samostatně dodaného množství s přihlédnutím k příslušné změně zásob.

2. Pro účely odst. 1 písm. b) se množství paliva nebo materiálu zpracované během vykazovaného období vypočítá jako množství paliva nebo materiálu přijaté během vykazovaného období minus množství paliva či materiálu odstraněné ze zařízení plus množství zásob paliva či materiálu na začátku vykazovaného období minus množství zásob paliva či materiálu na konci vykazovaného období.

Pokud by stanovení množství zásob přímým měřením nebylo technicky proveditelné nebo by bylo spojeno s nepřiměřeně vysokými náklady, může provozovatel provést odhad těchto množství na základě jedné z následujících možností:

a) údaje za předchozí roky korelované s produkcí za vykazované období;

▼B

b) zdokumentované postupy a příslušné údaje uvedené v auditovaných finančních výkazech za vykazované období.

Pokud není technicky možné stanovit údaje o činnosti za celý kalendářní rok nebo pokud by to bylo spojeno s neúměrně vysokými náklady, může provozovatel zvolit další nejvhodnější den pro oddělení jednoho vykazovaného roku od roku následujícího a provést odpovídající sladění s požadovaným kalendářním rokem. Odchylky, které se vztahují na jeden nebo více zdrojových toků, musí být řádně zaznamenány, být základem hodnoty reprezentativní pro daný kalendářní rok a důsledně zváženy vzhledem k následujícímu roku.

Článek 28

Systémy měření pod vlastní kontrolou provozovatele

1. Ke stanovení údajů o činnosti podle článku 27 použije provozovatel u zařízení výsledky měření založené na systémech měření, které jsou pod jeho vlastní kontrolou, pokud jsou splněny všechny následující podmínky:

a) provozovatel je povinen provést posouzení nejistoty a zajistit, aby byla splněna prahová hodnota nejistoty pro příslušnou úroveň přesnosti;

b) provozovatel je povinen zajistit, aby byly alespoň jednou za rok a po každé kalibraci měřicího přístroje výsledky kalibrace vynásobené faktorem konzervativních úprav porovnány s příslušnými prahovými hodnotami nejistoty. Faktor konzervativních úprav je založený na vhodných časových řadách předchozích kalibrací těchto nebo podobných měřicích přístrojů za účelem zohlednění účinku nejistoty v provozu.

Pokud dojde k překročení prahových hodnot úrovně přesnosti schválených v souladu s článkem 12 nebo pokud se zjistí, že vybavení nesplňuje další požadavky, přijme provozovatel neprodleně nápravná opatření a informuje o tom příslušný orgán.

2. Oznamuje-li nový plán monitorování nebo je-li to důležité pro změnu schváleného plánu monitorování, předloží provozovatel příslušnému orgánu posouzení nejistoty podle odst. 1 písm. a).

Toto posouzení zahrnuje charakteristickou nejistotu daných měřicích přístrojů, nejistotu spojenou s kalibrací a jakoukoli další nejistotu spojenou s tím, jak se měřicí přístroje používají v praxi. Posouzení nejistoty zahrnuje nejistotu spojenou se změnami zásob, pokud skladovací zařízení pojmou alespoň 5 % z použitého ročního množství daného paliva nebo materiálu. Při provádění posouzení vezme provozovatel v úvahu skutečnost, že se stanovené hodnoty použité k vymezení prahových hodnot nejistoty v příloze II týkají nejistoty za celé vykazované období.

▼B

Pokud jsou měřicí přístroje nainstalovány v prostředí, které odpovídá jejich specifikacím použití, může provozovatel posouzení nejistoty zjednodušit tím, že předpokládá počet maximálních dovolených chyb stanovený pro měřicí přístroj v provozu nebo nejistotu získanou na základě kalibrace, je-li nižší, vynásobené faktorem konzervativních úprav pro zohlednění účinku nejistoty v provozu lze považovat za nejistotu po celé vykazované období, jak to vyžaduje vymezení úrovní přesnosti v příloze II.

3. Bez ohledu na odstavec 2 může příslušný orgán povolit provozovateli použít u zařízení výsledky měření založené na systémech měření, které jsou pod jeho vlastní kontrolou, pokud prokáže, že použité měřicí přístroje podléhají příslušné vnitrostátní zákonné metrologické kontrole.

Za tímto účelem může být jako hodnota nejistoty použita maximální dovolená chyba v provozu, kterou připouští příslušné vnitrostátní právní předpisy ohledně zákonné metrologické kontroly pro příslušný úkol měření, aniž by bylo nutné uvádět další důkazy.

Článek 29

Systémy měření mimo vlastní kontrolu provozovatele

1. Pokud na základě zjednodušeného posouzení nejistoty umožňuje použití systémů měření mimo jeho vlastní kontrolu provozovateli splnit nejméně stejně vysokou úroveň přesnosti jako při použití systémů podléhajících jeho kontrole podle článku 28, a pokud poskytuje spolehlivější výsledky a je méně náchylné ke kontrolnímu riziku, stanoví provozovatel údaje o činnosti ze systémů měření mimo vlastní kontrolu.

Provozovatel se může za tímto účelem vrátit k jednomu z následujících zdrojů údajů:

a) množství uvedené na fakturách vydaných obchodním partnerem za předpokladu, že se mezi dvěma nezávislými obchodními partnery uskuteční obchodní transakce;

b) přímý odečet údajů z měřicích systémů.

2. Provozovatel zajistí dodržování použitelné úrovně přesnosti podle článku 26.

Za tímto účelem může být maximální dovolená chyba v provozu, kterou připouští příslušné právní předpisy o vnitrostátní zákonné metrologické kontrole pro příslušnou obchodní transakci, použita jako nejistota, aniž by bylo nutné uvádět další důkazy.

Pokud jsou příslušné požadavky podle vnitrostátní zákonné metrologické kontroly méně přísné než příslušná úroveň přesnosti podle článku 26, zajistí provozovatel důkaz ohledně použitelné nejistoty od obchodního partnera, který odpovídá za měřicí systém.

▼B

Pododdíl 3

Výpočtové faktory

Článek 30

Stanovení výpočtových faktorů

1. Provozovatel stanoví výpočtové faktory buď jako standardní hodnoty, nebo jako hodnoty založené na analýze, a to v závislosti na příslušné úrovni přesnosti.

2. Provozovatel stanovuje a vykazuje výpočtové faktory v souladu se stavem použitým pro příslušné údaje o činnosti s uvedením stavu paliva či materiálu, v němž byly palivo či materiál zakoupeny nebo použity v procesu způsobujícím emise před tím, než je vysušeno nebo jinak zpracováno pro laboratorní analýzu.

Pokud je tento přístup spojen s neúměrně vysokými náklady nebo pokud lze dosáhnout vyšší přesnosti, může provozovatel údaje o činnosti a výpočtové faktory důsledně vykazovat s uvedením stavu, v němž jsou prováděny laboratorní analýzy.

Provozovatel je povinen určit podíl biomasy pouze u směsných paliv či materiálů. U ostatních paliv nebo materiálů se použije standardní hodnota podílu biomasy fosilních paliv nebo materiálů 0 % a v případě podílu biomasy u paliv z biomasy nebo materiálů složených výhradně z biomasy standardní hodnota 100 %.

Článek 31

Standardní hodnoty pro výpočtové faktory

1. Pokud provozovatel stanoví výpočtové faktory jako standardní hodnoty, použije v souladu s požadavkem příslušné úrovně přesnosti podle příloh II a VI některou z následujících hodnot:

a) standardní a stechiometrické faktory uvedené v příloze VI;

b) standardní faktory používané členským státem pro podání národní inventury sekretariátu Rámcové úmluvy Organizace spojených národů o změně klimatu;

c) hodnoty uváděné v literatuře schválené příslušným orgánem, včetně standardních faktorů zveřejněných tímto orgánem, které jsou kompatibilní s faktory uvedenými pod písmenem b), avšak reprezentativní pro více rozčleněné zdroje toků paliva;

d) hodnoty uvedené a zaručené dodavatelem paliva nebo materiálu, pokud může provozovatel příslušnému orgánu uspokojivě prokázat, že obsah uhlíku vykazuje 95 % interval spolehlivosti s odchylkou ne více než 1 %;

▼B

e) hodnoty založené na dříve provedených analýzách, pokud může provozovatel příslušnému orgánu uspokojivě prokázat, že jsou tyto hodnoty reprezentativní pro budoucí dávky stejného paliva nebo materiálu.

2. Provozovatel uvede všechny použité standardní hodnoty v plánu monitorování.

Pokud každý rok dochází ke změně standardních hodnot, uvede provozovatel v plánu monitorování příslušný oficiální zdroj dané hodnoty.

3. Změnu standardních hodnot výpočtového faktoru uvedenou v plánu monitorování podle čl. 15 odst. 2 může příslušný orgán schválit pouze v případě, že provozovatel předloží důkaz, že nová standardní hodnota vede k přesnějšímu stanovení emisí.

4. Příslušný orgán může na žádost provozovatele povolit stanovení výhřevnosti a emisních faktorů paliv pomocí stejných úrovní přesnosti, které jsou vyžadovány pro standardní komerční paliva za předpokladu, že provozovatel předloží nejméně jednou za tři roky důkaz o tom, že během posledních tří let bylo splněno rozmezí 1 % pro příslušnou výhřevnost.

5. Příslušný orgán může na žádost provozovatele povolit, aby se stechiometrický obsah uhlíku v čisté chemické látce považoval za obsah odpovídající úrovni přesnosti, která by jinak vyžadovala analýzy podle článků 32 až 35, a to za předpokladu, že provozovatel příslušnému orgánu uspokojivě prokáže, že provedením analýz by vznikly nepřiměřeně vysoké náklady a že použitím stechiometrické hodnoty nedojde k podhodnocení emisí.

Článek 32

Výpočtové faktory založené na analýzách

1. Provozovatel zajistí, aby byly všechny analýzy, odběr vzorků, kalibrace a ověření pro stanovení výpočtových faktorů prováděny pomocí metod založených na příslušných normách EN.

Pokud nejsou tyto normy k dispozici, vycházejí dané metody z příslušných norem ISO nebo vnitrostátních norem. Pokud neexistují žádné příslušné zveřejněné normy, použijí se vhodné návrhy norem, pokyny týkající se osvědčených postupů v odvětví nebo jiné vědecky doložené metodiky, které omezují chyby v odběru vzorků a měření.

2. Pokud jsou ke stanovení emisí použity kontinuální plynové chromatografy nebo extrakční nebo neextrakční analyzátory plynu, získá provozovatel pro použití tohoto zařízení souhlas příslušného orgánu. Zařízení se použije pouze s ohledem na údaje o složení plynných paliv a materiálů. Jako minimální opatření k zabezpečení kvality provozovatel zajistí, aby bylo provedeno počáteční a každoročně opakované ověřování přístroje.

▼B

3. Výsledek všech analýz se použije pouze pro dodací lhůtu nebo dávku paliva či materiálu, u nichž byl proveden odběr vzorků považovaných za reprezentativní.

Ke stanovení určitého parametru použije provozovatel výsledky všech analýz provedených s ohledem na tento parametr.

Článek 33

Plán odběru vzorků

1. Mají-li být výpočtové faktory stanoveny na základě analýz, předloží provozovatel příslušnému orgánu ke schválení plán odběru vzorků pro každé palivo nebo materiál v podobě písemného postupu, který obsahuje informace o metodikách pro přípravu vzorků, včetně údajů o vymezení odpovědnosti, místech, četnosti a množství a metodikách uložení a přepravy vzorků.

Provozovatel zajistí, aby odvozené vzorky byly reprezentativní pro příslušnou dávku nebo dodací lhůtu a nebyly zatíženy systematickou chybou. Příslušné prvky plánu odběru vzorků musí být dohodnuty s laboratoří, která provádí analýzu příslušného paliva či materiálu, a důkaz o této dohodě musí být uveden v plánu. Provozovatel tento plán rovněž zpřístupní pro účely ověření v souladu s prováděcím nařízením (EU) 2018/2067.

2. Pokud z analytických výsledků vyplývá, že se heterogennost paliva či materiálu značně liší od údajů o heterogennosti, na nichž byl založen původní plán odběru vzorků pro dané konkrétní palivo či daný materiál, provozovatel se souhlasem laboratoře provádějící analýzu příslušného paliva či materiálu a po schválení příslušným orgánem prvky plánu odběru vzorků upraví.

Článek 34

Využívání laboratoří

1. Provozovatel zajistí, aby byly laboratoře využívané k provádění analýz pro stanovení výpočtových faktorů pro příslušné analytické metody akreditovány podle normy EN ISO/IEC 17025.

2. Laboratoře, které nejsou akreditovány podle normy EN ISO/IEC 17025, mohou být využity ke stanovení výpočtových faktorů pouze v případě, že provozovatel může příslušnému orgánu uspokojivě prokázat, že využití laboratoří podle odstavce 1 není technicky proveditelné nebo by bylo spojeno s neúměrně vysokými náklady a že neakreditovaná laboratoř splňuje požadavky, které jsou rovnocenné požadavkům uvedeným v normě EN ISO/IEC 17025.

▼B

3. Příslušný orgán stanoví, že laboratoř splňuje požadavky, které jsou rovnocenné požadavkům uvedeným v normě EN ISO/IEC 17025 ve smyslu odstavce 2, pokud provozovatel v přiměřeném rozsahu, v podobě a s obdobnou mírou podrobnosti, jakou vyžadují postupy podle čl. 12 odst. 2, předloží důkaz v souladu s druhým a třetím pododstavcem tohoto odstavce.

S ohledem na řízení kvality předloží provozovatel osvědčení o akreditaci laboratoře podle normy EN ISO/IEC 9001 nebo jiných certifikovaných systémů řízení kvality v rozsahu, který se vztahuje na danou laboratoř. Pokud tyto certifikované systémy řízení kvality neexistují, předloží provozovatel jiný vhodný důkaz o způsobilosti dané laboratoře spolehlivě řídit své zaměstnance, postupy, dokumenty a úkoly.

S ohledem na technickou způsobilost provozovatel doloží, že laboratoř je způsobilá a schopná produkovat technicky platné výsledky pomocí příslušných analytických postupů. Důkaz musí zahrnovat alespoň tyto prvky:

a) řízení způsobilosti zaměstnanců ke konkrétním přiděleným úkolům;

b) vhodnost umístění a environmentální podmínky;

c) výběr analytických metod a příslušných norem;

d) případně řízení odběru vzorků a jejich přípravu, včetně kontroly jejich celistvosti;

e) v příslušných případech vývoj a ověření nových analytických metod nebo použití metod, na které se nevztahují mezinárodní nebo vnitrostátní normy;

f) odhad nejistoty;

g) správu vybavení, včetně postupů kalibrace, nastavení, údržby a oprav vybavení a vedení záznamů o něm;

h) řízení a kontrolu dat, dokumentů a softwaru;

i) správu položek kalibrace a referenčních materiálů;

j) zabezpečení kvality výsledků kalibrace a zkoušek, včetně pravidelné účasti v programech zkoušení odborné způsobilosti, používání analytických metod u certifikovaných referenčních materiálů nebo vzájemného porovnávání výsledků s akreditovanou laboratoří;

▼B

k) řízení externě zajišťovaných procesů;

l) správu zakázek, stížností zákazníků a zajištění včasných nápravných opatření.

Článek 35

Četnost analýz

1. Provozovatel provádí analýzy příslušných paliv a materiálů s minimální četností uvedenou v příloze VII.

2. Příslušný orgán může provozovateli povolit jinou četnost analýz, než je uvedeno v odstavci 1, pokud minimální četnost není dostupná nebo pokud provozovatel prokáže některou z následujících skutečností:

a) na základě historických údajů, včetně analytických hodnot pro příslušná paliva nebo příslušné materiály ve vykazovaném období, které bezprostředně předchází aktuálnímu vykazovanému období, jakákoliv odchylka v analytických hodnotách pro příslušné palivo či příslušný materiál nepřesahuje 1/3 hodnoty nejistoty, kterou je provozovatel povinen dodržovat s ohledem na stanovení údajů o činnosti pro příslušné palivo či materiál;

b) dodržení požadované četnosti by bylo spojeno s neúměrně vysokými náklady.

V případech, kdy je zařízení v provozu pouze po část roku nebo kdy jsou palivo či materiály dodávány v množství, jež se spotřebovává po dobu delší než jeden kalendářní rok, se může příslušný orgán s provozovatelem dohodnout na přiměřenějším harmonogramu analýz, a to za předpokladu, že výsledná nejistota je srovnatelná s nejistotou podle prvního pododstavce písm. a).

Pododdíl 4

Specifické výpočtové faktory

Článek 36

Emisní faktory CO_2

1. Provozovatel stanoví emisní faktory CO_2 specifické pro jednotlivé činnosti.

2. Emisní faktory paliv, včetně těch použitých jako vstup do procesu, jsou vyjádřeny jako t CO_2/TJ.

Příslušný orgán může provozovateli povolit použití emisního faktoru paliva vyjádřeného jako t CO_2/t nebo t CO_2/Nm^3 pro emise ze spalování,

▼B

pokud lze pomocí tohoto emisního faktoru dosáhnout alespoň stejné přesnosti vypočítaných emisí nebo pokud je použití emisního faktoru vyjádřeného jako t CO_2/TJ spojeno s neúměrně vysokými náklady.

3. Pro převedení obsahu uhlíku na příslušnou hodnotu emisního faktoru souvisejícího s CO_2 a naopak použije provozovatel faktor 3,664 t CO_2/t C.

Článek 37

Oxidační a konverzní faktory

1. Pro stanovení oxidačního či konverzního faktoru použije provozovatel jako minimum úroveň přesnosti 1. Pokud emisní faktor zahrnuje efekt neúplné oxidace či konverze, použije provozovatel pro oxidační či konverzní faktor hodnotu 1.

Příslušný orgán však může požadovat, aby provozovatelé vždy používali úroveň přesnosti 1.

2. Pokud jsou v zařízení používána různá paliva a pro konkrétní oxidační faktor se má použít úroveň přesnosti 3, může si provozovatel vyžádat od příslušného orgánu schválení jednoho nebo obou následujících postupů:

a) stanovení jednoho souhrnného oxidačního faktoru pro celý proces spalování a jeho použití na všechna paliva;

b) přiřazení neúplné oxidace jednomu významnému zdrojovému toku a použití hodnoty 1 pro oxidační faktor ostatních zdrojových toků.

Je-li používána biomasa nebo směsná paliva, předloží provozovatel důkaz, že použití písmene a) nebo b) prvního pododstavce nevede k podhodnocení emisí.

Pododdíl 5

Zpracování biomasy

Článek 38

Zdrojové toky biomasy

1. Provozovatel může stanovit údaje o činnosti týkající se zdrojového toku biomasy bez použití úrovní přesnosti a předložení analytických údajů ohledně obsahu biomasy, pokud se tento zdrojový tok skládá výhradně z biomasy a provozovatel může zajistit, že nedojde k jeho kontaminaci jinými materiály nebo palivy.

▼M1

Pro účely tohoto odstavce se použije čl. 38 odst. 5.

▼B

2. ►M1 Emisní faktor u biomasy je nula. Pro účely tohoto pododstavce se použije čl. 38 odst. 5. ◄

▼B

Emisní faktor každého paliva či materiálu se vypočítá a vykazuje jako předběžný emisní faktor stanovený v souladu s článkem 30 vynásobený fosilní částí paliva či materiálu.

3. Rašelina, xylit ani fosilní části směsných paliv či materiálů se za biomasu nepovažují.

4. Je-li podíl biomasy u směsných paliv či materiálů roven 97 % nebo vyšší nebo pokud je z důvodů množství emisí spojených s fosilní částí palivo či materiál považován za minimální zdrojový tok, může příslušný orgán provozovateli povolit, aby ke stanovení údajů o činnosti a příslušných výpočtových faktorů použil metodiky bez stanovených úrovní přesnosti, včetně metody energetické bilance.

▼M1

Pro účely tohoto odstavce se použije čl. 38 odst. 5.

5. Odkazuje-li se na tento odstavec, musí biopaliva, biokapaliny a paliva z biomasy použitá pro spalování splnit kritéria udržitelnosti a úspor emisí skleníkových plynů stanovená v čl. 29 odst. 2 až 7 a odst. 10 směrnice (EU) 2018/2001.

Biopaliva, biokapaliny a paliva z biomasy vyrobené z odpadů a zbytků jiných než ze zemědělství, akvakultury, rybolovu a lesnictví však musí splňovat pouze kritéria stanovená v čl. 29 odst. 10 směrnice (EU) 2018/2001. Tento pododstavec se použije rovněž na odpad a zbytky, které jsou nejprve zpracovány na produkt, než jsou dále zpracovány na biopaliva, biokapaliny a paliva z biomasy.

Elektřina, vytápění a chlazení vyrobené z tuhého komunálního odpadu nepodléhají kritériím stanoveným v čl. 29 odst. 10 směrnice (EU) 2018/2001.

Kritéria stanovená v čl. 29 odst. 2 až 7 a 10 směrnice (EU) 2018/2001 se použijí bez ohledu na zeměpisný původ biomasy.

Ustanovení čl. 29 odst. 10 směrnice (EU) 2018/2001 se použije na zařízení, jak je definováno v čl. 3 písm. e) směrnice 2003/87/ES.

Soulad s kritérii stanovenými v čl. 29 odst. 2 až 7 a 10 směrnice (EU) 2018/2001 se posoudí v souladu s článkem 30 a čl. 31 odst. 1 uvedené směrnice.

Pokud biomasa použitá pro spalování nesplňuje ustanovení tohoto odstavce, je její obsah uhlíku považován za fosilní uhlík.

▼M2

6. Odchylně od odst. 5 prvního pododstavce mohou členské státy nebo příslušné orgány považovat kritéria udržitelnosti a úspor emisí skleníkových plynů pro biopaliva, biokapaliny a paliva z biomasy uvedená ve zmíněném odstavci a používaná ke spalování od 1. ledna 2022 do 31. prosince 2022 za splněná.

▼B

Článek 39

Stanovení podílu biomasy a fosilní části

1. U směsných paliv a materiálů může provozovatel buď předpokládat absenci biomasy a použít standardní hodnotu fosilní části

▼B

100 %, nebo určit podíl biomasy v souladu s odstavcem 2, s použitím úrovní přesnosti uvedených v oddílu 2.4 přílohy II.

2. Pokud musí provozovatel na základě požadované úrovně přesnosti za účelem stanovení podílu biomasy provést analýzy, učiní tak na základě příslušné normy a analytických metod v ní obsažených, a to za předpokladu, že je použití této normy a analytických metod schváleno příslušným orgánem.

Pokud musí provozovatel na základě požadované úrovně přesnosti za účelem stanovení podílu biomasy provést analýzy, avšak uplatnění prvního pododstavce není technicky proveditelné nebo by bylo spojeno s neúměrně vysokými náklady, navrhne příslušnému orgánu ke schválení alternativní metodu odhadu ke stanovení podílu biomasy. U paliv nebo materiálů pocházejících z výrobního procesu s definovanými a vyhledatelnými vstupními toky může provozovatel založit odhad na hmotnostní bilanci fosilního uhlíku a uhlíku pocházejícího z biomasy vstupujícího do procesu a vystupujícího z procesu.

Komise může k dalším použitelným metodám odhadu poskytnout doporučení.

▼M1

3. Odchylně od odstavců 1 a 2 a článku 30 provozovatel nesmí využívat analýzy nebo metody odhadu v souladu s odstavcem 2 k určení podílu biomasy ze zemního plynu získaného z plynárenské soustavy, do níž je přidán bioplyn.

Provozovatel může stanovit, že určité množství zemního plynu z plynárenské soustavy je bioplyn, a to použitím metodiky stanovené v odstavci 4.

4. Provozovatel může podíl biomasy stanovit na základě záznamů o nákupu bioplynu s ekvivalentním obsahem energie, za předpokladu, že provozovatel příslušnému orgánu uspokojivě prokáže, že:

a) nedochází ke dvojímu započítávání stejného množství bioplynu, zejména že zakoupený bioplyn není používán nikým dalším, a to i prostřednictvím oznámení záruky původu, jak je stanoveno v čl. 2 odst. 12 směrnice (EU) 2018/2001;

b) provozovatel a výrobce bioplynu jsou připojeni ke stejné plynárenské soustavě.

Pro účely prokázání shody s tímto odstavcem může provozovatel využít údaje zaznamenané v databázi, kterou zřídil jeden členský stát nebo více členských států a která umožňuje sledování převodů bioplynu.

▼B

ODDÍL 3

Metodika založená na měření

Článek 40

Použití metodiky monitorování založené na měření

Provozovatel používá metodiky založené na měření pro všechny emise oxidu dusného (N_2O) podle přílohy IV a pro stanovení množství CO_2 přeneseného podle článku 49.

Provozovatel může dále použít metodiky založené na měření pro zdroje emisí CO_2, pokud může prokázat, že jsou u všech zdrojů emisí dodrženy úrovně přesnosti vyžadované podle článku 41.

Článek 41

Požadavky na úrovně přesnosti

1. Pro každý významný zdroj emisí použije provozovatel následující úrovně přesnosti:

a) jedná-li se o zařízení kategorie A, minimálně úrovně přesnosti uvedené v části 2 přílohy VIII;

b) v ostatních případech nejvyšší úroveň přesnosti uvedenou v části 1 přílohy VIII.

U zařízení kategorie C však provozovatel může použít úroveň přesnosti o jeden stupeň nižší, než jsou úrovně přesnosti požadované v prvním pododstavci, a u zařízení kategorie A a B až o dva stupně nižší, přičemž minimální úroveň přesnosti je 1, pokud příslušnému orgánu uspokojivě prokáže, že úroveň přesnosti vyžadovaná podle prvního pododstavce není technicky proveditelná nebo je spojena s neúměrně vysokými náklady.

2. Pro emise z méně významných zdrojů emisí může provozovatel použít nižší úroveň přesnosti, než jaká se požaduje v prvním pododstavci, přičemž minimální úroveň přesnosti je 1, pokud příslušnému orgánu uspokojivě prokáže, že úroveň přesnosti vyžadovaná podle prvního pododstavce odstavce 1 není technicky proveditelná nebo je spojena s neúměrně vysokými náklady.

Článek 42

Normy měření a laboratoře

1. Všechna měření jsou prováděna za použití metod založených na:

a) normě EN 14181 (Stacionární zdroje emisí – Prokazování kvality automatizovaných měřicích systémů);

b) normě EN 15259 (Kvalita ovzduší – Měření emisí ze stacionárních zdrojů – Požadavky na měřicí úseky, stanoviště, cíl měření, plán měření a protokol o měření);

▼B

c) dalších příslušných normách EN, zejména normě EN 16911-2 (Stacionární zdroje emisí – Manuální a automatizované stanovení rychlosti proudění a průtoku plynu v potrubí).

Pokud nejsou takové normy k dispozici, vychází dané metody z příslušných norem ISO, norem zveřejněných Komisí nebo vnitrostátních norem. Pokud neexistují žádné příslušné zveřejněné normy, použijí se vhodné návrhy norem, pokyny týkající se osvědčených postupů v odvětví nebo jiné vědecky doložené metodiky, které omezují chyby v odběru vzorků a měření.

Provozovatel zváží všechny příslušné aspekty systému kontinuálního měření, včetně umístění vybavení, kalibrace, měření, zabezpečení kvality a kontroly kvality.

2. Provozovatel zajistí, aby byly laboratoře provádějící měření, kalibraci a příslušná hodnocení vybavení pro systémy kontinuálního měření emisí (CEMS) akreditovány podle normy EN ISO/IEC 17025 pro příslušné analytické metody nebo činnosti kalibrace.

Pokud laboratoř tuto akreditaci nemá, je provozovatel povinen zajistit, aby byly splněny rovnocenné požadavky v souladu s čl. 34 odst. 2 a 3.

Článek 43

Stanovení emisí

1. Provozovatel stanoví roční emise ze zdroje emisí za vykazované období na základě součtu všech hodinových hodnot naměřených koncentrací skleníkových plynů za vykazované období vynásobených hodinovými hodnotami toku spalin, přičemž tyto hodinové hodnoty představují průměr všech výsledků jednotlivých měření za příslušnou provozní hodinu.

V případě emisí CO_2 stanoví provozovatel roční emise na základě rovnice 1 uvedené v příloze VIII. Oxid uhelnatý (CO) emitovaný do ovzduší je považován za molární ekvivalent množství CO_2.

V případě oxidu dusného (N_2O) stanoví provozovatel roční emise na základě rovnice uvedené v pododdíle B.1 části 16 přílohy IV.

2. Pokud je v jednom zařízení několik zdrojů emisí, které nelze měřit jako jeden zdroj, měří se emise z těchto zdrojů odděleně a sečtením výsledků tohoto měření se získá celkové množství emisí daného plynu za vykazované období.

3. Provozovatel stanoví koncentraci skleníkových plynů ve spalinách kontinuálním měřením v reprezentativním bodě pomocí některého z následujících způsobů:

▼B

a) přímé měření;

b) v případě vysoké koncentrace ve spalinách výpočtem koncentrace pomocí nepřímého měření koncentrace s použitím rovnice 3 uvedené v příloze VIII a s přihlédnutím k naměřeným hodnotám koncentrace všech ostatních složek toku plynu, jak jsou stanoveny v plánu monitorování provozovatele.

4. V případě potřeby stanoví provozovatel zvlášť veškeré množství CO_2 pocházející z biomasy a odečte je od celkově naměřených emisí CO_2. Za tím účelem může provozovatel použít:

a) metodiku založenou na výpočtu, včetně metod zahrnujících analýzy a odběr vzorků podle normy EN ISO 13833 (Stacionární zdroje emisí – Stanovení poměru oxidu uhličitého z biomasy (biogenní původ) a z fosilních paliv –Radiouhlíková metoda);

b) jinou metodu založenou na relevantní normě, včetně ISO 18466 (Stacionární zdroje emisí – Bilanční určení podílu biogenního CO_2 ve spalinách);

c) metodu odhadu zveřejněnou Komisí.

Pokud metoda navržená provozovatelem zahrnuje kontinuální odběr vzorků z proudu spalin, použije se norma EN 15259 (Kvalita ovzduší – Měření emisí ze stacionárních zdrojů – Požadavky na měřicí úseky, stanoviště, cíl měření, plán měření a protokol o měření).

▼M1

Pro účely tohoto odstavce se použije čl. 38 odst. 5.

▼B

5. Provozovatel stanoví tok spalin pro výpočet v souladu s odstavcem 1 pomocí některé z následujících metod:

a) výpočet na základě vhodné hmotnostní bilance s přihlédnutím ke všem podstatným parametrům na vstupní straně, které u emisí CO_2 zahrnují alespoň množství vstupního materiálu, tok vstupního vzduchu a účinnost procesu, a na výstupní straně, které zahrnují alespoň výstup produktu a koncentrace kyslíku (O_2), oxidu siřičitého (SO_2) a oxidů dusíku (NO_x);

b) stanovení na základě kontinuálního měření toku v reprezentativním bodě.

Článek 44

Agregace údajů

1. Provozovatel vypočítá hodinový průměr pro jednotlivé parametry související se stanovením emisí včetně koncentrace a toku spalin pomocí metodiky založené na měření, s využitím všech bodů měření dostupných pro danou hodinu.

▼B

Pokud může provozovatel generovat údaje za kratší referenční období bez dalších nákladů, použije tato období ke stanovení ročních emisí podle čl. 43 odst. 1.

2. Je-li zařízení pro kontinuální měření určitého parametru mimo kontrolu, mimo rozsah nebo mimo provoz po určitou část hodiny nebo referenčního období podle odstavce 1, vypočítá provozovatel související hodinový průměr poměrným dílem ke zbývajícím bodům měření pro danou hodinu nebo kratší referenční období, je-li k dispozici alespoň 80 % maximálního počtu bodů měření určitého parametru.

V případě, že je k dispozici méně než 80 % maximálního počtu bodů měření určitého parametru, se použije čl. 45 odst. 2 až 4.

Článek 45

Chybějící údaje

1. Je-li určité měřicí zařízení v rámci systému kontinuálního měření emisí mimo provoz více než pět po sobě následujících dní v kalendářním roce, je provozovatel povinen neprodleně informovat příslušný orgán a navrhnout odpovídající opatření ke zvýšení kvality daného systému kontinuálního měření emisí.

2. Pokud pro jeden nebo více parametrů metodiky založené na měření nelze stanovit platnou hodinu údajů nebo kratší referenční období v souladu s čl. 44 odst. 1 proto, že zařízení je mimo kontrolu, mimo dosah či mimo provoz, stanoví provozovatel zástupné hodnoty pro každou chybějící hodinu údajů.

3. Pokud pro určitý parametr přímo naměřený v podobě koncentrace nelze stanovit platnou hodinu údajů nebo kratší referenční období, vypočítá provozovatel zástupnou hodnotu jako součet průměrné koncentrace a dvojnásobku její směrodatné odchylky pomocí rovnice 4 uvedené v příloze VIII.

Pokud nelze vykazované období použít ke stanovení těchto zástupných hodnot z důvodu podstatných technických změn v zařízení, dohodne se provozovatel s příslušným orgánem na reprezentativním časovém rámci pro stanovení průměrné a směrodatné odchylky, pokud možno v délce jednoho roku.

4. V případě, že platnou hodinu údajů nelze stanovit pro jiný parametr, než je koncentrace, získá provozovatel zástupné hodnoty tohoto parametru pomocí vhodného modelu založeného na hmotnostní bilanci nebo metody založené na energetické bilanci procesu. Provozovatel ověří výsledky pomocí zbývajících naměřených parametrů metodiky založené na měření a údajů získaných při běžných pracovních podmínkách, přičemž vezme v úvahu stejnou dobu trvání jako při nedostatku údajů.

▼B

Článek 46

Potvrzovací výpočet emisí

Provozovatel potvrdí množství emisí stanovené metodikou založenou na měření na základě výpočtu ročních emisí jednotlivých skleníkových plynů pro stejné zdroje emisí a zdrojové toky, s výjimkou emisí N_2O z výroby kyseliny dusičné a skleníkových plynů přemístěných do přepravní sítě nebo úložiště.

Použití metodik založených na úrovni přesnosti není vyžadováno.

ODDÍL 4

Zvláštní ustanovení

Článek 47

Zařízení s nízkými emisemi

1. Příslušný orgán může umožnit provozovateli, aby předložil zjednodušený plán monitorování v souladu s článkem 13, pokud provozuje zařízení s nízkými emisemi.

První pododstavec se nevztahuje na zařízení provádějící činnosti, které zahrnují N_2O podle přílohy I směrnice 2003/87/ES.

2. Pro účely prvního pododstavce odstavce 1 je zařízení považováno za zařízení s nízkými emisemi, pokud je splněna alespoň jedna z následujících podmínek:

a) průměrné roční emise tohoto zařízení uvedené v ověřených výkazech emisí během obchodovacího období, které bezprostředně předchází aktuálnímu obchodovacímu období, s výjimkou CO_2 pocházejícího z biomasy a před odečtením přemístěného CO_2, byly nižší než 25 000 tun $CO_{2(e)}$ za rok;

b) průměrné roční emise uvedené pod písmenem a) nejsou k dispozici nebo je již nelze použít z důvodu změn hranic zařízení nebo změn provozních podmínek zařízení, ale roční emise tohoto zařízení za dalších pět let s výjimkou CO_2 pocházejícího z biomasy a před odečtením přemístěného CO_2 budou na základě metody konzervativního odhadu nižší než 25 000 tun $CO_{2(e)}$ za rok.

▼M1

Pro účely tohoto odstavce se použije čl. 38 odst. 5.

▼B

3. Provozovatel zařízení s nízkými emisemi nemusí předkládat podklady uvedené v čl. 12 odst. 1 třetím pododstavci a je osvobozen od povinnosti předložit v návaznosti na doporučení ke zlepšení uvedené ověřovatelem v ověřovací zprávě zprávu o zlepšení podle čl. 69 odst. 4.

▼B

4. Odchylně od článku 27 může provozovatel zařízení s nízkými emisemi stanovit množství paliva či materiálu pomocí dostupných a zdokumentovaných záznamů o nákupech a odhadovaných změn zásob. Provozovatel je dále osvobozen od povinnosti poskytnout příslušnému orgánu posouzení nejistoty podle čl. 28 odst. 2.

5. Provozovatel zařízení s nízkými emisemi je osvobozen od povinnosti podle čl. 28 odst. 2 zahrnout do posouzení nejistoty nejistotu týkající se změn zásob.

6. Odchylně od čl. 26 odst. 1 a čl. 41 odst. 1 může provozovatel zařízení s nízkými emisemi pro účely stanovení údajů o činnosti a výpočtových faktorů pro všechny zdrojové toky a pro účely stanovení emisí pomocí metodik založených na měření použít jako minimum úroveň přesnosti 1, pokud nelze dosáhnout vyšší přesnosti bez dalšího úsilí, aniž by bylo nutné prokázat, že použití vyšších úrovní přesnosti není technicky proveditelné nebo by bylo spojeno s neúměrně vysokými náklady.

7. Za účelem stanovení výpočtových faktorů na základě analýz podle článku 32 může provozovatel zařízení s nízkými emisemi použít libovolnou laboratoř, která je technicky způsobilá a může generovat technicky platné výsledky pomocí příslušných analytických postupů, a poskytne důkaz ohledně opatření k zabezpečení kvality podle čl. 34 odst. 3.

8. Pokud zařízení s nízkými emisemi, které podléhá zjednodušenému monitorování, přesáhne v libovolném kalendářním roce prahovou hodnotu uvedenou v odstavci 2, oznámí jeho provozovatel tuto skutečnost neprodleně příslušnému orgánu.

Provozovatel neprodleně předloží příslušnému orgánu ke schválení významné změny plánu monitorování ve smyslu čl. 15 odst. 3 písm. b).

Příslušný orgán však povolí provozovateli nadále provádět zjednodušené monitorování za předpokladu, že provozovatel příslušnému orgánu uspokojivě prokáže, že prahové hodnoty uvedené v odstavci 2 v posledních pěti vykazovaných obdobích dosud nebyly překročeny a že nebudou znovu překročeny ani od následujícího vykazovaného období dále.

Článek 48

Vlastní CO_2

1. Vlastní CO_2, který je přemístěn do zařízení, a to i jako součást zemního plynu, odpadního plynu (včetně vysokopecního plynu nebo koksárenského plynu) či vstupů do procesu (včetně syntetického plynu), se zahrne do emisního faktoru pro tento zdrojový tok.

▼B

2. Pokud vlastní CO_2 pochází z činností, na které se vztahuje příloha I směrnice 2003/87/ES nebo které jsou zahrnuty podle článku 24 uvedené směrnice, a je následně přemístěn ze zařízení jako součást zdrojového toku do jiného zařízení a použit pro jinou činnost, na kterou se uvedená směrnice vztahuje, není považován za emise zařízení, z něhož pochází.

Pokud je však vlastní CO_2 emitován nebo přemístěn z tohoto zařízení do subjektů, na které se nevztahuje uvedená směrnice, je považován za emise ze zařízení, z něhož pochází.

3. Provozovatelé mohou u převádějícího i přijímajícího zařízení stanovit množství vlastního CO_2 přemístěného ze zařízení. V tomto případě musí být množství přemístěného a přijatého vlastního CO_2 totožná.

Pokud nejsou množství přemístěného a přijatého vlastního CO_2 totožná a odchylku hodnot lze vysvětlit nejistotou měřicích systémů nebo metody určení, použije se ve výkazech emisí převádějících a přijímajících zařízení aritmetický průměr obou stanovených hodnot. V takovém případě bude vyrovnání této hodnoty uvedeno ve výkazu emisí.

Pokud odchylku hodnot nelze vysvětlit schváleným rozsahem nejistoty měřicích systémů nebo metody určení, uvedou provozovatelé převádějících a přijímajících zařízení hodnoty v soulad tím, že použijí konzervativní úpravy schválené příslušným orgánem.

Článek 49

Přemístěný CO_2

1. Provozovatel odečte od emisí zařízení veškeré množství CO_2, který pochází z fosilního uhlíku, u činností, na něž se vztahuje příloha I směrnice 2003/87/ES, a který není emitován ze zařízení, nýbrž:

a) je přemístěn ze zařízení do některé z následujících možností:

   i) zařízení pro zachycování za účelem přepravy a dlouhodobého geologického uložení v úložišti povoleném podle směrnice 2009/31/ES;

   ii) přepravní sítě za účelem dlouhodobého geologického uložení v úložišti povoleném podle směrnice 2009/31/ES;

   iii) úložiště povoleného podle směrnice 2009/31/ES za účelem dlouhodobého geologického uložení;

b) je přemístěn ze zařízení a použit k výrobě vysráženého uhličitanu vápenatého, v němž je použitý CO_2 chemicky vázán.

▼B

2. Provozovatel převádějícího zařízení uvede ve svém ročním výkazu emisí identifikační kód přijímajícího zařízení uznávaný v souladu s akty přijatými podle čl. 19 odst. 3 směrnice 2003/87/ES, pokud se tato směrnice na přijímající zařízení vztahuje. Ve všech ostatních případech provozovatel převádějícího zařízení uvede jméno, adresu a kontaktní údaje kontaktní osoby v přijímajícím zařízení.

Pokud jde o identifikační kód převádějícího zařízení, vztahuje se první pododstavec i na přijímající zařízení.

3. Pro stanovení množství CO_2 přemístěného z jednoho zařízení do druhého použije provozovatel metodiku založenou na měření včetně dodržení souladu s články 43, 44 a 45. Zdroj emisí odpovídá bodu měření a tyto emise jsou vyjádřeny jako množství přemístěného CO_2.

Pro účely odst. 1 písm. b) použije provozovatel metodiku založenou na výpočtu.

4. Pro stanovení množství CO_2 přemístěného z jednoho zařízení do druhého použije provozovatel nejvyšší úroveň přesnosti podle vymezení v části 1 přílohy VIII.

Provozovatel však může použít nejbližší nižší úroveň přesnosti, pokud prokáže, že použití nejvyšší úrovně přesnosti podle části 1 přílohy VIII není technicky proveditelné nebo je spojeno s neúměrně vysokými náklady.

Pro stanovení množství CO_2 chemicky vázaného ve vysráženém uhličitanu vápenatém použije provozovatel zdroje údajů, jež představují nejvyšší dosažitelnou přesnost.

5. Provozovatelé mohou stanovit množství CO_2 přemístěného ze zařízení u převádějícího i přijímajícího zařízení. V takovém případě se použije čl. 48 odst. 3.

Článek 50

Použití nebo přemístění N_2O

1. Pokud N_2O pochází z činností, na které se vztahuje příloha I směrnice 2003/87/ES a u nichž tato příloha označuje N_2O za relevantní, a dané zařízení N_2O neemituje, ale přemísťuje jej do jiného zařízení, které monitoruje a vykazuje emise v souladu s tímto nařízením, není považován za emise zařízení, z něhož pochází.

Zařízení, které přijímá N_2O ze zařízení a činnosti dle prvního pododstavce, monitoruje příslušné toky plynu pomocí stejných metodik, jaké vyžaduje toto nařízení, jako kdyby bylo N_2O generováno přímo v přijímajícím zařízení.

▼B

Pokud se však N_2O plní do lahví nebo používá jako plyn v produktech, takže je emitován mimo zařízení, nebo pokud se přemísťuje ze zařízení do subjektů, na které se nevztahuje směrnice 2003/87/ES, považuje se za emise zařízení, z něhož pochází, s výjimkou množství N_2O, u něhož provozovatel zařízení, z něhož N_2O pochází, příslušnému orgánu prokáže, že bylo zneškodněno pomocí vhodného zařízení na snižování emisí.

2. Provozovatel převádějícího zařízení uvede ve svém ročním výkazu emisí identifikační kód přijímajícího zařízení uznávaný v souladu s akty přijatými podle čl. 19 odst. 3 směrnice 2003/87/ES, je-li to relevantní.

Pokud jde o identifikační kód převádějícího zařízení, vztahuje se první pododstavec i na přijímající zařízení.

3. Pro stanovení množství N_2O přemístěného z jednoho zařízení do druhého použije provozovatel metodiku založenou na měření včetně dodržení souladu s články 43, 44 a 45. Zdroj emisí odpovídá bodu měření a tyto emise jsou vyjádřeny jako množství přemístěného N_2O.

4. Pro stanovení množství N_2O přemístěného z jednoho zařízení do druhého použije provozovatel nejvyšší úroveň přesnosti, jak je pro emise N_2O vymezena v části 1 přílohy VIII.

Provozovatel však může použít nejbližší nižší úroveň přesnosti, pokud prokáže, že použití nejvyšší úrovně přesnosti podle části 1 přílohy VIII není technicky proveditelné nebo je spojeno s neúměrně vysokými náklady.

5. Provozovatelé mohou stanovit množství N_2O přemístěného ze zařízení u převádějícího i přijímajícího zařízení. V takovém případě se použije obdobně čl. 48 odst. 3.

KAPITOLA IV

MONITOROVÁNÍ EMISÍ A ÚDAJŮ O TUNOKILOMETRECH Z ČINNOSTÍ V OBLASTI LETECTVÍ

Článek 51

Obecná ustanovení

1. Každý provozovatel letadel monitoruje a vykazuje emise z činností v oblasti letectví u všech letů uvedených v příloze I směrnice 2003/87/ES, které tento provozovatel letadel provádí během vykazovaného období a za které odpovídá.

Za tím účelem přiřadí provozovatel letadel všechny lety do kalendářního roku podle času odletu měřeného v koordinovaném světovém čase (UTC).

▼B

2. Provozovatel letadel, který chce zažádat o bezplatné přidělení povolenek podle článků 3e nebo 3f směrnice 2003/87/ES, je také povinen monitorovat během příslušných sledovaných let u stejných letů údaje o tunokilometrech.

3. K jednoznačné identifikaci provozovatele letadel podle čl. 3 písm. o) směrnice 2003/87/ES odpovědného za daný let se použije volací značka používaná pro účely řízení letového provozu. Volací značka odpovídá:

a) kódu ICAO v kolonce 7 letového plánu;

b) registračním značkám letadla, pokud není kód ICAO provozovatele letadel k dispozici.

4. Není-li totožnost provozovatele letadel známa, považuje příslušný orgán za provozovatele letadla jeho vlastníka, ledaže prokáže totožnost odpovědného provozovatele letadla.

Článek 52

Předkládání plánů monitorování

1. Nejpozději čtyři měsíce před tím, než provozovatel letadel zahájí činnosti v oblasti letectví, na které se vztahuje příloha I směrnice 2003/87/ES, předloží příslušnému orgánu plán monitorování a vykazování emisí v souladu s článkem 12.

Odchylně od prvního pododstavce provozovatel letadel, který poprvé provádí leteckou činnost, na kterou se vztahuje příloha I směrnice 2003/87/ES, která nemohla být předvídána čtyři měsíce před zahájením činnosti, předloží plán monitorování příslušnému orgánu bez zbytečného odkladu, nejpozději však šest týdnů po provedení uvedené činnosti. Provozovatel letadel poskytne příslušnému orgánu odpovídající odůvodnění, proč nemohl být plán monitorování předložen čtyři měsíce před zahájením činnosti.

Pokud není dopředu znám členský stát správy uvedený v článku 18a směrnice 2003/87/ES, předloží provozovatel letadel neprodleně plán monitorování, jakmile jsou k dispozici informace ohledně příslušného orgánu členského státu správy.

2. Pokud chce provozovatel letadel zažádat o bezplatné přidělení povolenek podle článku 3e nebo 3f směrnice 2003/87/ES, je povinen také předložit plán monitorování a vykazování údajů o tunokilometrech. Plán monitorování musí být předložen nejpozději čtyři měsíce před začátkem:

a) sledovaného roku uvedeného v čl. 3e odst. 1 směrnice 2003/87/ES pro oblasti použití podle tohoto článku;

▼B

b) druhého kalendářního roku období uvedeného v čl. 3c odst. 2 směrnice 2003/87/ES pro oblasti použití podle článku 3f uvedené směrnice.

Článek 53

Metodika monitorování emisí z činností v oblasti letectví

1. Každý provozovatel letadel stanoví roční emise CO_2 z činností v oblasti letectví vynásobením roční spotřeby každého paliva (vyjádřené v tunách) odpovídajícím emisním faktorem.

2. Každý provozovatel letadel stanoví spotřebu paliva pro jednotlivé lety a jednotlivá paliva, včetně paliva spotřebovaného pomocnou energetickou jednotkou. Za tímto účelem použije provozovatel letadel některou z metod uvedených v části 1 přílohy III. Provozovatel letadel zvolí metodu, která zajišťuje nejúplnější a nejvčasnější údaje spolu s nejnižší nejistotou a aniž by vznikaly neúměrně vysoké náklady.

3. Každý provozovatel letadel stanoví množství doplněného paliva podle části 1 přílohy III jedním z následujících způsobů:

a) měřením dodavatelem paliva, jak je u každého letu zdokumentováno v dodacích listech paliva nebo na fakturách;

b) na základě údajů z palubních měřicích systémů letadla zaznamenaných v dokumentaci o hmotnosti a vyvážení, v technickém deníku letadla nebo předaných provozovateli letadel z letadla elektronicky.

4. Provozovatel letadel stanoví množství paliva obsažené v nádrži pomocí údajů z palubních měřicích systémů letadla a zaznamenaných v dokumentaci o hmotnosti a vyvážení v technickém deníku letadla nebo předaných provozovateli letadel z letadla elektronicky.

5. Je-li množství doplněného paliva nebo množství paliva zbývajícího v nádržích stanoveno v jednotkách objemu (vyjádřených v litrech), převede provozovatel letadel toto množství z objemového vyjádření na hmotnostní vyjádření pomocí hodnot hustoty. Provozovatel letadel použije hustotu paliva (což může být skutečná nebo standardní hodnota 0,8 kg na litr) požívanou pro provozní a bezpečnostní účely.

Způsob rozhodování, zda použít skutečnou nebo standardní hustotu, s uvedením odkazu na příslušnou dokumentaci provozovatele letadel, se uvede v plánu monitorování.

6. Pro účely výpočtu podle odstavce 1 použije provozovatel letadel standardní emisní faktory uvedené v tabulce 1 v příloze III.

▼B

Pro paliva, která nejsou uvedena v této tabulce, stanoví provozovatel letadel emisní faktor v souladu s článkem 32. Pro tato paliva se výhřevnost stanoví a vykáže jako informativní položka.

7. Odchylně od odstavce 6 může provozovatel letadel se souhlasem příslušného orgánu odvodit emisní faktor nebo obsah uhlíku, na němž je faktor založen, nebo výhřevnost pro komerční paliva ze záznamů o nákupech příslušného paliva poskytnutých dodavatelem paliva za předpokladu, že tato odvození byla provedena na základě mezinárodně uznávaných norem a že nelze použít emisní faktory uvedené v tabulce 1 v příloze III.

▼M1

Článek 54

Zvláštní ustanovení týkající se biopaliv

1. U směsných paliv může provozovatel letadel buď předpokládat absenci biopaliva a použít standardní hodnotu fosilní části 100 %, nebo určit podíl biopaliva v souladu s odstavcem 2 či 3.

2. Jsou-li biopaliva fyzicky míchána s fosilními palivy a doplňována do letadla ve fyzicky identifikovatelných dávkách, může provozovatel letadla provést analýzy v souladu s články 32 až 35, aby určil podíl biomasy, a to na základě příslušné normy a analytických metod stanovených v uvedených článcích za předpokladu, že využití této normy a těchto analytických metod schválil příslušný orgán. Pokud provozovatel letadla příslušnému orgánu prokáže, že by tyto analýzy byly spojeny s neúměrně vysokými náklady nebo nejsou technicky proveditelné, může provozovatel letadla založit odhad obsahu biopaliva na hmotnostní bilanci zakoupených fosilních paliv a biopaliv.

3. Pokud zakoupené dávky biopaliva nejsou fyzicky doplňovány do konkrétního letadla, nesmí provozovatel letadla využít analýzy ke stanovení podílu biomasy použitých paliv.

Provozovatel letadla může podíl biomasy stanovit na základě záznamů o nákupu biopaliva s ekvivalentním obsahem energie za předpokladu, že provozovatel letadla příslušnému orgánu uspokojivě prokáže, že nedochází ke dvojímu započítávání stejného množství biopaliva, zejména že zakoupené biopalivo není používáno nikým dalším.

Za účelem prokázání souladu s požadavky uvedenými ve druhém pododstavci může provozovatel využít údaje zaznamenané v databázi Unie, jež byla zřízena v souladu s čl. 28 odst. 2 směrnice (EU) 2018/2001.

4. Emisní faktor u biopaliva je nula.

Pro účely tohoto odstavce se na spalování biopaliva ze strany provozovatelů letadel použije čl. 38 odst. 5.

▼B

Článek 55

Malí producenti emisí

1. Za malé producenty emisí se považují provozovatelé letadel, kteří po tři po sobě jdoucí čtyřměsíční období uskuteční v každém tomto období méně než 243 letů, a provozovatelé letadel, kteří uskuteční lety s celkovými ročními emisemi nižšími než 25 000 tun CO_2 za rok.

2. Odchylně od článku 53 mohou malí producenti emisí odhadnout spotřebu paliva pomocí nástrojů zavedených agenturou Eurocontrol nebo jinou příslušnou organizací, jež jsou schopné zpracovávat veškeré příslušné informace o letovém provozu a zabránit podhodnocování emisí.

Příslušné nástroje se mohou použít pouze tehdy, jsou-li schváleny Komisí, včetně použití opravných koeficientů k odstranění případných nepřesností v metodách modelování.

3. Odchylně od článku 12 může malý producent emisí, který chce využívat některý z nástrojů uvedených v odstavci 2 tohoto článku, předložit v plánu monitorování emisí pouze následující informace:

a) informace požadované podle bodu 1 části 2 přílohy I;

b) důkaz o tom, že jsou splněny prahové hodnoty stanovené pro malé producenty emisí v odstavci 1 tohoto článku;

c) název nástroje uvedeného v odstavci 2 tohoto článku, který bude použit ke stanovení odhadu spotřeby paliva, nebo odkaz na něj.

Malý producent emisí je osvobozen od povinnosti předkládat podklady uvedené ve třetím pododstavci čl. 12 odst. 1.

4. Pokud provozovatel letadel používá některý z nástrojů uvedených v odstavci 2 a během vykazovaného roku překročí prahové hodnoty uvedené v odstavci 1, je povinen tuto skutečnost neprodleně oznámit příslušnému orgánu.

Provozovatel letadel neprodleně předloží příslušnému orgánu ke schválení významné změny plánu monitorování ve smyslu čl. 15 odst. 4. písm. a) bodu iv).

Příslušný orgán však povolí provozovateli letadel nadále používat nástroj uvedený v odstavci 2 za předpokladu, že provozovatel uspokojivě prokáže příslušnému orgánu, že prahové hodnoty uvedené v odstavci 1 v posledních pěti vykazovaných obdobích dosud nebyly překročeny a že nebudou znovu překročeny ani od následujícího vykazovaného období dále.

Článek 56

Zdroje nejistoty

1. Provozovatel letadel při výběru metodiky monitorování podle čl. 53 odst. 2 vezme v úvahu zdroje nejistoty a míru nejistoty s nimi související.

▼B

2. Provozovatel letadel provádí pravidelně vhodné kontrolní činnosti, včetně křížových kontrol mezi množstvím doplněného paliva uvedeným na fakturách a množstvím doplněného paliva udávaným při palubním měření, a jsou-li zjištěny patrné odchylky, přijme příslušná nápravná opatření.

Článek 57

Stanovení údajů o tunokilometrech

1. Provozovatel letadel, který chce zažádat o bezplatné přidělení povolenek podle článku 3e nebo 3f směrnice 2003/87/ES, monitoruje údaje o tunokilometrech za všechny lety uvedené v příloze I směrnice 2003/87/ES během sledovaných let, jichž se tyto žádosti týkají.

2. Provozovatel letadel vypočítá údaje o tunokilometrech vynásobením vzdálenosti vypočítané podle části 3 přílohy III a vyjádřené v kilometrech (km) a užitečného zatížení vypočítaného jako součet hmotnosti nákladu, poštovních zásilek, cestujících a odbavených zavazadel vyjádřeného v tunách (t).

3. Provozovatel letadel stanoví hmotnost nákladu a poštovních zásilek na základě skutečné či standardní hmotnosti uvedené v dokumentaci o hmotnosti a vyvážení pro příslušné lety.

Provozovatelé letadel, od nichž se nevyžaduje dokumentace o hmotnosti a vyvážení, navrhnou v plánu monitorování vhodnou metodiku pro stanovení hmotnosti nákladu a poštovních zásilek, do níž se nezapočítává hmotnost obalu palet a kontejnerů, které netvoří užitečné zatížení a provozní hmotnost.

4. Provozovatel letadel stanoví hmotnost cestujících pomocí některé z následujících úrovní přesnosti:

a) úroveň přesnosti 1: zahrnující standardní hodnotu 100 kg pro každého cestujícího včetně jeho odbavených zavazadel;

b) úroveň přesnosti 2: zahrnující hmotnost cestujících a odbavených zavazadel uvedenou v dokumentaci o hmotnosti a vyvážení pro každý let.

Vybraná úroveň přesnosti se však použije u všech letů ve sledovaných letech, na které se vztahují žádosti podle článku 3e nebo 3f směrnice 2003/87/ES.

KAPITOLA V

SPRÁVA A KONTROLA ÚDAJŮ

Článek 58

Činnosti týkající se toku dat

1. Provozovatel nebo provozovatel letadel vypracuje, zdokumentuje, provádí a udržuje písemné postupy činností týkajících se toku dat v souvislosti s monitorováním a vykazováním emisí skleníkových plynů a zajistí, aby roční výkaz emisí vyplývající z činností týkajících se toku dat neobsahoval nepřesnosti a byl v souladu s plánem monitorování, těmito písemnými postupy a tímto nařízením.

▼B

Pokud chce provozovatel letadel zažádat o bezplatné přidělení povolenek podle článku 3e nebo 3f směrnice 2003/87/ES, použije se první pododstavec také na monitorování a vykazování údajů o tunokilometrech.

2. Popisy písemných postupů činností týkajících se toku dat, které jsou uvedeny v plánu monitorování, zahrnují alespoň tyto náležitosti:

a) údaje uvedené v čl. 12 odst. 2;

b) určení zdrojů primárních dat;

c) každý krok v toku dat od primárních dat po roční emise nebo údaje o tunokilometrech, který odráží pořadí a vzájemné vztahy mezi činnostmi týkajícími se toku dat, včetně použitých příslušných vzorců a kroků agregace údajů;

d) příslušné kroky zpracování, které souvisejí s jednotlivými činnostmi týkajícími se toku dat, včetně vzorců a dat použitých pro stanovení emisí nebo údajů o tunokilometrech;

e) příslušné systémy elektronického zpracování a ukládání dat a vzájemné vztahy mezi těmito systémy a jinými způsoby zadávání, včetně ručního vkládání dat;

f) způsob zaznamenání výstupů činností týkajících se toku dat.

Článek 59

Kontrolní systém

1. Provozovatel nebo provozovatel letadel vytvoří, zdokumentuje, provádí a udržuje účinný kontrolní systém, aby bylo zajištěno, že roční výkaz emisí a případně i výkaz tunokilometrů vyplývající z činností týkajících se toku dat neobsahuje nesprávné údaje a je v souladu s plánem monitorování a tímto nařízením.

2. Kontrolní systém uvedený v odstavci 1 zahrnuje:

a) posouzení inherentních rizik a kontrolních rizik provedené provozovatelem nebo provozovatelem letadel podle písemného postupu pro toto posouzení;

b) písemné postupy týkající se kontrolních činností, které mají snižovat zjištěná rizika.

3. Písemné postupy týkající se kontrolních činností uvedené v odst. 2 písm. b) zahrnují alespoň:

a) zajištění kvality měřicích zařízení;

▼B

b) zajištění kvality systému informačních technologií použitého pro činnosti týkající se toku dat, včetně počítačové technologie pro řízení procesů;

c) oddělení povinností při činnostech týkajících se toku dat a kontrolních činnostech a řízení nezbytných pravomocí;

d) vnitřní přezkumy a ověřování údajů;

e) opravy a nápravná opatření;

f) řízení externě zajišťovaných procesů;

g) vedení záznamů a dokumentace, včetně správy verzí dokumentů.

4. Provozovatel nebo provozovatel letadel monitoruje účinnost kontrolního systému, zejména prostřednictvím vnitřních přezkumů a zohledňováním zjištění ověřovatele učiněných během ověřování ročních výkazů emisí nebo v odpovídajících případech výkazů tunokilometrů prováděného podle prováděcího nařízení (EU) 2018/2067;

Pokud se zjistí, že kontrolní systém není účinný nebo neodpovídá zjištěným rizikům, zajistí provozovatel nebo provozovatel letadel zlepšení kontrolního systému a podle potřeby aktualizuje plán monitorování nebo základní písemné postupy činností týkajících se toku dat, posouzení rizik a kontrolních činností.

Článek 60

Zajištění kvality

1. Pro účely čl. 59 odst. 3 písm. a) zajistí provozovatel kalibraci všech příslušných měřicích zařízení, jejich nastavení a kontrolu v pravidelných intervalech i před použitím, včetně kontroly podle příslušných norem pro měření porovnatelných s mezinárodními normami pro měření, pokud jsou k dispozici, v souladu s požadavky tohoto nařízení a přiměřených zjištěným rizikům.

Pokud součásti měřicích systémů nelze kalibrovat, uvede je provozovatel v plánu monitorování a navrhne alternativní kontrolní činnosti.

Zjistí-li se, že vybavení nesplňuje požadovanou výkonnost, přijme provozovatel neprodleně nezbytná nápravná opatření.

2. Pokud jde o systémy kontinuálního měření emisí, použije provozovatel zabezpečení kvality na základě normy Prokazování jakosti automatizovaných měřicích systémů (EN 14181), včetně paralelních měření alespoň jednou za rok s využitím standardních referenčních metod prováděných odborně způsobilými pracovníky.

▼B

Pokud toto zajištění kvality vyžaduje mezní hodnoty emisí jako základní parametry pro kalibraci a kontrolu výkonnosti, použije se jako zástupná hodnota mezních hodnot emisí roční průměrná hodinová koncentrace skleníkových plynů. Pokud provozovatel zjistí rozpor s požadavky na zajištění kvality, včetně nutnosti provést opětovnou kalibraci, sdělí tuto skutečnost neprodleně příslušnému orgánu a přijme nápravná opatření.

Článek 61

Zajištění kvality informačních technologií

Pro účely čl. 59 odst. 3 písm. b) provozovatel nebo provozovatel letadel zajistí, že systém informačních technologií je navržen, zdokumentován, testován, prováděn, kontrolován a udržován způsobem, který umožňuje spolehlivé, přesné a včasné zpracování dat odpovídající rizikům zjištěným v souladu s čl. 59 odst. 2 písm. a).

Kontrola systému informačních technologií musí zahrnovat kontrolu přístupu, zálohování, obnovy, plánování kontinuity a bezpečnosti.

Článek 62

Oddělení funkcí

Pro účely čl. 59 odst. 3 písm. c) přidělí provozovatel nebo provozovatel letadel pro všechny činnosti týkající se toku dat a pro všechny kontrolní činnosti odpovědné osoby tak, aby byly odděleny kolidující povinnosti. Pokud neexistují jiné kontrolní činnosti, zajistí u všech činností týkajících se toku dat v míře odpovídající zjištěným inherentním rizikům, aby všechny příslušné informace a údaje potvrdila alespoň jedna osoba, která se neúčastnila stanovení a zaznamenání těchto informací nebo údajů.

Provozovatel nebo provozovatel letadel řídí nezbytné pravomoci pro výkon příslušných povinností, včetně vhodného přidělování povinností, školení a hodnocení výkonu pracovníků.

Článek 63

Interní přezkum a ověřování údajů

1. Pro účely čl. 59 odst. 3 písm. d) a na základě inherentních a kontrolních rizik zjištěných během posuzování rizika uvedeného v čl. 59 odst. 2 písm. a) provozovatel nebo provozovatel letadel přezkoumá a ověří údaje pocházející z činností týkajících se toku dat uvedených v článku 58.

Toto přezkoumání a ověření údajů zahrnuje alespoň:

a) kontrolu úplnosti údajů;

▼B

b) porovnání údajů, které provozovatel nebo provozovatel letadel získal, monitoroval a vykázal v průběhu několika let;

c) porovnání údajů a hodnot z různých systémů shromažďování provozních údajů, včetně následujících porovnání (je-li možné je použít):

i) porovnání údajů o nákupu paliv nebo materiálu s údaji o změnách zásob a s údaji o spotřebě příslušných zdrojových toků,

ii) porovnání výpočtových faktorů, které byly stanoveny na základě analýzy, vypočítány nebo získány od dodavatele paliva či materiálu, s národními nebo mezinárodními referenčními hodnotami pro srovnatelná paliva či srovnatelné materiály,

iii) porovnání emisí získaných z metodik založených na měření a výsledků potvrzovacího výpočtu podle článku 46,

iv) porovnání souhrnných a hrubých údajů.

2. Provozovatel nebo provozovatel letadel v rozsahu svých možností zajistí, aby byla předem známa kritéria pro odmítnutí údajů v rámci přezkumu a ověření údajů. Za tímto účelem se kritéria pro odmítnutí údajů uvedou v dokumentaci příslušných písemných postupů.

Článek 64

Opravy a nápravná opatření

1. Jestliže se zjistí, že některá část činností týkajících se toku dat uvedených v článku 58 nebo kontrolních činností uvedených v článku 59 nefunguje efektivně nebo funguje mimo hranice stanovené v dokumentaci postupů pro tyto činnosti týkající se toku dat a kontrolní činnosti, učiní provozovatel nebo provozovatel letadel vhodná nápravná opatření a opraví odmítnuté údaje, aniž by došlo k podhodnocování emisí.

2. Pro účely odstavce 1 provede provozovatel nebo provozovatel letadel alespoň všechny následující postupy:

a) posouzení platnosti výstupů příslušných kroků v rámci činností týkajících se toku dat uvedených v článku 58 nebo kontrolních činností uvedených v článku 59;

b) stanovení příčiny daného selhání nebo chyby;

c) případně provedení příslušných nápravných opatření, včetně opravy příslušných údajů ve výkazu emisí nebo výkazu tunokilometrů.

▼B

3. Provozovatel nebo provozovatel letadel provádí opravy a nápravná opatření podle odstavce 1 tohoto článku tak, aby odpovídaly inherentním a kontrolním rizikům zjištěným při posouzení rizika uvedeném v článku 59.

Článek 65

Externě zajišťované procesy

Pokud provozovatel nebo provozovatel letadel jednu nebo více činností týkajících se toku dat uvedených v článku 58 nebo kontrolních činností uvedených v článku 59 zajišťuje externě, je povinen provést všechny následující postupy:

a) kontrola kvality externě zajištěných činností týkajících se toku dat a kontrolních činností v souladu s tímto nařízením;

b) stanovení příslušných požadavků na výstupy externě zajištěných procesů a metody používané v těchto procesech;

c) kontrola kvality výstupů a metod uvedených pod písmenem b) tohoto článku;

d) zajištění, aby byly externě zajištěné činnosti prováděny tak, aby odpovídaly inherentním a kontrolním rizikům zjištěným při posouzení rizika uvedeném v článku 59.

Článek 66

Zpracování nedostatků v údajích

1. Pokud chybí údaje relevantní pro stanovení emisí ze zařízení, použije provozovatel ke stanovení konzervativních zástupných údajů za příslušné období a chybějícího parametru vhodnou metodu odhadu.

Pokud provozovatel nestanovil metodu odhadu písemným postupem, daný písemný postup vypracuje a předloží příslušnému orgánu ke schválení příslušnou změnu plánu monitorování v souladu s článkem 15.

2. Pokud chybí údaje relevantní pro stanovení emisí provozovatele letadel za jeden nebo více letů, použije provozovatel letadel pro příslušné období zástupné údaje vypočítané podle alternativní metody určené v plánu monitorování.

Nelze-li zástupné údaje stanovit v souladu s prvním pododstavcem tohoto odstavce, může provozovatel letadel provést odhad emisí za dané lety ze spotřeby paliva stanovené pomocí nástroje uvedeného v čl. 55 odst. 2.

▼B

Pokud počet letů, u nichž chybí údaje dle prvních dvou pododstavců tohoto odstavce, překročí 5 % letů vykázaných za rok, provozovatel o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán a přijme nápravná opatření za účelem zdokonalení metodiky monitorování.

Článek 67

Záznamy a dokumentace

1. Provozovatel nebo provozovatel letadel uchovává záznamy všech příslušných údajů a informací, včetně informací uvedených v příloze IX, alespoň po dobu 10 let.

Zdokumentované a archivované údaje získané monitorováním musí umožňovat ověření ročních výkazů emisí nebo výkazů tunokilometrů v souladu s prováděcím nařízením (EU) 2018/2067. Údaje vykázané provozovatelem nebo provozovatelem letadel, které jsou uvedeny v elektronickém systému vykazování a správy údajů vytvořeném příslušným orgánem, si provozovatel nebo provozovatel letadel může ponechat, pokud k nim má přístup.

2. Provozovatel nebo provozovatel letadel zajistí, aby příslušné dokumenty byly k dispozici, kdykoli a kdekoli jsou zapotřebí pro provádění činností týkajících se toku dat a kontrolních činností.

Provozovatel nebo provozovatel letadel tyto dokumenty na vyžádání zpřístupní příslušnému orgánu a ověřovateli výkazu emisí nebo výkazu tunokilometrů v souladu s prováděcím nařízením (EU) 2018/2067.

KAPITOLA VI

POŽADAVKY NA VYKAZOVÁNÍ

Článek 68

Harmonogram a povinnost vykazování

1. Provozovatel nebo provozovatel letadel předloží příslušnému orgánu do 31. března každého roku výkaz emisí, který se týká ročních emisí za vykazované období a který je ověřen v souladu s prováděcím nařízením (EU) 2018/2067.

Příslušné orgány mohou ale požadovat, aby provozovatelé nebo provozovatelé letadel předložili ověřený roční výkaz emisí před 31. březnem, nejdříve však 28. února.

2. Pokud se provozovatel letadel rozhodne zažádat o bezplatné přidělení povolenek na emise podle článku 3e nebo 3f směrnice 2003/87/ES, je povinen předložit příslušnému orgánu do 31. března roku následujícího po sledovaném roce uvedeném v článku 3e nebo 3f uvedené směrnice výkaz tunokilometrů, který obsahuje údaje o tunokilometrech za sledovaný rok a který je ověřen v souladu s prováděcím nařízením (EU) 2018/2067.

▼B

3. Roční výkazy emisí a výkazy tunokilometrů musí obsahovat alespoň informace uvedené v příloze X.

Článek 69

Zprávy o zlepšení metodiky monitorování

1. Každý provozovatel nebo provozovatel letadel pravidelně kontroluje, zda lze použitou metodiku monitorování zlepšit.

Provozovatel zařízení případně předloží příslušnému orgánu ke schválení zprávu obsahující informace uvedené v odstavci 2 nebo 3, a to v následujících termínech:

a) pro zařízení kategorie A do 30. června každé čtyři roky;

b) pro zařízení kategorie B do 30. června každé dva roky;

c) pro zařízení kategorie C do 30. června každý rok.

Příslušný orgán může pro předložení zprávy stanovit alternativní datum, nejpozději však do 30. září téhož roku.

Odchylně od druhého a třetího pododstavce a aniž by byl dotčen první pododstavec, může příslušný orgán spolu s plánem monitorování nebo zprávou o zlepšení schválit prodloužení termínu platného podle druhého pododstavce, pokud provozovatel příslušnému orgánu zároveň s předložením plánu monitorování podle článku 12 nebo oznámení aktualizací podle článku 15 nebo zprávy o zlepšení podle tohoto článku uspokojivě prokáže, že důvody, pro které jsou opatření za účelem zlepšení technicky neproveditelná nebo spojená s nepřiměřeně vysokými náklady, budou trvat po delší časové období. Prodloužení termínu zohlední počet let, za něž provozovatel předloží důkazy. Celková doba mezi zprávami o zlepšení nepřesáhne tři roky u zařízení kategorie C, čtyři roku u zařízení kategorie B a pět let u zařízení kategorie A.

2. Pokud provozovatel nepoužije pro významné a méně významné zdrojové toky alespoň úrovně přesnosti požadované podle prvního pododstavce čl. 26 odst. 1 a pro zdroje emisí úrovně podle článku 41, odůvodní, proč není použití požadovaných úrovní přesnosti technicky proveditelné nebo proč by bylo spojeno s neúměrně vysokými náklady.

Pokud se však objeví důkaz, že opatření nezbytná k dosažení těchto úrovní přesnosti jsou již technicky proveditelná a nejsou již spojena s neúměrně vysokými náklady, oznámí provozovatel příslušnému orgánu odpovídající změny plánu monitorování v souladu s článkem 15 a předloží návrhy na provedení souvisejících opatření a jejich časový harmonogram.

▼B

3. Pokud provozovatel použije metodiku nouzového monitorování uvedenou v článku 22, je povinen poskytnout: odůvodnění, proč není použití alespoň úrovně přesnosti 1 pro jeden nebo více významných či méně významných zdrojových toků technicky proveditelné nebo by bylo spojeno s neúměrně vysokými náklady.

Pokud se však objeví důkaz, že opatření nezbytná k dosažení alespoň úrovně přesnosti 1 pro tyto zdrojové toky jsou již technicky proveditelná a již nejsou spojena s neúměrně vysokými náklady, oznámí provozovatel příslušnému orgánu odpovídající změny plánu monitorování v souladu s článkem 15 a předloží návrhy na provedení souvisejících opatření a jejich časový harmonogram.

4. Pokud ověřovací zpráva vypracovaná v souladu s prováděcím nařízením (EU) 2018/2067 uvádí, že některé požadavky nebo doporučení ke zlepšení podle článků 27, 29 a 30 uvedeného prováděcího nařízení nebyly splněny, předloží provozovatel nebo provozovatel letadel příslušnému orgánu do 30. června roku, v němž ověřovatel tuto ověřovací zprávu vydá, ke schválení zprávu. Ve zprávě se uvede, jakým způsobem a kdy provozovatel nebo provozovatel letadel napravil nebo hodlá napravit nesrovnalosti zjištěné ověřovatelem a zavést doporučená zlepšení.

Příslušný orgán může stanovit alternativní datum pro předložení zprávy uvedené v tomto odstavci, nejpozději však do 30. září téhož roku. Tato zpráva může být případně spojena se zprávou uvedenou v odstavci 1 tohoto článku.

Pokud by doporučená zlepšení nevedla ke zlepšení metodiky monitorování, poskytne provozovatel nebo provozovatel letadel zdůvodnění, proč tomu tak je. Pokud by byla doporučená zlepšení spojena s neúměrně vysokými náklady, poskytne provozovatel nebo provozovatel letadel důkaz o nepřiměřené povaze těchto nákladů.

5. Odstavec 4 tohoto článku se nepoužije, pokud provozovatel nebo provozovatel letadel již před datem stanoveným v odstavci 4 veškeré nesrovnalosti odstranil a zohlednil všechna doporučení ke zlepšení a předložil příslušnému orgánu ke schválení odpovídající úpravy plánu monitorování v souladu s článkem 15 tohoto nařízení.

Článek 70

Stanovení emisí příslušným orgánem

1. Příslušný orgán provede konzervativní odhad emisí zařízení nebo provozovatele letadel ve všech následujících situacích:

a) provozovatel nebo provozovatel letadel nepředložil ověřený roční výkaz emisí ve lhůtě vyžadované podle čl. 68 odst. 1;

b) ověřený roční výkaz emisí uvedený v čl. 68 odst. 1 není v souladu s tímto nařízením;

c) roční výkaz emisí provozovatele nebo provozovatele letadel nebyl ověřen v souladu s prováděcím nařízením (EU) 2018/2067.

▼B

2. Pokud ověřovatel v ověřovací zprávě podle prováděcího nařízení (EU) 2018/2067 uvedl nezávažné nepřesnosti, které provozovatel nebo provozovatel letadel neopravil před vydáním ověřovací zprávy, posoudí příslušný orgán tyto nepřesnosti a případně provede konzervativní odhad emisí zařízení nebo provozovatele letadel. Příslušný orgán oznámí provozovateli nebo provozovateli letadel, zda je nutné provést v ročním výkazu emisí opravy, a jaké. Provozovatel nebo provozovatel letadel zpřístupní tyto informace ověřovateli.

3. Členské státy zajistí účinnou výměnu informací mezi příslušnými orgány odpovědnými za schvalování plánů monitorování a příslušnými orgány odpovědnými za přijímání ročních výkazů emisí.

Článek 71

Přístup k informacím

Příslušný orgán zveřejní výkazy emisí, jež má k dispozici, podle vnitrostátních právních předpisů přijatých podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES [1]. Pokud jde o uplatnění výjimky uvedené v čl. 4 odst. 2 písm. d) směrnice 2003/4/ES, mohou provozovatelé nebo provozovatelé letadel ve svých výkazech označit informace, které považují z obchodního hlediska za citlivé.

Článek 72

Zaokrouhlení údajů

1. ►**M1** Celkové roční emise všech skleníkových plynů CO_2, N_2O a PFC se vykazují zaokrouhleně na tuny CO_2 nebo $CO_{2(e)}$. Celkové roční emise zařízení se vypočítají jako součet zaokrouhlených hodnot pro CO_2, N_2O a PFC. ◄

Tunokilometry se vykazují v zaokrouhlených hodnotách tunokilometrů.

2. Všechny proměnné použité k výpočtu emisí jsou zaokrouhleny tak, aby obsahovaly všechny významné číslice pro účely výpočtu a vykazování emisí.

3. Všechny údaje pro jednotlivé lety jsou zaokrouhleny tak, aby obsahovaly všechny významné číslice pro účely výpočtu vzdálenosti a užitečného zatížení podle článku 57 a vykazování údajů o tunokilometrech.

Článek 73

Zajištění souladu s dalším vykazováním

Jednotlivé činnosti uvedené v příloze I směrnice 2003/87/ES, které provádí provozovatel nebo provozovatel letadel, se případně označují kódy z následujících systémů vykazování:

[1] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS (Úř. věst. L 41, 14.2.2003, s. 26).

▼B

a) společný formát vykazování pro systémy národní inventury skleníkových plynů, schválený příslušnými subjekty Rámcové úmluvy Organizace spojených národů o změně klimatu;

b) identifikační číslo zařízení v evropském registru úniků a přenosů znečišťujících látek v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 166/2006 ([1]);

c) činnost uvedená v příloze I nařízení (ES) č. 166/2006;

d) kód NACE v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1893/2006 ([2]).

KAPITOLA VII

POŽADAVKY NA INFORMAČNÍ TECHNOLOGIE

Článek 74

Formáty elektronické výměny dat

1. Členské státy mohou vyžadovat, aby provozovatel a provozovatel letadel používali pro předložení plánů monitorování, změn plánu monitorování, ročních výkazů emisí, výkazů tunokilometrů, ověřovacích zpráv a zpráv o zlepšení elektronické šablony nebo specifické formáty souborů.

Tyto šablony nebo specifikace formátu souborů stanovené členským státem musí obsahovat alespoň informace obsažené v elektronických šablonách nebo specifikacích formátu souborů zveřejněných Komisí.

2. Při vytváření šablon nebo specifikaci formátu souborů uvedených v odst. 1 druhém pododstavci může členský stát zvolit jednu nebo obě následující možnosti:

a) specifikace formátu souborů založené na formátu XML, jako je například jazyk vykazování EU ETS zveřejněný Komisí pro používání v souvislosti s moderními automatizovanými systémy;

b) šablony zveřejněné v podobě použitelné pro standardní kancelářský software, včetně tabulek a souborů textových procesorů.

([1]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 166/2006 ze dne 18. ledna 2006, kterým se zřizuje evropský registr úniků a přenosů znečišťujících látek a kterým se mění směrnice Rady 91/689/EHS a 96/61/ES (Úř. věst. L 33, 4.2.2006, s. 1).

([2]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1893/2006 ze dne 20. prosince 2006, kterým se zavádí statistická klasifikace ekonomických činností NACE Revize 2 a kterým se mění nařízení Rady (EHS) č. 3037/90 a některá nařízení ES o specifických statistických oblastech (Úř. věst. L 393, 30.12.2006, s. 1).

▼B

Článek 75

Použití automatizovaných systémů

1. Pokud se členský stát rozhodne používat pro elektronickou výměnu dat automatizované systémy založené na specifikacích formátu souborů v souladu s čl. 74 odst. 2 písm. a), zajišťují tyto systémy nákladově efektivním způsobem a prostřednictvím technologických opatření v souladu s aktuálním stavem vývoje technologií:

a) integritu dat, která znemožňuje měnit elektronické zprávy během přenosu;

b) důvěrnost údajů pomocí technik zabezpečení, včetně šifrovacích technik, tak, aby měla k údajům přístup pouze strana, které byly určeny, a aby je nemohla zachytit žádná neoprávněná strana;

c) pravost údajů tak, aby byla známa a ověřena identita jejich odesílatele a příjemce;

d) nepopiratelnost údajů tak, aby jedna strana transakce nemohla popřít přijetí dané transakce nebo aby nemohla druhá strana popřít odeslání transakce, pomocí metod, jako jsou techniky podpisu nebo nezávislý audit ochranných opatření systému.

2. Všechny automatizované systémy založené na specifikacích formátu souborů podle čl. 74 odst. 2 písm. a) využívané členskými státy pro komunikaci mezi příslušným orgánem, provozovatelem, provozovatelem letadel a ověřovatelem a vnitrostátním akreditačním orgánem ve smyslu prováděcího nařízení (EU) 2018/2067 musí prostřednictvím technologických opatření v souladu s aktuálním stavem vývoje technologií splňovat následující nefunkční požadavky:

a) kontrola přístupu tak, aby měly k systému přístup pouze oprávněné strany a aby neoprávněné strany nemohly číst, zapisovat ani aktualizovat žádné údaje, a to zavedením technologických opatření určených k dosažení následujících cílů:

   i) omezení fyzického přístup k hardwaru, v němž jsou automatizované systémy naistalovány, pomocí fyzických zábran;

   ii) omezení logického přístupu k automatizovaným systémům pomocí technologie pro identifikaci, ověření a autorizaci;

b) dostupnost tak, aby byl zajištěn přístup k údajům, a to i po delší době a po případném zavedení nového softwaru;

c) revizní záznam tak, aby byla vždy zajištěna možnost zpětného vyhledání a analýzy změn údajů.

▼B

KAPITOLA VIII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 76

Změny nařízení (EU) č. 601/2012

Nařízení (EU) č. 601/2012 se mění takto:

1) v čl. 12 odst. 1 třetím pododstavci se písmeno a) nahrazuje tímto:

„a) u zařízení doklady pro každý významný a méně významný zdrojový tok prokazující soulad s prahovými hodnotami nejistoty pro údaje o činnosti a výpočtové faktory, případně pro použité úrovně přesnosti vymezené v přílohách II a IV, a případně pro každý zdroj emisí prokazující soulad s prahovými hodnotami nejistoty pro použité úrovně přesnosti vymezené v příloze VIII;“;

2) v čl. 15 odst. 4 se písmeno a) nahrazuje tímto:

„a) v případě plánu monitorování údajů o emisích:

i) změna hodnot emisního faktoru uvedených v plánu monitorování;

ii) změna metody výpočtu v rámci metod uvedených v příloze III nebo změna spočívající v přechodu z metody výpočtu na metodu odhadu podle čl. 55 odst. 2 a naopak;

iii) zavedení nových zdrojových toků;

iv) změna statusu provozovatele letadel jako malého producenta emisí ve smyslu čl. 55 odst. 1 nebo týkající se jedné z prahových hodnot uvedených v čl. 28a odst. 6 směrnice 2003/87/ES;“;

3) článek 49 se nahrazuje tímto:

„Článek 49

Přemístěný CO_2

1. Provozovatel odečte od emisí zařízení veškeré množství CO_2, který pochází z fosilního uhlíku, z činností, na něž se vztahuje příloha I směrnice 2003/87/ES, a který není emitován ze zařízení, ale:

a) je přemístěn ze zařízení do některé z následujících možností:

i) zařízení pro zachycování za účelem přepravy a dlouhodobého geologického uložení v úložišti povoleném podle směrnice 2009/31/ES;

▼B

ii) přepravní sítě za účelem dlouhodobého geologického uložení v úložišti povoleném podle směrnice 2009/31/ES;

iii) úložiště povoleného podle směrnice 2009/31/ES za účelem dlouhodobého geologického uložení;

b) je přemístěn ze zařízení a použit k výrobě vysráženého uhličitanu vápenatého, v němž je použitý CO_2 chemicky vázán.

2. Provozovatel převádějícího zařízení uvede ve svém ročním výkazu emisí identifikační kód přijímajícího zařízení uznávaný v souladu s akty přijatými podle čl. 19 odst. 3 směrnice 2003/87/ES, pokud se uvedená směrnice na přijímající zařízení vztahuje. Ve všech ostatních případech provozovatel převádějícího zařízení uvede jméno, adresu a kontaktní údaje kontaktní osoby v přijímajícím zařízení.

Pokud jde o identifikační kód převádějícího zařízení, vztahuje se první pododstavec i na přijímající zařízení.

3. Pro stanovení množství CO_2 přemístěného z jednoho zařízení do druhého použije provozovatel metodiku založenou na měření včetně dodržení souladu s články 43, 44 a 45. Zdroj emisí odpovídá bodu měření a tyto emise jsou vyjádřeny jako množství přemístěného CO_2.

Pro účely odst. 1 písm. b) použije provozovatel metodiku založenou na výpočtu.

4. Pro stanovení množství CO_2 přemístěného z jednoho zařízení do druhého použije provozovatel nejvyšší úroveň přesnosti podle vymezení v části 1 přílohy VIII.

Provozovatel však může použít nejbližší nižší úroveň přesnosti, pokud prokáže, že použití nejvyšší úrovně přesnosti podle části 1 přílohy VIII není technicky proveditelné nebo je spojeno s neúměrně vysokými náklady.

Pro stanovení množství CO_2 chemicky vázaného ve vysráženém uhličitanu vápenatém použije provozovatel zdroje údajů, jež představují nejvyšší dosažitelnou přesnost.

5. Provozovatelé mohou stanovit množství CO_2 přemístěného ze zařízení u převádějícího i přijímajícího zařízení. V takovém případě se použije čl. 48 odst. 3.“;

4) článek 52 se mění takto:

a) odstavec 5 se zrušuje;

b) odstavec 6 se nahrazuje tímto:

▼B

„6. Je-li množství doplněného paliva nebo množství paliva zbývajícího v nádržích stanoveno v jednotkách objemu (vyjádřených v litrech), převede provozovatel letadel toto množství z objemového vyjádření na hmotnostní vyjádření pomocí hodnot hustoty. Provozovatel letadel použije hustotu paliva (což může být skutečná nebo standardní hodnota 0,8 kg na litr) požívanou pro provozní a bezpečnostní účely.

Způsob rozhodování, zda použít skutečnou nebo standardní hustotu, s uvedením odkazu na příslušnou dokumentaci provozovatele letadel, se uvede v plánu monitorování.“

c) odstavec 7 se nahrazuje tímto:

„7. Pro účely výpočtu podle odstavce 1 použije provozovatel letadel standardní emisní faktory uvedené v tabulce 2 v příloze III. Pro paliva, která nejsou uvedena v této tabulce, stanoví provozovatel letadel emisní faktor v souladu s článkem 32. Pro tato paliva se výhřevnost stanoví a vykáže jako informativní položka.“;

5) v čl. 54 odst. 2 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„2. Odchylně od článku 52 mohou malí producenti emisí odhadnout spotřebu paliva pomocí nástrojů zavedených agenturou Eurocontrol nebo jinou příslušnou organizací, jež jsou schopné zpracovávat veškeré příslušné informace o letovém provozu a zabránit podhodnocování emisí.“;

6) článek 55 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Provozovatel letadel při výběru metodiky monitorování podle čl. 52 odst. 2 vezme v úvahu zdroje nejistoty a míru nejistoty s nimi související.“;

b) odstavce 2, 3 a 4 se zrušují;

7) v článku 59 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„Pro účely čl. 58 odst. 3 písm. a) zajistí provozovatel kalibraci všech příslušných měřicích zařízení, jejich nastavení a kontrolu v pravidelných intervalech i před použitím, včetně kontroly podle příslušných norem pro měření porovnatelných s mezinárodními normami pro měření, pokud jsou k dispozici, v souladu s požadavky tohoto nařízení a přiměřených zjištěným rizikům.

Pokud součásti měřicích systémů nelze kalibrovat, uvede je provozovatel v plánu monitorování a navrhne alternativní kontrolní činnosti.

Zjistí-li se, že vybavení nesplňuje požadovanou výkonnost, přijme provozovatel neprodleně nezbytná nápravná opatření.“;

▼B

8) v čl. 65 odst. 2 se vkládá třetí pododstavec, který zní:

„Pokud počet letů, u nichž chybí údaje dle prvních dvou pododstavců tohoto odstavce, překročí 5 % letů vykázaných za rok, provozovatel o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán a přijme nápravná opatření za účelem zdokonalení metodiky monitorování.“;

9) část 2 přílohy I se mění takto:

a) odst. 2 písm. b) bod ii) se nahrazuje tímto:

„ii) postupů měření množství doplněného paliva a paliva v nádržích, popisu použitých měřicích přístrojů a případných postupů pro záznam, vyhledávání, přenos a ukládání informací o měření;“

b) odst. 2 písm. b) bod iii) se nahrazuje tímto:

„iii) případně zvolené metody pro stanovení hustoty;“

c) odst. 2 písm. b) bod iv) se nahrazuje tímto:

„iv) odůvodnění zvolené metodiky monitorování s cílem zajistit co nejnižší míry nejistoty v souladu s čl. 55 odst. 1;“

d) odst. 2 písm. d) se zrušuje;

e) odst. 2 písm. f) se nahrazuje tímto:

„f) popis postupů a systémů pro identifikaci, posuzování a řešení nedostatků v údajích podle čl. 65 odst. 2.“;

10) část 2 přílohy III se zrušuje;

11) příloha IV se mění takto:

a) v části 10 oddílu B se zrušuje čtvrtý odstavec;

b) v části 14 oddílu B se zrušuje třetí odstavec;

12) příloha IX se mění takto:

a) část 1 odst. 2 se nahrazuje tímto:

„dokumenty odůvodňující výběr metodiky monitorování a dokumenty odůvodňující dočasné nebo trvalejší změny metodik monitorování a případně úrovně přesnosti, schválené příslušným orgánem;“;

b) část 3 odst. 5 se nahrazuje tímto:

▼B

„5) popřípadě dokumentace týkající se metodiky pro nedostatky v údajích, počet letů, u nichž se vyskytly nedostatky v údajích, údaje použité k odstranění nedostatků v údajích, pokud se vyskytly, a pokud počet letů, u nichž došlo k nedostatkům v údajích, překročil 5 %, důvody těchto nedostatků v údajích a dokumentace týkající se přijatých nápravných opatření.“;

13) část 2 přílohy X se mění takto:

a) odstavec 7 se nahrazuje tímto:

„7) celkový počet letů podle dvojice států, jichž se výkaz týká;“;

b) za odstavec 7 se vkládá nový odstavec, který zní:

„7a) hmotnost paliva (v tunách) podle druhu paliva podle dvojice států;“;

c) odst. 10 písm. a) se nahrazuje tímto:

„a) počet letů vyjádřený jako procentní podíl letů za rok, u nichž se vyskytl nedostatek v údajích; a okolnosti a důvody pro nedostatky v údajích;“;

d) odst. 11 písm. a) se nahrazuje tímto:

„a) počet letů vyjádřený jako procentní podíl letů za rok (zaokrouhleno na nejbližší 0,1 %), u nichž se vyskytl nedostatek v údajích; a okolnosti a důvody pro nedostatky v údajích;“.

Článek 77

Zrušení nařízení (EU) č. 601/2012

1. Nařízení (EU) č. 601/2012 se zrušuje s účinkem ode dne 1. ledna 2021.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze XI.

2. Ustanovení nařízení (EU) č. 601/2012 se nadále vztahují na monitorování, vykazování a ověření emisí a případně na údaje o činnosti před datem 1. ledna 2021.

Článek 78

Vstup v platnost a použitelnost

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se ode dne 1. ledna 2021.

Článek 76 se však použije ode dne 1. ledna 2019 nebo od data vstupu tohoto nařízení v platnost, podle toho, co nastane později.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

▼B

PŘÍLOHY I

Minimální obsah plánu monitorování (čl. 12 odst. 1)

1. MINIMÁLNÍ OBSAH PLÁNU MONITOROVÁNÍ PRO ZAŘÍZENÍ

Plán monitorování pro zařízení obsahuje alespoň tyto informace:

1) obecné údaje o zařízení:

a) popis zařízení, jež má být monitorováno, a činností prováděných daným zařízením obsahující seznam zdrojů emisí a zdrojových toků, jež mají být monitorovány za každou činnost prováděnou v zařízení, a splňující následující kritéria:

i) popis musí dostatečně prokazovat, že nedochází k výskytu žádných nedostatků v údajích ani k dvojímu započítávání emisí;

ii) popis musí obsahovat jednoduchý nákres zdrojů emisí, zdrojových toků, míst odběru vzorků a měřicího zařízení, pokud takový popis vyžaduje příslušný orgán nebo pokud to zjednoduší popis zařízení či odkazování na zdroje emisí, zdrojové toky, měřicí přístroje a jakékoli jiné součásti zařízení relevantní z hlediska metodiky monitorování, včetně činností souvisejících s tokem údajů a kontrolních činností;

b) popis postupu řízení přidělování odpovědnosti za účelem monitorování a vykazování v rámci zařízení a pro řízení odborné způsobilosti odpovědných zaměstnanců;

c) popis postupu pravidelného hodnocení adekvátnosti plánu monitorování, který zahrnuje alespoň následující:

i) kontrolu seznamu zdrojů emisí a zdrojových toků, která zajistí, že bude seznam úplný a že všechny příslušné změny povahy a funkce zařízení budou zahrnuty do plánu monitorování;

ii) posouzení souladu s prahovými hodnotami nejistoty pro údaje o činnosti a případně dalšími parametry u použitých úrovní přesnosti pro každý zdrojový tok a zdroj emisí;

iii) posouzení potenciálních opatření pro zlepšení použité metodiky monitorování;

d) popis písemných postupů činností souvisejících s tokem údajů podle článku 58, případně včetně nákresu pro objasnění;

e) popis písemných postupů pro kontrolní činnosti stanovené podle článku 59;

f) případně informace o příslušném propojení s činnostmi prováděnými v rámci systému Společenství pro environmentální řízení podniků a auditu (EMAS) vytvořeného podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1221/2009 ([1]), systémy, na něž se vztahuje harmonizovaná norma ISO 14001:2004, a jinými systémy environmentálního řízení, včetně informací o postupech a kontrolách s významem pro monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů;

([1]) Úř. věst. L 342, 22.12.2009, s. 1.

▼B

g) číslo verze plánu monitorování a datum, od kterého se daná verze používá;

h) kategorii zařízení;

2) případně podrobný popis metodik založených na výpočtu obsahující následující informace:

a) podrobný popis použité metodiky založené na výpočtu, včetně seznamu použitých vstupních údajů a výpočetních vzorců, seznamu úrovní přesnosti použitých pro údaje o činnostech a všech příslušných výpočtových faktorů pro jednotlivé zdrojové toky, které mají být monitorovány;

b) kategorizaci zdrojových toků na významné, méně významné a minimální zdrojové toky, je-li to možné a pokud chce provozovatel využít zjednodušení pro méně významné a minimální zdrojové toky;

c) popis použitých měřicích systémů a jejich měřicího rozsahu, charakteristické nejistoty a přesného umístění měřicích přístrojů, jež mají být použity pro jednotlivé zdrojové toky, které mají být monitorovány;

d) případně u každého zdrojového toku standardní hodnoty použité pro výpočtové faktory, označující zdroj daného faktoru, nebo příslušný zdroj, z něhož bude pravidelně získáván standardní faktor;

e) případně seznam analytických metod, které mají být použity pro stanovení všech příslušných výpočtových faktorů pro každý zdrojový tok, a popis písemných postupů pro tyto analýzy;

f) případně popis postupu, z něhož vychází plán odběru vzorků paliv a materiálů určených k analýze, a postupu určeného k revizi adekvátnosti tohoto plánu;

g) případně seznam laboratoří zapojených do provádění příslušných analytických postupů a popis postupu použitého k prokázání splnění rovnocenných požadavků v souladu s čl. 34 odst. 2 a 3, není-li laboratoř akreditována, jak je uvedeno v čl. 34 odst. 1;

3) je-li použita metodika nouzového monitorování v souladu s článkem 22, podrobný popis použité metodiky monitorování pro všechny zdrojové toky nebo zdroje emisí, pro něž není použita žádná metodika úrovně přesnosti, a popis písemného postupu použitého pro související analýzu nejistot, která má být provedena;

4) případně podrobný popis metodik založených na měření obsahující následující informace:

a) popis metody měření, včetně popisů všech písemných postupů týkajících se měření a následující údaje:

i) všechny výpočetní vzorce použité pro agregaci údajů a stanovení ročních emisí každého zdroje emisí;

▼B

ii) metody pro určení, zda lze vypočítat platné hodiny nebo kratší referenční období pro jednotlivé parametry, a pro nahrazení chybějících údajů v souladu s článkem 45;

b) seznam všech příslušných bodů emisí během běžného provozu a během omezených a přechodných fází, včetně období poruchy nebo fáze uvádění do provozu, doplněný schématem výroby, pokud jej vyžaduje příslušný orgán;

c) je-li tok spalin odvozen výpočtem, popis písemného postupu tohoto výpočtu pro každý zdroj emisí monitorovaný pomocí metodiky založené na měření;

d) seznam všeho příslušného vybavení s uvedením údajů o četnosti měření, provozním rozsahu a nejistotě;

e) seznam použitých norem a všech odchylek od těchto norem;

f) popis písemného postupu pro provádění případných potvrzujících výpočtů v souladu s článkem 46;

g) případně popis metody stanovení množství CO_2 pocházejícího z biomasy a jeho odečtení od naměřených emisí CO_2 a popis písemného postupu použitého za tímto účelem;

h) kategorizaci zdrojů emisí na významné a méně významné, je-li to možné a pokud chce provozovatel využít zjednodušení pro méně významné zdrojové toky;

5) kromě údajů uvedených v bodě 4 podrobný popis metodiky monitorování emisí N_2O, v případě potřeby ve formě popisu použitých písemných postupů, zejména:

a) metody a parametrů použitých pro stanovení množství materiálů používaných ve výrobním procesu a maximálního množství materiálu používaného při plné kapacitě;

b) metody a parametrů použitých pro stanovení množství vyrobeného výrobku jako hodinového výstupu, vyjádřeného jako kyselina dusičná (100 %), kyselina adipová (100 %), kaprolaktam, glyoxal a kyselina glyoxylová za hodinu;

c) metody a parametrů použitých pro stanovení koncentrace N_2O ve spalinách z každého zdroje emisí, jejich provozního rozsahu a nejistoty a podrobností o případných alternativních metodách, které budou použity, pokud se koncentrace dostanou mimo provozní rozsah, a situací, kdy se to může stát;

d) metody výpočtu použité pro stanovení emisí N_2O z pravidelných nesnížených zdrojů při výrobě kyseliny dusičné, kyseliny adipové, kaprolaktamu, glyoxalu a kyseliny glyoxylové;

e) jakým způsobem nebo do jaké míry zařízení funguje s různým zatížením, a jakým způsobem je prováděno řízení provozu;

f) metody a všech výpočetních vzorců použitých pro stanovení ročních emisí N_2O a odpovídajících hodnot $CO_{2(e)}$ každého zdroje emisí;

▼B

g) informací o výrobních podmínkách, které se odchylují od běžného provozu, s uvedením potenciální frekvence a délky trvání takových podmínek a rovněž objemu emisí N_2O během odchylujících se výrobních podmínek, jako je závada na zařízení na snižování emisí;

6) podrobný popis metodiky monitorování, jsou-li monitorovány perfluoruhlovodíky z výroby primárního hliníku, v případě potřeby ve formě popisu použitých písemných postupů, včetně následujících údajů:

a) případně dat měření pro stanovení specifických emisních faktorů zařízení SEF_{CF4} nebo OVC a F_{C2F6} a plánu pro opakování tohoto stanovení v budoucnu;

b) případně protokolu s popisem postupu používaného ke stanovení specifických emisních faktorů zařízení pro CF_4 a C_2F_6, který dále dokládá, že daná měření byla a budou prováděna po dostatečně dlouhou dobu pro konvergenci naměřených hodnot, avšak nejméně po dobu 72 hodin;

c) případně metodiky pro stanovení účinnosti zachycování fugitivních emisí u zařízení na výrobu primárního hliníku;

d) popisu typu buněk a typu anody;

7) podrobný popis metodiky monitorování, pokud je prováděno přemístění vlastního CO_2 jako součásti zdrojového toku v souladu s článkem 48, přenos CO_2 v souladu s článkem 49 nebo přemístění N_2O v souladu s článkem 50, v případě potřeby ve formě popisu použitých písemných postupů, včetně následujících údajů:

a) případně umístění zařízení pro měření teploty a tlaku v přepravní síti;

b) případně postupů pro předcházení únikům z přepravních sítí, jejich zjišťování a kvantifikaci;

c) v případě přepravních sítí postupů, které účinně zajistí, že CO_2 bude přemístěn pouze do zařízení, která mají platné povolení k vypouštění emisí skleníkových plynů nebo v nichž je veškerý emitovaný CO_2 účinně monitorován a vykázán v souladu s článkem 49;

d) identifikace přijímajících a převádějících zařízení podle identifikačního kódu zařízení uznaného v souladu s nařízením (EU) č. 1193/2011;

e) případně popisu systémů kontinuálního měření emisí použitých v bodech, kde dochází k převádění CO_2 nebo N_2O mezi zařízeními převádějícími CO_2 nebo N_2O, nebo metody určení v souladu s články 48, 49 nebo 50;

f) případně popisu metody konzervativního odhadu použité pro stanovení podílu biomasy převáděného CO_2 v souladu s článkem 48 nebo 49;

g) případně metodiky pro kvantifikaci emisí nebo CO_2 uvolněných do vodního sloupce z případných úniků, jakož i použité a případně upravené metodiky pro kvantifikaci skutečných emisí nebo CO_2 uvolněných do vodního sloupce z úniků podle části 23 přílohy IV;

▼M1

8) případně popis postupu používaného k posouzení toho, zda zdrojové toky biomasy splňují požadavky čl. 38 odst. 5;

9) případně popis postupu používaného ke stanovení množství bioplynu na základě záznamů o nákupu v souladu s čl. 39 odst. 4.

▼B

2. MINIMÁLNÍ OBSAH PLÁNU MONITOROVÁNÍ PRO EMISE Z LETECTVÍ

1. Plán monitorování každého provozovatele letadel obsahuje následující informace:

a) identifikaci provozovatele, volací značku nebo jiný jednoznačný kód používaný pro účely řízení letového provozu, kontaktní údaje provozovatele a odpovědné osoby zastupující provozovatele, kontaktní adresu, členský stát správy a příslušný orgán správy;

b) prvotní seznam typů letadel v jeho letadlovém parku, jež jsou provozována v době předložení plánu monitorování, a počet letadel podle jednotlivých typů a orientační seznam dalších typů letadel, která mají být podle očekávání používána, včetně odhadovaného počtu letadel podle jednotlivých typů, je-li k dispozici, a rovněž zdrojové toky (druhy paliv) pro každý typ letadla;

c) popis postupů, systémů a odpovědností používaných k aktualizaci úplnosti seznamu zdrojů emisí pro sledovaný rok k zajištění úplnosti monitorování a vykazování emisí u vlastních i pronajatých letadel;

d) popis postupů používaných ke sledování úplnosti seznamu letů provozovaných s jednoznačným kódem podle dvojic letišť a postupů používaných k určení, zda se na lety vztahuje příloha I směrnice 2003/87/ES, za účelem zajištění úplnosti seznamu letů a zamezení dvojímu započtení;

e) popis postupu pro řízení a přidělování odpovědností za účelem monitorování a vykazování a pro řízení odborné způsobilosti odpovědných zaměstnanců;

f) popis postupu pro pravidelné hodnocení adekvátnosti plánu monitorování, včetně případných opatření pro zlepšení metodiky monitorování a souvisejících použitých postupů;

g) popis písemných postupů činností týkajících se toku údajů vyžadovaných podle článku 58, případně včetně nákresu pro objasnění;

h) popis písemných postupů pro kontrolní činnosti stanovené podle článku 59;

i) případně informace o příslušném propojení s činnostmi vykonávanými v rámci systému EMAS, systémy, na něž se vztahuje harmonizovaná norma ISO 14001:2004, a jinými systémy environmentálního řízení, včetně informací o postupech a kontrolách s významem pro monitorování a vykazování emisí skleníkových plynů;

j) číslo verze plánu monitorování a datum, od kterého se daná verze používá;

k) potvrzení, zda má provozovatel letadel v úmyslu využít zjednodušení podle čl. 28a odst. 6 směrnice 2003/87/ES.

2. Plán monitorování provozovatelů letadel, kteří nejsou malými producenty emisí v souladu s čl. 55 odst. 1 nebo kteří nechtějí používat nástroj malých producentů emisí v souladu s čl. 55 odst. 2 obsahuje tyto informace:

▼B

a) popis písemného postupu, který má být použit ke stanovení metodiky monitorování pro další typy letadel, které má provozovatel letadel v úmyslu používat;

b) popis písemných postupů pro monitorování spotřeby paliva u všech letadel, včetně:

i) zvolené metodiky (metoda A nebo metoda B) pro výpočet spotřeby paliva; a pokud se pro všechny typy letadel nepoužívá stejná metoda, odůvodnění zvolené metodiky a rovněž seznamu upřesňujícího podmínky, za nichž se jaká metoda používá;

ii) postupů měření množství doplněného paliva a paliva v nádržích, popisu použitých měřicích přístrojů a případných postupů pro záznam, vyhledávání, přenos a ukládání informací o měřeních;

iii) případně zvolené metody pro stanovení hustoty;

iv) odůvodnění zvolené metodiky monitorování s cílem zajistit co nejnižší míry nejistoty v souladu s čl. 56 odst. 1;

c) seznam odchylek od obecné metodiky monitorování popsané v písmeni b) pro konkrétní letiště, pokud provozovatel letadel nemůže vzhledem ke zvláštním okolnostem poskytnout všechny potřebné údaje pro požadovanou metodiku monitorování;

d) emisní faktory používané pro jednotlivé druhy paliv, nebo v případě alternativních paliv metodiky pro stanovení emisních faktorů, včetně metodiky pro odběr vzorků, metod analýzy, popisu použitých laboratoří a jejich akreditace a/nebo jejich postupů pro zabezpečení kvality;

e) popis postupů a systémů pro identifikaci, posuzování a řešení nedostatků v údajích podle čl. 66 odst. 2;

▼M1

f) případně popis postupu používaného k posouzení toho, zda biopaliva splňují požadavky čl. 38 odst. 5;

g) případně popis postupu používaného ke stanovení množství biopaliva na základě záznamů o nákupu v souladu s čl. 54 odst. 3.

▼B

3. MINIMÁLNÍ OBSAH PLÁNU MONITOROVÁNÍ PRO ÚDAJE O TUNOKILOMETRECH

Plán monitorování pro údaje o tunokilometrech obsahuje následující informace:

a) náležitosti uvedené v oddíle 1 části 2 této přílohy;

b) popis písemných postupů používaných ke stanovení údajů o tunokilometrech za jednotlivé lety, včetně:

i) postupů, odpovědností, zdrojů dat a výpočetních vzorců pro určení a zaznamenání vzdálenosti pro dvojici letišť;

ii) úrovní přesnosti použitých pro stanovení hmotnosti cestujících včetně zapsaných zavazadel; v případě úrovně přesnosti 2 je nutné poskytnout popis postupu určení hmotnosti cestujících a zavazadel;

▼B

iii) případně popisu postupů používaných ke stanovení hmotnosti nákladu a poštovních zásilek;

iv) případně popisu měřících přístrojů používaných k měření hmotnosti cestujících, nákladu a poštovních zásilek.

▼B

PŘÍLOHA II

Vymezení úrovní přesnosti pro metodiky založené na výpočtu týkající se zařízení (čl. 12 odst. 1)

1. VYMEZENÍ ÚROVNÍ PŘESNOSTI PRO ÚDAJE O ČINNOSTECH

Pro úrovně přesnosti týkající se požadavků na údaje o činnostech v souladu s čl. 28 odst. 1 písm. a) a čl. 29 odst. 2 prvním pododstavcem a přílohou IV tohoto nařízení se použijí prahové hodnoty nejistoty uvedené v tabulce 1. Prahové hodnoty nejistoty se vykládají jako maximální přípustná míra nejistoty pro stanovení zdrojových toků během vykazovaného období.

Pokud tabulka 1 neobsahuje činnosti uvedené v příloze I směrnice 2003/87/ES a není použita hmotnostní bilance, použije provozovatel pro tyto činnosti úrovně přesnosti uvedené v tabulce 1 v části „Spalování paliv a paliva použitá jako vstup do procesu“.

Tabulka 1

Úrovně přesnosti pro údaje o činnostech (maximální přípustná nejistota pro každou úroveň přesnosti)

Činnost / typ zdrojového toku	Parametr, pro který je nejistota použita	Úroveň přesnosti 1	Úroveň přesnosti 2	Úroveň přesnosti 3	Úroveň přesnosti 4
Spalování paliv a paliva použitá jako vstup do procesu					
Standardní komerční paliva	Množství paliva (t) nebo (Nm^3)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Ostatní plynná a kapalná paliva	Množství paliva (t) nebo (Nm^3)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Pevná paliva	Množství paliva (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Fléry	Množství odpadního plynu (Nm^3)	± 17,5 %	± 12,5 %	± 7,5 %	
Čištění: uhličitany (metoda A)	Množství spotřebovaného uhličitanu (t)	± 7,5 %			
Čištění: sádrovec (metoda B)	Množství vyrobeného sádrovce (t)	± 7,5 %			
Čištění: močovina	Množství spotřebované močoviny	± 7,5 %			
Rafinace minerálních olejů					
Katalytická regenerace krakovacího zařízení (*)	Požadavky na vykazování nejistoty se použijí pro jednotlivé zdroje emisí samostatně	± 10 %	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %

▼B

Činnost / typ zdrojového toku	Parametr, pro který je nejistota použita	Úroveň přesnosti 1	Úroveň přesnosti 2	Úroveň přesnosti 3	Úroveň přesnosti 4
Výroba koksu					
Metodika hmotnostní bilance	Každý vstupní a výstupní materiál (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Zařízení na pražení a slinování kovové rudy					
Obsah uhličitanů ve vstupu a procesním odpadu	Obsah uhličitanů ve vstupním materiálu a procesním odpadu (t)	± 5 %	± 2,5 %		
Metodika hmotnostní bilance	Každý vstupní a výstupní materiál (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Výroba železa a oceli					
Palivo jako vstup do procesu	Každý hmotnostní tok do zařízení a ze zařízení (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Metodika hmotnostní bilance	Každý vstupní a výstupní materiál (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Výroba cementového slínku					
Založeno na vstupu do pece (metoda A)	Jednotlivé příslušné vstupy do pece (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	
Výstup výroby slínku (metoda B)	Množství vyrobeného slínku (t)	± 5 %	± 2,5 %		
Prach z cementářské pece (CKD)	Množství prachu z cementářské pece nebo prachu z bypassu (t)	N.P. (**)	± 7,5 %		
Neuhličitanový uhlík	Množství jednotlivých surovin (t)	± 15 %	± 7,5 %		
Výroba vápna a kalcinace dolomitu a magnezitu					
Uhličitany a jiné procesní materiály (metoda A)	Jednotlivé příslušné vstupy do pece (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	
Oxidy kovů alkalických zemin (metoda B)	Množství vyrobeného vápna (t)	± 5 %	± 2,5 %		
Prach z pece (metoda B)	Množství prachu z pece (t)	N.P. (**)	± 7,5 %		

▼B

Činnost / typ zdrojového toku	Parametr, pro který je nejistota použita	Úroveň přesnosti 1	Úroveň přesnosti 2	Úroveň přesnosti 3	Úroveň přesnosti 4
Výroba skla a minerální vlny					
Uhličitany a jiné procesní materiály (vstup)	Množství jednotlivých surovin nebo přísad obsahujících uhličitany spojených s emisemi CO_2 (t)	± 2,5 %	± 1,5 %		
Výroba keramických výrobků					
Vstupy uhlíku (metoda A)	Množství jednotlivých surovin nebo přísad obsahujících uhličitany spojených s emisemi CO_2 (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	
Oxidy alkalických kovů (metoda B)	Množství hrubé výroby, včetně zmetkových produktů a skleněných střepů z pecí a dodávek (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	
Čištění	Množství spotřebovaného suchého $CaCO_3$ (t)	± 7,5 %			
Výroba buničiny a papíru					
Látky pro úpravu chemických vlastností	Množství $CaCO_3$ a Na_2CO_3 (t)	± 2,5 %	± 1,5 %		
Produkce sazí					
Metodika hmotnostní bilance	Každý vstupní a výstupní materiál (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Výroba čpavku					
Palivo jako vstup do procesu	Množství paliva použitého jako vstup do procesu (t) nebo (Nm^3)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Výroba vodíku a syntetického plynu					
Palivo jako vstup do procesu	Množství paliva použitého jako vstup do procesu pro výrobu vodíku (t) nebo (Nm^3)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Metodika hmotnostní bilance	Každý vstupní a výstupní materiál (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Množstevní výroba organických chemikálií					
Metodika hmotnostní bilance	Každý vstupní a výstupní materiál (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %

▼B

Činnost / typ zdrojového toku	Parametr, pro který je nejistota použita	Úroveň přesnosti 1	Úroveň přesnosti 2	Úroveň přesnosti 3	Úroveň přesnosti 4
Výroba nebo zpracování železných a neželezných kovů včetně sekundárního hliníku					
Emise z procesů	Množství jednotlivých materiálů nebo procesního odpadu použitých jako vstupní materiál v procesu (t)	± 5 %	± 2,5 %		
Metodika hmotnostní bilance	Každý vstupní a výstupní materiál (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Výroba primárního hliníku					
Metodika hmotnostní bilance	Každý vstupní a výstupní materiál (t)	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %	± 1,5 %
Emise PFC (metoda směrnice)	Výroba primárního hliníku v (t), počet minut anodového efektu v (počet minut anodového efektu/elektrolyzér–den) a (počet minut anodového efektu/výskyt)	± 2,5 %	± 1,5 %		
Emise PFC (metoda přepětí)	Výroba primárního hliníku v (t), přepětí anodového efektu (mV) a aktuální účinnost (–)	± 2,5 %	± 1,5 %		

(*) Pro monitorování emisí z katalytické regenerace krakovacího zařízení (další katalytické regenerace a fluidního koksování se zplyňováním) v rafinériích minerálních olejů se požadovaná nejistota vztahuje k celkové nejistotě všech emisí z tohoto zdroje.
(**) Množství (t) prachu z cementářské pece nebo popřípadě prachu z bypassu opouštějícího pecní systém za vykazované období se odhadne podle pokynů pro osvědčené postupy v odvětví.

2. VYMEZENÍ ÚROVNÍ PŘESNOSTI PRO VÝPOČTOVÉ FAKTORY EMISÍ ZE SPALOVÁNÍ

Provozovatel monitoruje emise CO_2 ze všech typů spalovacích procesů probíhajících při všech činnostech uvedených v příloze I směrnice 2003/87/ES nebo v systému Unie podle článku 24 uvedené směrnice pomocí úrovní přesnosti vymezených v této části. ►M1 Pokud se jako vstup do procesu použijí paliva nebo hořlavé materiály, z nichž vznikají emise CO_2, použije se část 4 této přílohy. ◄ Pokud paliva tvoří součást hmotnostní bilance v souladu s čl. 25 odst. 1 tohoto nařízení, použije se vymezení úrovní přesnosti pro hmotnostní bilance v části 3 této přílohy.

Pro emise ze souvisejícího čištění výfukových plynů se použije vymezení úrovní přesnosti podle části 4, případně 5 této přílohy.

2.1 **Úrovně přesnosti pro emisní faktory**

Při stanovení podílu biomasy pro směsné palivo či materiál se vymezené úrovně přesnosti vztahují k předběžnému emisnímu faktoru. U fosilních paliv a materiálů se úrovně přesnosti vztahují k emisnímu faktoru.

▼B

Úroveň přesnosti 1: provozovatel použije některou z následujících možností:

a) standardní faktory uvedené v části 1 přílohy VI;

b) jiné konstantní hodnoty v souladu čl. 31 odst. 1 písm. e), pokud není v části 1 přílohy VI uvedena žádná použitelná hodnota.

Úroveň přesnosti 2a: provozovatel použije pro příslušné palivo či materiál emisní faktory specifické pro danou zemi v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. b) a c) nebo hodnoty v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. d).

Úroveň přesnosti 2b: provozovatel odvodí emisní faktory pro palivo na základě jednoho z těchto zavedených náhradních postupů v kombinaci s empirickou korelací stanovenou alespoň jednou za rok v souladu s články 32 až 35 a 39:

a) měření hustoty daných kapalných či plynných paliv, včetně těch, která jsou běžná v rafinériích nebo při výrobě oceli;

b) výhřevnost daných typů uhlí.

Provozovatel zajistí, aby tento vztah závislosti splňoval požadavky správné technické praxe a aby se používal jen pro ty zástupné hodnoty, pro něž byl zaveden.

Úroveň přesnosti 3: provozovatel použije některou z následujících možností:

a) stanovení emisního faktoru v souladu s příslušnými ustanoveními článků 32 až 35;

b) empirickou korelaci stanovenou pro úroveň přesnosti 2b, pokud provozovatel příslušnému orgánu uspokojivě prokáže, že nejistota empirické korelace nepřesahuje 1/3 hodnoty nejistoty, již provozovatel musí dodržovat s ohledem na stanovení údajů o činnosti pro příslušné palivo nebo materiál.

2.2 **Úrovně přesnosti pro výhřevnost**

Úroveň přesnosti 1: provozovatel použije některou z následujících možností:

a) standardní faktory uvedené v části 1 přílohy VI;

b) jiné konstantní hodnoty v souladu čl. 31 odst. 1 písm. e), pokud není v části 1 přílohy VI uvedena žádná použitelná hodnota.

Úroveň přesnosti 2a: provozovatel použije pro příslušné palivo faktory specifické pro danou zemi v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. b) nebo c) nebo hodnoty v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. d).

Úroveň přesnosti 2b: u komerčních paliv se použije výhřevnost odvozená ze záznamů o nákupech příslušného paliva poskytnutých dodavatelem paliva, pokud byla odvozena na základě uznávaných vnitrostátních nebo mezinárodních norem.

Úroveň přesnosti 3: provozovatel stanoví výhřevnost v souladu s články 32 až 35.

2.3 **Úrovně přesnosti pro oxidační faktory**

Úroveň přesnosti 1: provozovatel použije oxidační faktor 1.

Úroveň přesnosti 2: provozovatel použije pro příslušné palivo oxidační faktory v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. b) nebo c).

▼B

Úroveň přesnosti 3: u paliv odvodí provozovatel faktory specifické pro jednotlivé činnosti na základě příslušného obsahu uhlíku v popelu, odpadních vodách a jiných odpadních a vedlejších produktech a jiných příslušných neúplně zoxidovaných plynných forem emitovaného uhlíku s výjimkou oxidu uhelnatého (CO). Údaje o složení se stanoví v souladu s články 32 až 35.

2.4 **Úrovně přesnosti pro podíl biomasy**

Úroveň přesnosti 1: provozovatel použije příslušnou hodnotu zveřejněnou příslušným orgánem nebo Komisí nebo hodnoty v souladu s čl. 31 odst. 1.

Úroveň přesnosti 2: provozovatel použije metodu odhadu schválenou v souladu s čl. 39 odst. 2 druhým pododstavcem.

Úroveň přesnosti 3: provozovatel použije analýzy v souladu s čl. 39 odst. 2 prvním pododstavcem a v souladu s články 32 až 35.

Pokud provozovatel v souladu s čl. 39 odst. 1 předpokládá 100 % podíl fosilního uhlíku, nestanoví se pro podíl biomasy žádná úroveň přesnosti.

3. VYMEZENÍ ÚROVNÍ PŘESNOSTI PRO VÝPOČTOVÉ FAKTORY HMOTNOSTNÍCH BILANCÍ

Pokud provozovatel používá hmotnostní bilanci v souladu s článkem 25, použije vymezení úrovní přesnosti podle této části.

3.1 **Úrovně přesnosti pro obsah uhlíku**

Provozovatel použije některou z úrovní přesnosti uvedených v tomto bodě. Pro odvození obsahu uhlíku z emisního faktoru použije provozovatel následující rovnice:

a) pro emisní faktory vyjádřené jako t CO_2/TJ $C = (EF \times NCV)/f$

b) pro emisní faktory vyjádřené jako t CO_2/t $C = EF/f$

V těchto vzorcích je C obsah uhlíku vyjádřený jako podíl (množství uhlíku v tunách na množství produktu v tunách), EF je emisní faktor, NCV je výhřevnost a f je faktor uvedený v čl. 36 odst. 3.

Při stanovení podílu biomasy pro směsné palivo či materiál se vymezené úrovně přesnosti vztahují k celkovému obsahu uhlíku. Podíl biomasy v uhlíku se stanoví pomocí úrovní přesnosti vymezených v oddíle 2.4 této přílohy.

Úroveň přesnosti 1: provozovatel použije některou z následujících možností:

a) obsah uhlíku odvozený ze standardních faktorů uvedených v částech 1 a 2 přílohy VI;

b) jiné konstantní hodnoty v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. e), pokud není v částech 1 a 2 přílohy VI uvedena žádná použitelná hodnota.

Úroveň přesnosti 2a: provozovatel odvodí obsah uhlíku z emisních faktorů specifických pro danou zemi pro příslušné palivo či materiál v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. b) nebo c) nebo z hodnot v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. d).

Úroveň přesnosti 2b: provozovatel odvodí obsah uhlíku z emisních faktorů pro palivo na základě jednoho z těchto zavedených náhradních postupů v kombinaci s empirickou korelací stanovenou alespoň jednou za rok v souladu s články 32 až 35:

a) měření hustoty daných kapalných či plynných paliv, například v rafinériích nebo při výrobě oceli;

b) výhřevnost daných typů uhlí.

▼B

Provozovatel zajistí, aby tento vztah závislosti splňoval požadavky správné technické praxe a aby se používal jen pro ty zástupné hodnoty, pro něž byl zaveden.

Úroveň přesnosti 3: provozovatel použije některou z následujících možností:

a) stanovení obsahu uhlíku v souladu s příslušnými ustanoveními článků 32 až 35;

b) empirickou korelaci stanovenou pro úroveň přesnosti 2b, pokud provozovatel příslušnému orgánu uspokojivě prokáže, že nejistota empirické korelace nepřesahuje 1/3 hodnoty nejistoty, již provozovatel musí dodržovat s ohledem na stanovení údajů o činnosti pro příslušné palivo nebo materiál.

3.2 **Úrovně přesnosti pro hodnoty výhřevnosti**

Použijí se úrovně přesnosti vymezené v oddíle 2.2 této přílohy.

3.3 **Úrovně přesnosti pro podíl biomasy**

Použijí se úrovně přesnosti vymezené v oddíle 2.4 této přílohy.

▼M1

4. VYMEZENÍ ÚROVNÍ PŘESNOSTI PRO VÝPOČTOVÉ FAKTORY EMISÍ CO_2 Z PROCESŮ

Pro všechny emise CO_2 z procesů, zejména pro emise z rozkladu uhličitanů a z procesních materiálů obsahujících uhlík v jiné formě než ve formě uhličitanů, včetně močoviny, koksu a grafitu, pokud jsou monitorovány pomocí standardní metodiky v souladu s čl. 24 odst. 2, se pro příslušné výpočtové faktory použijí úrovně přesnosti stanovené v této části.

V případě smíšených materiálů, které obsahují anorganické i organické formy uhlíku, může provozovatel:

— stanovit celkový předběžný emisní faktor pro smíšený materiál pomocí analýzy celkového obsahu uhlíku a konverzního faktoru a – případně – podílu biomasy a výhřevnosti souvisejících s celkovým obsahem uhlíku nebo

— stanovit organický a anorganický obsah odděleně a považovat je za dva samostatné zdrojové toky.

Pro emise z rozkladu uhličitanů může provozovatel pro každý zdrojový tok zvolit jednu z těchto metod:

a) **metoda A** (založená na vstupu): emisní faktor, konverzní faktor a údaje o činnosti se vztahují k množství materiálu ve vstupu do procesu;

b) **metoda B** (založená na výstupu): emisní faktor, konverzní faktor a údaje o činnosti se vztahují k množství výstupů z procesu.

Pro ostatní emise CO_2 z procesů provozovatel použije pouze metodu A.

4.1 **Úrovně přesnosti pro emisní faktor při použití metody A**

Úroveň přesnosti 1: Provozovatel použije některou z následujících možností:

a) standardní faktory uvedené v tabulce 2 v části 2 přílohy VI v případě rozkladu uhličitanů nebo v tabulkách 1, 4 či 5 v případě ostatních procesních materiálů;

▼M1

b) jiné konstantní hodnoty v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. e), pokud není v příloze VI uvedena žádná použitelná hodnota.

Úroveň přesnosti 2: Provozovatel použije emisní faktor specifický pro danou zemi v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. b) nebo c) nebo hodnoty v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. d).

Úroveň přesnosti 3: Provozovatel stanoví emisní faktor v souladu s články 32 až 35. Pro převedení údajů o složení na emisní faktory se v příslušných případech použijí stechiometrické poměry uvedené v části 2 přílohy.

4.2 **Úrovně přesnosti pro konverzní faktor při použití metody A**

Úroveň přesnosti 1: Použije se konverzní faktor 1.

Úroveň přesnosti 2: Uhličitany a jiný uhlík opouštějící proces jsou hodnoceny pomocí konverzního faktoru s hodnotou mezi 0 a 1. Provozovatel může předpokládat úplnou přeměnu u jednoho nebo několika vstupů a přiřadit nepřeměněné materiály nebo jiný uhlík ke zbývajícím vstupům. Dodatečné stanovení příslušných chemických parametrů produktů se provádí v souladu s články 32 až 35.

4.3 **Úrovně přesnosti pro emisní faktor při použití metody B**

Úroveň přesnosti 1: Provozovatel použije některou z následujících možností:

a) standardní faktory uvedené v tabulce 3 v části 2 přílohy VI;

b) jiné konstantní hodnoty v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. e), pokud není v příloze VI uvedena žádná použitelná hodnota.

Úroveň přesnosti 2: Provozovatel použije emisní faktor specifický pro danou zemi v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. b) nebo c) nebo hodnoty v souladu s čl. 31 odst. 1 písm. d).

Úroveň přesnosti 3: Provozovatel stanoví emisní faktor v souladu s články 32 až 35. Stechiometrické poměry uvedené v tabulce 3 v části 2 přílohy VI se použijí pro převedení údajů o složení na emisní faktory za předpokladu, že veškeré příslušné oxidy kovů pocházejí z příslušných uhličitanů. Za tímto účelem provozovatel vezme v úvahu alespoň CaO a MgO a doloží příslušnému orgánu údaje o tom, které další oxidy kovů v surovinách jsou spojeny s uhličitany.

4.4 **Úrovně přesnosti pro konverzní faktor při použití metody B**

Úroveň přesnosti 1: Použije se konverzní faktor 1.

Úroveň přesnosti 2: Množství neuhličitanových sloučenin příslušných kovů v surovinách, včetně prachu nebo popílku nebo jiných již kalcinovaných materiálů, se vyjádří pomocí konverzních faktorů s hodnotou mezi 0 a 1, přičemž hodnota 1 odpovídá úplné přeměně uhličitanů v surovinách na oxidy. Dodatečné stanovení příslušných chemických parametrů vstupů do procesu se provádí v souladu s články 32 až 35.

4.5 **Úrovně přesnosti pro výhřevnost**

Je-li to relevantní, stanoví provozovatel výhřevnost procesních materiálů pomocí úrovní přesnosti uvedených v oddílu 2.2 této přílohy. Výhřevnost se nepovažuje za významnou pro minimální zdrojové toky nebo pro materiály, které samy o sobě nejsou bez jiných přidaných paliv hořlavé. V případě pochybností provozovatel usiluje o potvrzení ze strany příslušného orgánu toho, zda se výhřevnost musí monitorovat a vykazovat.

▼**M1**

4.6 **Úrovně přesnosti pro podíl biomasy**

Je-li to relevantní, stanoví provozovatel podíl biomasy uhlíku obsaženého v procesním materiálu pomocí úrovní přesnosti uvedených v oddílu 2.4 této přílohy.

_____

▼B

PŘÍLOHA III

Metodiky monitorování v oblasti letectví (články 53 a 57)

1. METODIKY ZALOŽENÉ NA VÝPOČTU PRO STANOVENÍ SKLENÍKOVÝCH PLYNŮ V OBLASTI LETECTVÍ

Metoda A:

provozovatel použije tento vzorec:

skutečná spotřeba paliva pro každý let (t) = množství paliva obsaženého v nádržích letadla, jakmile je dokončeno doplnění paliva pro let (t) – množství paliva obsaženého v nádržích letadla, jakmile je dokončeno doplnění paliva pro následující let (t) + palivo doplněné pro příslušný následující let (t)

pokud nedojde k doplnění paliva pro daný let nebo následující let, stanoví se množství paliva obsaženého v nádržích letadla při zahájení pojíždění pro daný let nebo pro následující let. Ve výjimečném případě, kdy letadlo po letu, pro který je monitorována spotřeba paliva, vykonává jiné činnosti, včetně probíhající větší údržby zahrnující vyprázdnění nádrží, může provozovatel nahradit údaje „množství paliva obsaženého v nádržích letadla, jakmile je dokončeno doplnění paliva pro následující let + palivo doplněné pro tento následující let“ údajem „množství paliva zbývajícího v nádržích na počátku následující činnosti letadla“, jak je zaznamenáno v technických denících.

Metoda B:

provozovatel použije tento vzorec:

skutečná spotřeba paliva pro každý let (t) = množství paliva zbývajícího v nádržích letadla při ukončení pojíždění na konci předchozího letu (t) + palivo doplněné pro let (t) – množství paliva obsaženého v nádržích při ukončení pojíždění na konci letu (t)

okamžik ukončení pojíždění lze považovat za rovnocenný okamžiku zastavení motorů. Pokud letadlo neuskuteční žádný let před letem, u kterého je monitorována spotřeba paliva, může provozovatel letadel nahradit údaj „množství paliva zbývajícího v nádržích letadla při ukončení pojíždění na konci předchozího letu“ údajem „množství paliva zbývajícího v nádržích letadla na konci předchozí činnosti letadla“, jak je zaznamenáno v technických denících.

2. EMISNÍ FAKTORY PRO STANDARDNÍ PALIVA

Tabulka 1

Emisní faktory CO_2 pro letecké palivo

Palivo	Emisní faktor (t CO_2/t paliva)
Letecký benzín (AvGas)	3,10
Tryskový benzín (Jet B)	3,10
Letecký petrolej (Jet A1 nebo Jet A)	3,15

▼B

3. VÝPOČET ORTODROMICKÉ VZDÁLENOSTI

Vzdálenost (km) = ortodromická vzdálenost (km) + 95 km

Ortodromická vzdálenost je nejkratší vzdálenost mezi dvěma body na povrchu Země, která se určí pomocí systému uvedeného v článku 3.7.1.1 přílohy 15 Chicagské úmluvy (WGS 84).

Zeměpisná šířka a zeměpisná délka letišť se převezme buď z údajů o poloze letiště zveřejněných v leteckých informačních příručkách v souladu s přílohou 15 Chicagské úmluvy, nebo ze zdroje využívajícího údaje leteckých informačních příruček.

Lze rovněž použít vzdálenosti vypočítané pomocí softwaru nebo třetí stranou, je-li metodika výpočtu založena na vzorci uvedeném v této části, údajích leteckých informačních příruček a požadavcích WGS 84.

▼B

PŘÍLOHA IV

Metodiky monitorování specifické pro jednotlivé činnosti zařízení (čl. 20 odst. 2)

1. ZVLÁŠTNÍ PRAVIDLA MONITOROVÁNÍ PRO EMISE Z PROCESŮ SPALOVÁNÍ

A. **Oblast působnosti**

Provozovatelé monitorují emise CO_2 ze všech typů spalovacích procesů probíhajících při všech činnostech uvedených v příloze I směrnice 2003/87/ES nebo v systému Unie podle článku 24 této směrnice, včetně souvisejících procesů čištění, podle pravidel stanovených v této příloze. Veškeré emise z paliv použitých jako vstup do procesu jsou s ohledem na metodiky monitorování a vykazování považovány za emise ze spalování, aniž jsou dotčeny další klasifikace vztahující se k emisím.

Provozovatel neprovádí monitorování a vykazování emisí ze spalovacích motorů používaných pro dopravní účely. Provozovatel přiřadí veškeré emise ze spalování paliv v daném zařízení tomuto zařízení bez ohledu na případné vývozy tepla nebo elektřiny do jiných zařízení. Provozovatel nepřiřadí dovážejícímu zařízení emise spojené s výrobou tepla nebo elektřiny dovážených z jiných zařízení.

Provozovatel uvede alespoň tyto zdroje emisí: kotle, hořáky, turbíny, topná tělesa, vysoké pece, spalovací zařízení, pražicí pece, vypalovací pece, pece, sušičky, stacionární motory, palivové články, spalovací jednotky CLC (chemical looping combustion), fléry, termické nebo katalytické dodatečné spalovače a čištění spalin (emise z procesů) a jakákoli jiná zařízení nebo stroje spalující paliva s výjimkou zařízení nebo strojů se spalovacími motory, jež se používají pro přepravní účely.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Emise z procesů spalování se vypočítají v souladu s čl. 24 odst. 1, pokud nejsou paliva součástí hmotnostní bilance v souladu s článkem 25. Použijí se úrovně přesnosti vymezené v části 2 přílohy II. Dále jsou monitorovány emise z procesů čištění spalin podle ustanovení uvedených v oddíle C.

Pro emise z flér se použijí zvláštní požadavky uvedené v oddíle D této části.

Procesy spalování probíhající v terminálech na úpravu plynu mohou být monitorovány pomocí hmotnostní bilance v souladu s článkem 25.

C. **Mokré čištění spalin**

C.1 *Odsiřování*

Procesní emise CO_2 z použití uhličitanu pro vypírku kyselého plynu z proudu spalin se vypočtou v souladu s čl. 24 odst. 2 na základě spotřebovaného uhličitanu (metoda A – viz níže) nebo vyrobeného sádrovce (metoda B – viz níže). Odchylně od ustanovení části 4 přílohy II platí toto:

Metoda A: emisní faktor

Úroveň přesnosti 1: Emisní faktor se stanoví na základě stechiometrických poměrů uvedených v části 2 přílohy VI. Stanovení množství $CaCO_3$ a $MgCO_3$ nebo jiných uhličitanů v příslušném vstupním materiálu se provádí podle pokynů pro osvědčené postupy v odvětví.

▼B

Metoda B: emisní faktor

Úroveň přesnosti 1: emisním faktorem je stechiometrický poměr suchého sádrovce ($CaSO_4 \times 2H_2O$) k emitovanému CO_2: 0,2558 t CO_2/t sádrovce.

Konverzní faktor:

úroveň přesnosti 1: použije se konverzní faktor 1.

C.2 *Odstraňování NO_x*

▼M1

Odchylně od ustanovení části 4 přílohy II se emise CO_2 vznikající při použití močoviny pro mokré čištění proudu spalin vypočtou v souladu s čl. 24 odst. 2 za použití následujících úrovní přesnosti.

▼B

Emisní faktor:

úroveň přesnosti 1: stanovení množství močoviny v příslušném vstupním materiálu se provádí podle pokynů pro osvědčen postupy v odvětví. Emisní faktor se určí pomocí stechiometrického poměru 0,7328 t CO_2/t močoviny.

Konverzní faktor:

použije se pouze úroveň přesnosti 1.

D. **Fléry**

Při výpočtu emisí z flérování provozovatel zahrne běžný provoz i ostatní situace (odstavování, najíždění a ukončování provozu, jakož i nouzové stavy). Provozovatel rovněž zahrne vlastní CO_2 v souladu s článkem 48.

Odchylně od oddílu 2.1 přílohy II jsou úrovně přesnosti 1 a 2b pro emisní faktor vymezeny takto:

úroveň přesnosti 1: provozovatel použije referenční emisní faktor 0,00393 t CO_2/Nm^3 odvozený ze spalování čistého ethanu použitého jako konzervativní zástupný indikátor flérovaných plynů.

úroveň přesnosti 2b: emisní faktory specifické pro dané zařízení se odvodí z odhadu molekulové hmotnosti flérového toku pomocí modelování procesu založeného na standardních průmyslových modelech. Posouzením relativních poměrů a molekulové hmotnosti každého z přispívajících toků se odvodí vážená roční průměrná hodnota pro molekulovou hmotnost flérovaného plynu.

Odchylně od ustanovení oddílu 2.3 přílohy II se u flér použijí pro oxidační faktor pouze úrovně přesnosti 1 a 2.

2. RAFINACE MINERÁLNÍCH OLEJŮ PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel monitoruje a vykazuje všechny emise CO_2 ze spalovacích a výrobních procesů v rafinériích.

Provozovatel uvede alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: kotle, provozní ohřevy a ohřevy pro tepelné zpracování, spalovací motory a turbíny, katalytické a tepelné oxidizéry, ohřev koksovacích reaktorů, pumpy požární vody, nouzové a pohotovostní generátory, fléry, spalovací zařízení, krakovací zařízení, zařízení na výrobu vodíku, Clausovy jednotky, katalytická regenerace (z katalytického krakování a dalších katalytických procesů) a koksárny (fluidní koksování se zplyňováním, pozdržené koksování).

▼B

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Monitorování rafinace minerálních olejů se provádí v souladu s části 1 této přílohy pro emise ze spalování včetně čištění spalin. Provozovatel se může rozhodnout použít metodiku hmotnostní bilance v souladu s článkem 25 pro celou rafinerii nebo pro jednotlivé procesní jednotky, jako jsou zařízení pro zplyňování těžkých olejů a zařízení pro kalcinaci. Při použití kombinací standardní metodiky a hmotnostní bilance předloží provozovatel příslušnému orgánu důkaz o tom, že je výkaz emisí úplný a že nedochází ke dvojitému započtení emisí.

Emise ze speciálních jednotek pro výrobu vodíku jsou monitorovány v souladu s částí 19 této přílohy.

Odchylně od článků 24 a 25 jsou emise z katalytické regenerace krakovacího zařízení, další katalytické regenerace a fluidního koksování se zplyňováním monitorovány pomocí hmotnostní bilance, která bere v úvahu stav vstupního vzduchu a spalin. Veškerý oxid uhelnatý (CO) obsažený ve spalinách se považuje za CO_2 s použitím hmotnostního poměru: t CO_2 = t CO * 1,571. Analýza vstupního vzduchu a spalin a výběr úrovní přesnosti se provádí v souladu s články 32 až 35. Tato specifická metodika výpočtu musí být schválena příslušným orgánem.

3. VÝROBA KOKSU PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel uvede alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: suroviny (včetně uhlí nebo ropného koksu), konvenční paliva (včetně zemního plynu), procesní plyny (včetně vysokopecního plynu), jiná paliva a čištění odpadních plynů.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Pro monitorování emisí z výroby koksu může provozovatel použít hmotnostní bilanci v souladu s článkem 25 a částí 3 přílohy II nebo standardní metodiku v souladu s článkem 24 a částmi 2 a 4 přílohy II.

4. PRAŽENÍ A SLINOVÁNÍ KOVOVÉ RUDY PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel uvede alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: suroviny (kalcinace vápence, dolomitu a železných rud obsahujících uhličitanové sloučeniny, včetně $FeCO_3$), konvenční paliva (včetně zemního plynu a koksu / koksového mouru), procesní plyny (včetně koksárenského či vysokopecního plynu), procesní odpad používaný jako vstupní materiál, včetně filtrovaného prachu z aglomeračního zařízení, anebo vysoké pece, jiná paliva a čištění spalin.

▼M1

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Pro monitorování emisí z pražení, slinování nebo peletizace kovové rudy může provozovatel použít hmotnostní bilanci v souladu s článkem 25 a částí 3 přílohy II nebo standardní metodiku v souladu s článkem 24 a částmi 2 a 4 přílohy II.

▼B

5. VÝROBA SUROVÉHO ŽELEZA A OCELI PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel uvede alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: suroviny (kalcinace vápence, dolomitu a železných rud obsahujících uhličitanové sloučeniny, včetně $FeCO_3$), konvenční paliva (včetně zemního plynu, uhlí a koksu), redukční činidla (včetně koksu, uhlí a plastu), procesní plyny (koksárenský plyn, vysokopecní plyn a konvertorový plyn), spotřeba grafitových elektrod, jiná paliva a čištění odpadních plynů.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Pro monitorování emisí z výroby surového železa a oceli může provozovatel použít hmotnostní bilanci v souladu s článkem 25 a částí 3 přílohy II nebo standardní metodiku v souladu s článkem 24 a částmi 2 a 4 přílohy II alespoň pro určitou část zdrojových toků, a to tak, aby nedošlo k výskytu nedostatků nebo k dvojímu započtení emisí.

Odchylně od oddílu 3.1 přílohy II je úroveň přesnosti 3 pro obsah uhlíku vymezena takto:

Úroveň přesnosti 3: provozovatel odvodí obsah uhlíku ve vstupním nebo výstupním toku podle článků 32 až 35, pokud jde o odběr reprezentativních vzorků paliv, produktů a vedlejších produktů a stanovení obsahu uhlíku a podílu biomasy. Provozovatel stanoví obsah uhlíku v produktech nebo meziproduktech na základě ročních analýz podle článků 32 až 35 nebo jej odvodí ze středního rozsahu hodnot složení, jak je stanoveno v příslušných mezinárodních nebo vnitrostátních normách.

6. VÝROBA NEBO ZPRACOVÁNÍ ŽELEZNÝCH A NEŽELEZNÝCH KOVŮ PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel nepoužije ustanovení v této části pro monitorování a vykazování emisí CO_2 z výroby surového železa a oceli a primárního hliníku.

Provozovatel zohlední alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: konvenční paliva; alternativní paliva včetně granulovaného materiálu z plastu ze zařízení zpracovávajících materiály po drcení; redukční činidla včetně koksu, uhlíkové elektrody; suroviny včetně vápence a dolomitu; železné rudy a koncentráty obsahující uhlík; a sekundární vstupní materiály.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Pokud uhlík pocházející z paliv nebo vstupních materiálů používaných v tomto zařízení zůstává v produktech nebo jiných výstupech výroby, použije provozovatel hmotnostní bilanci v souladu s článkem 25 a částí 3 přílohy II. Pokud tomu tak není, vypočítá provozovatel emise ze spalování a z procesů samostatně pomocí standardní metodiky v souladu s článkem 24 a částmi 2 a 4 přílohy II.

Je-li použita hmotnostní bilance, může do ní provozovatel zahrnout emise z procesů spalování nebo použít standardní metodiku v souladu článkem 24 a částí 1 této přílohy pro část zdrojových toků, a to tak, aby nedošlo k výskytu nedostatků nebo k dvojímu započtení emisí.

▼B

7. EMISE CO_2 Z VÝROBY NEBO ZPRACOVÁNÍ PRIMÁRNÍHO HLINÍKU PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel použije ustanovení této části pro monitorování a vykazování emisí CO_2 z výroby elektrod pro tavení primárního hliníku, včetně samostatných zařízení pro výrobu těchto elektrod, a ze spotřeby elektrod při elektrolýze.

Provozovatel zohlední alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: paliva pro výrobu tepla nebo páry, výrobu elektrod, snížení Al_2O_3 při elektrolýze spojené se spotřebou elektrod a použití uhličitanu sodného nebo jiných uhličitanů k čištění odpadních plynů.

Související emise perfluoruhlovodíků (PFC) pocházející z účinků anod, včetně fugitivních emisí, jsou monitorovány v souladu s částí 8 této přílohy.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Provozovatel stanoví emise CO_2 z výroby nebo zpracování primárního hliníku pomocí metodiky hmotnostní bilance v souladu s článkem 25. Metodika hmotnostní bilance bere v úvahu veškerý uhlík ve vstupech, zásobách, produktech a ostatních odpadech ze směšování, tvarování, vypalování a recyklace elektrod, jakož i ze spotřeby elektrod při elektrolýze. Pokud se používají předem vypalované anody, může se použít buď samostatná hmotnostní bilance pro výrobu a spotřebu nebo jedna společná hmotnostní bilance, která zohlední jak výrobu, tak spotřebu elektrod. V případě Søderbergova elektrolyzéru použije provozovatel jednu společnou hmotnostní bilanci.

Provozovatel se může rozhodnout zahrnout emise z procesů spalování do hmotnostní bilance nebo použít standardní metodiku v souladu s článkem 24 a částí 1 této přílohy alespoň pro část zdrojových toků, a to tak, aby nedošlo k výskytu nedostatků nebo k dvojímu započtení emisí.

8. EMISE PFC Z VÝROBY NEBO ZPRACOVÁNÍ PRIMÁRNÍHO HLINÍKU PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel použije následující údaje pro emise perfluoruhlovodíků (PFC) pocházející z účinků anod, včetně fugitivních emisí PFC. Pro související emise CO_2, včetně emisí z výroby elektrod, použije provozovatel část 7 této přílohy. Provozovatel dále vypočítá emise PFC, které nejsou spojeny s anodovými efekty, na základě metod odhadu v souladu s osvědčenými postupy v odvětví a případnými pokyny, které za tímto účelem zveřejní Komise.

B. **Stanovení emisí PFC**

Emise PFC se vypočítají z emisí, které jsou měřitelné v potrubí nebo komíně („emise z bodových zdrojů“), a z fugitivních emisí pomocí účinnosti zachycování potrubí:

emise PFC (celkem) = emise PFC (potrubí) / účinnost zachycování

Účinnost zachycování se měří, jsou-li stanoveny emisní faktory specifické pro dané zařízení. Pro stanovení se použije nejnovější verze pokynů uvedených v části Úroveň přesnosti 3 bodu 4.4.2.4 pokynů IPCC z roku 2006.

▼B

Provozovatel vypočítá emise CF_4 a C_2F_6 emitované potrubím nebo komínem pomocí jedné z těchto metod:

a) metody A, při níž je zaznamenáván počet minut anodového efektu na elektrolyzér a den;

b) metody B, při níž je zaznamenáváno přepětí anodového efektu.

Výpočetní metoda A – metoda směrnice:

Pro stanovení emisí PFC použije provozovatel následující rovnice:

$$\text{emise } CF_4 \text{ (t)} = \text{AEM} \times (SEF_{CF4}/1\,000) \times Pr_{Al}$$

$$\text{emise } C_2F_6 \text{ (t)} = \text{emise } CF_4 * F_{C2F6}$$

kde:

AEM = anodový efekt v minutách / elektrolyzér–den,

SEF_{CF4} = faktor směrnice emisí [(kg CF_4 / t vyrobeného Al) / (anodový efekt v minutách / elektrolyzér–den)], Tam, kde se používají různé typy elektrolyzérů, je možné použít různé SEF;

Pr_{Al} = roční produkce primárního hliníku (t),

F_{C2F6} = hmotnostní podíl C_2F_6 (t C_2F_6 / t CF_4).

Hodnota minut anodového efektu na elektrolyzér–den vyjadřuje frekvenci anodových efektů (počet anodových efektů / elektrolyzér–den) vynásobenou průměrnou dobou trvání anodového efektu (minuty anodového efektu / výskyt):

$$\text{AEM} = \text{frekvence} \times \text{průměrná doba trvání}$$

Emisní faktor: emisní faktor pro CF_4 (faktor směrnice emisí SEF_{CF4}) vyjadřuje množství (kg) CF_4 emitovaného na tunu hliníku vyrobeného na minutu anodového efektu / elektrolyzér–den. Emisní faktor (hmotnostní podíl F_{C2F6}) C_2F_6 vyjadřuje množství (t) emitovaného C_2F_6 v poměru k množství (t) emitovaného CF_4.

Úroveň přesnosti 1: provozovatel použije emisní faktory specifické pro danou technologii z tabulky 1 v této části přílohy IV.

Úroveň přesnosti 2: provozovatel použije pro CF_4 a C_2F_6 emisní faktory specifické pro dané zařízení stanovené na základě kontinuálních nebo přerušovaných měření v terénu. Pro stanovení těchto emisních faktorů použije provozovatel nejnovější verzi pokynů uvedených v části Úroveň přesnosti 3 bodu 4.4.2.4 pokynů IPCC z roku 2006 ([1]). Emisní faktor rovněž zohlední emise spojené s neanodovými efekty. Provozovatel stanoví jednotlivé emisní faktory s maximální nejistotou ± 15 %.

Provozovatel stanoví emisní faktory minimálně každé tři roky nebo dříve, pokud je to nezbytné vzhledem k příslušným změnám v zařízení. Příslušné změny zahrnují změnu rozložení doby trvání anodového efektu nebo změnu řídicího algoritmu ovlivňujícího kombinaci typů anodových efektů nebo povahu rutiny ukončení anodového efektu.

([1]) International Aluminium Institute; The Aluminium Sector Greenhouse Gas Protocol (Protokol skleníkových plynů odvětví zpracování hliníku); říjen 2006; US Environmental Protection Agency and International Aluminium Institute; Protocol for Measurement of Tetrafluoromethane (CF4) and Hexafluoroethane (C2F6) Emissions from Primary Aluminum Production (Protokol pro měření emisí tetrafluormethanu (CF_4) a hexafluorethanu (C_2F_6) z výroby primárního hliníku); duben 2008.

▼B

Tabulka 1

Emisní faktory specifické pro danou technologii vztažené k údajům o činnosti pro metodu směrnice.

Technologie	Emisní faktor pro CF_4 (SEF_{CF4}) [(kg CF_4/t Al) / (AE–minut / elektrolyzér–den)]	Emisní faktor pro C_2F_6 (F_{C2F6}) (t C_2F_6/ t CF_4)
Technologie CWPB	0,143	0,121
Søderbergova technologie (VSS)	0,092	0,053

Výpočetní metoda B – metoda přepětí:

Je-li měřeno přepětí anodového efektu, použije provozovatel pro stanovení emisí PFC následující vzorce:

$$\text{emise } CF_4 \text{ (t)} = OVC \times (AEO/CE) \times Pr_{Al} \times 0{,}001$$

▼M1

$$\text{emise } C_2F_6 \text{ (t)} = \text{emise } CF_4 \times F_{C2F6}$$

▼B

kde:

OVC = koeficient přepětí („emisní faktor“) vyjádřený jako CF_4 v kg na tunu vyrobeného hliníku na mV přepětí,

AEO = přepětí anodového efektu na elektrolyzér (mV) stanovené jako integrál (čas × napětí nad cílovým napětím) děleno čas (doba trvání) sběru údajů,

CE = průměrná proudová účinnost výroby hliníku (%),

Pr_{Al} = roční produkce primárního hliníku (t),

▼M1

F_{C2F6} = hmotnostní podíl C_2F_6 (t C_2F_6/t CF_4).

▼B

AEO/CE (přepětí anodového efektu / proudová účinnost) vyjadřuje časově integrované průměrné přepětí anodového efektu (mV přepětí) na průměrnou proudovou účinnost (%).

Emisní faktor: emisní faktor pro CF_4 („koeficient přepětí“ OVC) vyjadřuje množství (kg) emitovaného CF_4 na tunu vyrobeného hliníku na přepětí v milivoltech (mV). Emisní faktor C_2F_6 (hmotnostní podíl F_{C2F6}) vyjadřuje množství (t) emitovaného C_2F_6 úměrné množství (t) emitovaného CF_4.

Úroveň přesnosti 1: provozovatel použije emisní faktory specifické pro danou technologii z tabulky 2 v této části přílohy IV.

Úroveň přesnosti 2: provozovatel použije pro CF_4 [(kg CF_4 / t Al) / (mV)] a C_2F_6 (t C_2F_6/ t CF_4) emisní faktory specifické pro dané zařízení stanovené na základě kontinuálních nebo přerušovaných měření v terénu. Pro stanovení těchto emisních faktorů použije provozovatel nejnovější verzi pokynů uvedených v části Úroveň přesnosti 3 bodu 4.4.2.4 pokynů IPCC z roku 2006. Provozovatel stanoví emisní faktory s maximální nejistotou ± 15 %.

▼B

Provozovatel stanoví emisní faktory minimálně každé tři roky nebo dříve, pokud je to nezbytné vzhledem k příslušným změnám v zařízení. Příslušné změny zahrnují změnu rozložení doby trvání anodového efektu nebo změnu řídicího algoritmu ovlivňujícího kombinaci typů anodových efektů nebo povahu rutiny ukončení anodového efektu.

Tabulka 2

Emisní faktory specifické pro jednotlivé technologie vztažené k údajům o činnosti přepětí

Technologie	Emisní faktor pro CF_4 [(kg CF_4/t Al) / mV]	Emisní faktor pro C_2F_6 (t C_2F_6/ t CF_4)
Technologie CWPB	1,16	0,121
Søderbergova technologie (VSS)	N.P.	0,053

C. **Stanovení emisí $CO_{2(e)}$**

Provozovatel vypočítá emise $CO_{2(e)}$ z emisí CF_4 a C_2F_6 následujícím způsobem pomocí potenciálů globálního oteplování uvedených v tabulce 6 v části 3 přílohy VI:

emise PFC (t $CO_{2(e)}$) = emise CF_4 (t) * GWP_{CF4} + emise C_2F_6 (t) * GWP_{C2F6}

9. VÝROBA CEMENTÁŘSKÉHO SLÍNKU PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

▼M1

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel uvede alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: kalcinace vápence obsaženého v surovinách, konvenční fosilní paliva pecí, alternativní fosilní paliva pecí a suroviny, spalování biomasy (odpadní biomasy), ostatní paliva, která nejsou používána k vytápění pece, obsah neuhličitanového uhlíku ve vápenci a břidlici a suroviny používané pro čištění odpadních plynů.

▼B

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Emise ze spalování jsou monitorovány v souladu s částí 1 této přílohy. Emise z procesů ze součástí surové moučky jsou monitorovány v souladu s částí 4 přílohy II na základě obsahu uhličitanů ve vstupu do procesu (výpočetní metoda A) nebo množství vyrobeného slínku (výpočetní metoda B). V případě metody A zahrnují uhličitany, které mají být vzaty v úvahu, alespoň $CaCO_3$, $MgCO_3$ a $FeCO_3$. V případě metody B vezme provozovatel v úvahu alespoň CaO a MgO a doloží příslušnému orgánu údaje o tom, do jaké míry musí být vzaty v úvahu další zdroje.

▼M1

Emise CO_2 související s prachem odstraněným z procesu a s neuhličitanovým uhlíkem v surovinách jsou přidány v souladu s oddíly C a D této části.

▼B

Výpočetní metoda A: založená na vstupu do pece

Pokud prach z cementářské pece (CKD) a prach z bypassu opustí pecní systém, nepovažuje provozovatel související suroviny za vstup do procesu, nýbrž vypočítá emise z CKD v souladu s oddílem C.

▼B

Jestliže není charakterizována surová moučka, použije provozovatel požadavky na nejistotu pro údaje o činnosti odděleně pro každý z příslušných vstupů do pece obsahujících uhlík, a to tak, aby nedošlo k dvojímu započtení nebo k vynechání v důsledku vrácených nebo vynechaných materiálů. Pokud jsou údaje o činnosti stanoveny na základě vyrobeného slínku, lze čisté množství surové moučky stanovit pomocí empirického poměru surové moučky/slínku specifického pro dané místo. Tento poměr je nutno aktualizovat alespoň jednou za rok podle pokynů pro osvědčené postupy v odvětví.

Výpočetní metoda B: založená na výstupu výroby slínku

Provozovatel stanoví údaje o činnosti jako výrobu slínku (t) během vykazovaného období jedním z těchto způsobů:

a) přímým vážením slínku;

b) na základě dodávek cementu, pomocí materiálové bilance, která bere v úvahu expedici slínku, dodávky slínku, jakož i změnu zásob slínku, s použitím tohoto vzorce:

vyrobený slínek (t) = ((dodávky cementu (t) – změna zásob cementu (t)) * poměr slínek/cement (t slínku / t cementu)) – (dodaný slínek (t)) + (expedovaný slínek (t)) – (změna zásob slínku (t)).

Provozovatel odvodí poměr slinek/cement pro každý z různých produktů cementu buď podle ustanovení článků 32 až 35, nebo jej vypočte z rozdílu dodávek cementu a změn zásob a všech materiálů použitých jako přísady do cementu, včetně prachu z bypassu a prachu z cementářské pece.

Odchylně od části 4 přílohy II je úroveň přesnosti 1 pro emisní faktor vymezena takto:

úroveň přesnosti 1: provozovatel použije emisní faktor 0,525 t CO_2 / t slínku.

C. **Emise vztahující se k odpadnímu prachu**

Provozovatel připočte emise CO_2 z úniku prachů z bypassu nebo z prachu z cementářské pece (CKD) opouštějícího pecní systém s korekcí o poměr částečné kalcinace CKD vypočítaný jako emise z procesů v souladu s čl. 24 odst. 2. Odchylně od části 4 přílohy II jsou úrovně přesnosti 1 a 2 pro emisní faktor vymezeny takto:

úroveň přesnosti 1: provozovatel použije emisní faktor 0,525 t CO_2 / t slínku.

úroveň přesnosti 2: provozovatel stanoví emisní faktor (EF) alespoň jednou ročně na základě článků 32 až 35 a s použitím následujícího vzorce:

$$EF_{CKD} = \left(\frac{EF_{Cli}}{1 + EF_{Cli}} \cdot d \right) / \left(1 - \frac{EF_{Cli}}{1 + EF_{Cli}} \cdot d \right)$$

kde:

EF_{CKD} = emisní faktor částečně kalcinovaného prachu z cementářské pece (t CO_2/t CKD);

EF_{Cli} = emisní faktor slínku specifický pro dané zařízení (t CO_2 / t slínku);

d = stupeň kalcinace prachu z cementářské pece (uvolněný CO_2 jako procento celkového množství uhličitanového CO_2 obsaženého v materiálové směsi).

Úroveň přesnosti 3 pro emisní faktor nelze použít.

▼B

D. **Emise z neuhličitanového uhlíku v surové moučce**

Provozovatel stanoví emise z neuhličitanového uhlíku alespoň z vápence, břidlice nebo z alternativních surovin (např. polétavého prachu) použitých v surové moučce v peci v souladu s čl. 24 odst. 2.

▼M1

Odchylně od části 4 přílohy II se pro emisní faktor použije toto vymezení úrovní přesnosti:

Úroveň přesnosti 1: Obsah neuhličitanového uhlíku v příslušné surovině se odhadne podle pokynů pro osvědčené postupy v odvětví..

Úroveň přesnosti 2: Obsah neuhličitanového uhlíku v příslušné surovině se stanoví nejméně jednou za rok podle ustanovení článků 32 až 35.

Odchylně od části 4 přílohy II se pro konverzní faktor použije toto vymezení úrovní přesnosti:

Úroveň přesnosti 1: Použije se konverzní faktor 1.

Úroveň přesnosti 2: Konverzní faktor se vypočte podle osvědčených postupů v odvětví..

▼B

10. VÝROBA VÁPNA NEBO KALCINACE DOLOMITU A MAGNEZITU PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel uvede alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: kalcinace vápence, dolomitu nebo magnezitu v surovinách, tradiční fosilní paliva pecí, alternativní fosilní paliva pecí a suroviny, spalování biomasy (odpadní biomasy) a jiná paliva.

Pokud jsou pálené vápno a CO_2 pocházející z vápence použity pro procesy čištění tak, aby bylo znovu vázáno přibližně stejné množství CO_2, nemusí být v plánu monitorování pro dané zařízení samostatně zahrnut rozklad uhličitanů ani proces čištění.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

▼M1

Emise ze spalování jsou monitorovány v souladu s částí 1 této přílohy. Emise z procesů ze surovin jsou monitorovány v souladu s částí 4 přílohy II. Vždy je třeba zohlednit uhličitany vápníku a hořčíku. Kdykoli je to důležité pro výpočet emisí, je nutné zohlednit i jiné uhličitany a neuhličitanový uhlík v surovinách.

▼B

Pro metodiku založenou na vstupu se upraví hodnoty obsahu uhličitanů podle příslušného obsahu vody a hlušiny v daném materiálu. V případě výroby hořčíku je třeba vzít v úvahu případně i jiné nerosty obsahující hořčík než uhličitany.

Je nutné vyhnout se dvojímu započtení nebo vynechání v důsledku vrácených nebo vynechaných materiálů. Při použití metody B se prach z vápenné pece v relevantních případech považuje za samostatný zdrojový tok.

▼M1

C. **Emise z neuhličitanového uhlíku v surovinách**

Provozovatel stanoví emise z neuhličitanového uhlíku alespoň z vápence, břidlice nebo z alternativních surovin v peci v souladu s čl. 24 odst. 2.

Odchylně od části 4 přílohy II se pro emisní faktor použije toto vymezení úrovní přesnosti:

▼M1

Úroveň přesnosti 1: Obsah neuhličitanového uhlíku v příslušné surovině se odhadne podle pokynů pro osvědčené postupy v odvětví.

Úroveň přesnosti 2: Obsah neuhličitanového uhlíku v příslušné surovině se stanoví nejméně jednou za rok podle ustanovení článků 32 až 35.

Odchylně od části 4 přílohy II se pro konverzní faktor použije toto vymezení úrovní přesnosti:

Úroveň přesnosti 1: Použije se konverzní faktor 1.

Úroveň přesnosti 2: Konverzní faktor se vypočte podle osvědčených postupů v odvětví.

▼B

11. VÝROBA SKLA, SKELNÝCH VLÁKEN NEBO IZOLAČNÍHO MATERIÁLU Z MINERÁLNÍ VLNY PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel použije ustanovení v této části rovněž pro zařízení na výrobu vodního skla a horninové vlny.

Provozovatel uvede alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: tavení uhličitanů alkalických kovů nebo kovů alkalických zemin jako výsledek tavení surovin, tradiční fosilní paliva, alternativní fosilní paliva a suroviny, paliva z biomasy (odpadní biomasy), jiná paliva, přísady obsahující uhlík, včetně koksu, uhelného prachu a grafitu, dospalování a čištění spalin.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

▼M1

Emise ze spalování, včetně mokrého čištění spalin, jsou monitorovány v souladu s částí 1 této přílohy. Emise z procesů ze surovin jsou monitorovány v souladu s částí 4 přílohy II. Mezi uhličitany, které je třeba zohlednit, patří alespoň $CaCO_3$, $MgCO_3$, Na_2CO_3, $NaHCO_3$, $BaCO_3$, Li_2CO_3, K_2CO_3 a $SrCO_3$. Použije se pouze metoda A. Emise z jiných procesních materiálů, včetně koksu, grafitu a prachu z uhlí, jsou monitorovány v souladu s částí 4 přílohy II.

▼B

Odchylně od části 4 přílohy II se pro emisní faktory použije toto vymezení úrovní přesnosti:

úroveň přesnosti 1: ú použijí se stechiometrické poměry uvedené v části 2 přílohy VI. Čistota příslušných vstupních materiálů se stanoví podle osvědčených postupů v odvětví,

úroveň přesnosti 2: množství příslušných uhličitanů v každém příslušném vstupním materiálu se stanoví v souladu s články 32 až 35.

Pro konverzní faktor lze použít pouze úroveň přesnosti 1.

12. VÝROBA KERAMICKÝCH VÝROBKŮ PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

▼M1

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel uvede alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: paliva pecí, kalcinace vápence/dolomitu a jiných uhličitanů obsažených v surovině, vápenec a jiné uhličitany použité ke snižování množství látek znečišťujících ovzduší a čištění jiných spalin, fosilní přísady/přísady biomasy používané k vytvoření pórovitosti, včetně polystyrenu, odpad z výroby papíru nebo piliny, obsah neuhličitanového uhlíku v jílu a jiných surovinách;.

▼B

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

▼M1

Emise ze spalování, včetně mokrého čištění spalin, jsou monitorovány v souladu s částí 1 této přílohy. Emise z procesů ze součástí a přísad surové moučky jsou monitorovány v souladu s částí 4 přílohy II. Pro keramiku na bázi čištěných nebo syntetických jílů může provozovatel použít buď metodu A, nebo metodu B. Pro keramické výrobky na bázi nezpracovaných jílů a jsou-li použity jíly nebo přísady s významným obsahem neuhličitanového uhlíku, použije provozovatel metodu A. Vždy je třeba zohlednit uhličitany vápníku. Pokud je to důležité pro výpočet emisí, je nutné zohlednit i jiné uhličitany a neuhličitanový uhlík v surovinách.

▼B

Údaje o činnosti za vstupní materiály pro metodu A mohou být stanoveny vhodným zpětným výpočtem na základě osvědčených postupů a schváleny příslušným orgánem. Při takovém zpětném výpočtu se zohlední měření, které je k dispozici pro sušené ekologické produkty nebo pálené výrobky, vhodné zdroje údajů o vlhkosti jílu a přísad a ztráta žíháním použitých materiálů.

Odchylně od části 4 přílohy II se pro emisní faktory pro emise z procesů v případě surovin obsahujících uhličitany použije toto vymezení úrovní přesnosti:

metoda A (založená na vstupu)

úroveň přesnosti 1: pro výpočet emisního faktoru se místo výsledků analýz použije konzervativní hodnota 0,2 tuny $CaCO_3$ (odpovídající 0,08794 tuny CO_2) na tunu suchého jílu. Veškerý anorganický a organický uhlík v jílovém materiálu se považuje za zahrnutý do této hodnoty. Přísady se nepovažují za zahrnuté do této hodnoty.

úroveň přesnosti 2: emisní faktor pro každý zdrojový tok se stanoví a aktualizuje nejméně jedenkrát za rok podle osvědčených postupů v odvětví a s přihlédnutím k podmínkám specifickým pro dané místo a směsi produktů ze zařízení.

úroveň přesnosti 3: složení příslušných surovin se stanoví v souladu s články 32 až 35. Pro převedení údajů o složení na emisní faktory se v relevantních případech použijí stechiometrické poměry uvedené v části 2 přílohy VI.

metoda B (založená na výstupu):

úroveň přesnosti 1: pro výpočet emisního faktoru se místo výsledků analýz použije konzervativní hodnota 0,123 tuny CaO (odpovídající 0,09642 tuny CO_2) na tunu produktu. Veškerý anorganický a organický uhlík v jílovém materiálu se považuje za zahrnutý do této hodnoty. Přísady se nepovažují za zahrnuté do této hodnoty.

úroveň přesnosti 2: emisní faktor se stanoví a aktualizuje nejméně jedenkrát za rok podle osvědčených postupů v odvětví a s přihlédnutím k podmínkám specifickým pro dané místo a směsi produktů zařízení.

úroveň přesnosti 3: složení výrobků se stanoví v souladu s články 32 až 35. Stechiometrické poměry uvedené v tabulce 3 v části 2 přílohy VI se v relevantních případech použijí k převedení údajů o složení na emisní faktory za předpokladu, že veškeré příslušné oxidy kovů pocházejí z příslušných uhličitanů.

Odchylně od části 1 této přílohy se pro emisní faktor čištění spalin použije následující úroveň přesnosti:

▼B

úroveň přesnosti 1: provozovatel použije stechiometrický poměr $CaCO_3$ uvedený v části 2 přílohy VI.

Pro čištění se nepoužije žádná další úroveň přesnosti ani konverzní faktor. Je nutné vyloučit dvojí započtení v důsledku použitého recyklovaného vápence jako suroviny ve stejném zařízení.

13. VÝROBA VÝROBKŮ ZE SÁDRY A SÁDROKARTONU PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel uvede alespoň emise CO_2 ze všech typů spalovacích procesů.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Emise ze spalování jsou monitorovány v souladu s částí 1 této přílohy.

14. VÝROBA BUNIČINY A PAPÍRU PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel uvede alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: kotle, plynové turbíny a další spalovací zařízení produkující páru nebo elektrickou energii, regenerační kotle a další zařízení spalující použité roztoky při výrobě buničiny, spalovací zařízení, pece na vápno a pražicí pece, čištění odpadních plynů a sušičky spalující paliva (například infračervené sušičky).

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Monitorování emisí ze spalování, včetně čištění spalin, se provádí v souladu s částí 1 této přílohy.

Emise z procesů ze surovin používaných jako látky pro úpravu chemických vlastností, včetně vápence nebo uhličitanu sodného, jsou monitorovány v souladu s částí 4 přílohy II. Emise CO_2 z využití vápencového kalu při výrobě buničiny jsou považovány za CO_2 z recyklované biomasy. Pouze množství CO_2 úměrné vstupu z látek pro úpravu chemických vlastností je považováno za příčinu vzniku emisí fosilního CO_2.

Pro emise z látek pro úpravu chemických vlastností se použije toto vymezení úrovní přesnosti emisního faktoru:

úroveň přesnosti 1: použijí se stechiometrické poměry uvedené v části 2 přílohy VI. Čistota příslušných vstupních materiálů se stanoví podle osvědčených postupů v odvětví. Zjištěné hodnoty se upraví podle obsahu vody a hlušiny v použitých materiálech obsahujících uhličitany,

úroveň přesnosti 2: množství příslušných uhličitanů v každém příslušném vstupním materiálu se stanoví v souladu s články 32 až 35. Pro převedení údajů o složení na emisní faktory se v relevantních případech použijí stechiometrické poměry uvedené v části 2 přílohy VI.

Pro konverzní faktor lze použít pouze úroveň přesnosti 1.

▼B

15. PRODUKCE SAZÍ PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel uvede jako zdroje emisí CO_2 alespoň všechna paliva pro spalování a všechna paliva používaná jako procesní materiály.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Monitorování emisí z produkce sazí může být prováděno buď pro proces spalování, včetně čištění spalin, v souladu s částí 1 této přílohy nebo pomocí hmotnostní bilance v souladu s článkem 25 a částí 3 přílohy II.

16. STANOVENÍ EMISÍ OXIDU DUSNÉHO (N_2O) Z VÝROBY KYSELINY DUSIČNÉ, KYSELINY ADIPOVÉ, KAPROLAKTAMU, GLYOXALU A KYSELINY GLYOXYLOVÉ PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

U každé činnosti, ze které vznikají emise N_2O, vezme každý provozovatel v úvahu všechny zdroje emitující N_2O z výrobních procesů, včetně těch, kde se emise N_2O z výroby odvádějí přes zařízení na snižování emisí. To zahrnuje kterýkoli z následujících procesů:

a) výroba kyseliny dusičné – emise N_2O z katalytické oxidace čpavku a/nebo z jednotek na snižování NO_x/N_2O;

b) výroba kyseliny adipové – emise N_2O včetně emisí z oxidačních reakcí, jakékoli přímé ventilace a/nebo jakéhokoli zařízení pro kontrolu emisí;

c) výroba glyoxalu a kyseliny glyoxylové – emise N_2O včetně emisí z výrobních reakcí, jakékoli přímé ventilace a/nebo jakéhokoli zařízení pro kontrolu emisí;

d) výroba kaprolaktamu – emise N_2O, včetně emisí z výrobních reakcí, jakékoli přímé ventilace a/nebo jakéhokoli zařízení pro kontrolu emisí.

Tato ustanovení se nevztahují na emise N_2O ze spalování paliv.

B. **Stanovení emisí N_2O**

B.1. *Roční emise N_2O*

Provozovatel monitoruje emise N_2O z výroby kyseliny dusičné pomocí kontinuálního měření emisí. Provozovatel monitoruje emise N_2O z výroby kyseliny adipové, kaprolaktamu, glyoxalu a kyseliny glyoxylové pomocí metodiky založené na měření v případě snížených emisí a v případě zjištění dočasných výskytů nesnížených emisí pomocí metody založené na výpočtu (na základě metodiky hmotnostní bilance).

Pro každý zdroj emisí, kde se používá kontinuální měření emisí, provozovatel vypočítá celkové roční emise jako součet všech hodinových emisí podle rovnice 1 uvedené v části 3 přílohy VIII.

B.2. *Hodinové emise N_2O*

Pro každý zdroj emisí, kde se používá kontinuální měření emisí, vypočítá provozovatel roční průměrné hodinové emise N_2O podle rovnice 2 uvedené v části 3 přílohy VIII.

▼B

Provozovatel stanoví hodinové koncentrace N_2O ve spalinách z každého zdroje emisí pomocí metodiky založené na měření v reprezentativním bodě za zařízením na snižování emisí NO_x/N_2O, pokud se takové zařízení používá. Provozovatel použije techniky, pomocí nichž je možné provádět měření koncentrací N_2O ze všech zdrojů emisí za podmínek snižovaných i nesnižovaných emisí. Pokud se během takových období zvýší nejistoty, vezme je provozovatel při vyhodnocování nejistoty v úvahu.

Pokud je to nezbytné, přizpůsobí provozovatel všechna měření bázi suchého plynu a důsledně je vykáže.

B.3. *Stanovení toku spalin*

Pro měření toku spalin při monitorování emisí N_2O použije provozovatel metody monitorování toku spalin uvedené v čl. 43 odst. 5 tohoto nařízení. Pro výrobu kyseliny dusičné použije provozovatel metodu v souladu s čl. 43 odst. 5 písm. a), pokud to není technicky neproveditelné. V takovém případě a po schválení příslušným orgánem použije provozovatel alternativní metodu, včetně metodiky hmotnostní bilance, která je založena na významných parametrech, jako je vstupní dávka čpavku, nebo stanovení toku na základě kontinuálního měření toku emisí.

Tok spalin se vypočítá podle tohoto vzorce:

$$V_{toku\ spalin}\ (Nm^3/h) = V_{vzduchu} * (1 - O_{2,vzduchu}) / (1 - O_{2,\ spalin})$$

kde:

$V_{vzduchu}$ = celkový tok vstupního vzduchu v Nm^3/h za standardních podmínek,

$O_{2,\ vzduch}$ = objem podílu O_2 v suchém vzduchu (= 0,2095),

$O_{2,\ spalin}$ = objem podílu O_2 ve spalinách.

$V_{vzduchu}$ se vypočítá jako součet všech toků vzduchu, které vstupují do výrobní jednotky na výrobu kyseliny dusičné.

Provozovatel použije tento vzorec, pokud není v jeho plánu pro monitorování stanoveno jinak:

$$V_{vzduchu} = V_{prim} + V_{sek} + V_{těsn}$$

kde:

V_{prim} = primární tok vstupního vzduchu v Nm^3/h za standardních podmínek,

V_{sek} = sekundární tok vstupního vzduchu v Nm^3/h za standardních podmínek,

$V_{těsn}$ = tok vstupního vzduchu pro účely těsnění v Nm^3/h za standardních podmínek.

Provozovatel stanoví V_{prim} na základě kontinuálního měření toku předtím, než dojde ke smíchání se čpavkem. Provozovatel stanoví V_{sek} na základě kontinuálního měření toku, a to i pokud je měření prováděno před tepelnou rekuperační jednotkou. Pro $V_{těsn}$ vezme provozovatel v úvahu tok pročištěného vzduchu během procesu výroby kyseliny dusičné.

Příslušný orgán může pro vstupní proudy vzduchu, které činí kumulativně méně než 2,5 % z celkového toku vzduchu, akceptovat pro stanovení velikosti toku tohoto vzduchu metody odhadu navržené provozovatelem na základě osvědčených postupů v odvětví.

▼B

Provozovatel musí měřeními za běžných provozních podmínek prokázat, že měřený tok spalin je dostatečně homogenní, aby bylo možné použít navrhovanou metodu měření. Pokud se během těchto měření potvrdí nehomogenní tok, vezme provozovatel tuto skutečnost v úvahu při stanovování vhodných metod monitorování a při výpočtu nejistoty u emisí N_2O.

Provozovatel přizpůsobí všechna měření bázi suchého plynu a důsledně je vykáže.

B.4. *Koncentrace kyslíku (O_2)*

Provozovatel provede měření koncentrací kyslíku ve spalinách, pokud je to nezbytné pro výpočet toku spalin v souladu s pododdílem B.3 této části přílohy IV. Provozovatel je přitom povinen splnit požadavky pro měření koncentrací podle čl. 41 odst. 1 a 2. Při stanovení nejistoty emisí N_2O vezme provozovatel v úvahu nejistotu měření koncentrací O_2.

Pokud je to nezbytné, přizpůsobí provozovatel všechna měření bázi suchého plynu a důsledně je vykáže.

B.5. *Výpočet emisí N_2O*

Během specifických období nesnížených emisí N_2O z výroby kyseliny adipové, kaprolaktamu, glyoxalu a kyseliny glyoxylové, včetně nesnížených emisí z ventilace z důvodů bezpečnosti a selhání zařízení na snižování emisí, pokud není kontinuální monitorování emisí N_2O technicky proveditelné, provede provozovatel na základě schválení specifické metodiky příslušným orgánem výpočet emisí N_2O pomocí metodiky hmotnostní bilance. Za tímto účelem je celková nejistota podobná výsledku použití požadavků na úroveň přesnosti podle čl. 41 odst. 1 a 2. Provozovatel stanoví metodu výpočtu na základě maximální potenciální míry emisí N_2O z chemické reakce, ke které dochází v daném okamžiku a po dobu trvání emise.

Při stanovování roční průměrné hodinové nejistoty pro určitý zdroj emisí zohlední provozovatel nejistotu všech vypočtených emisí pro daný zdroj emisí.

B.6. *Stanovení objemu výroby u jednotlivých činností*

Objemy výroby se vypočtou na základě denních výkazů výroby a podle hodin provozu.

B.7. *Odběr vzorků*

Platné hodinové průměry nebo průměry za kratší referenční období se vypočtou v souladu s článkem 44 pro:

a) koncentrace N_2O ve spalinách;

b) celkový tok spalin, pokud je měřen přímo a pokud je to vyžadováno;

c) všechny toky plynů a koncentrace kyslíku nutné pro nepřímé stanovení celkového toku spalin.

C. **Stanovení ročního ekvivalentu CO_2 – $CO_{2(e)}$**

Provozovatel převede celkové roční emise N_2O ze všech zdrojů emisí (měřeno v tunách na tři desetinná místa) na roční emise $CO_{2(e)}$ (zaokrouhlené na tuny) pomocí následujícího vzorce a hodnot potenciálu globálního oteplování (GWP) podle části 3 přílohy VI:

$$CO_{2(e)}\ (t) = N_2O_{\text{roční}}(t) * GWP_{N2O}$$

kde:

▼B

$N_2O_{roční}$ = celkové roční emise N_2O vypočtené podle rovnice 1 v části 3 přílohy VIII.

Celkové roční $CO_{2(e)}$ generované všemi zdroji emisí a veškeré přímé emise CO_2 z jiných zdrojů emisí zahrnutých v povolení k vypouštění skleníkových plynů se připočtou k celkovým ročním emisím CO_2 generovaným zařízením a použijí pro vykazování a vyřazování povolenek.

Celkové roční emise N_2O se vykazují v tunách na tři desetinná místa a jako množství $CO_{2(e)}$ zaokrouhlené na tuny.

17. VÝROBA ČPAVKU PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel zahrne alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: spalování paliv pro získání tepla pro reformování nebo částečnou oxidaci, paliva používaná jako vstup do procesu při výrobě čpavku (reformování nebo částečná oxidace), paliva používaná v dalších spalovacích procesech, též za účelem produkce teplé vody či páry.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Pro monitorování emisí ze spalovacích procesů a z paliv používaných jako vstupy do procesu se použije standardní metodika v souladu s článkem 24 a částí 1 této přílohy.

Pokud se CO_2 z výroby čpavku použije jako surovina pro výrobu močoviny nebo jiných chemických látek nebo pokud je přemístěn ze zařízení pro jakékoli jiné použití, na něž se nevztahuje čl. 49 odst. 1, považuje se související množství CO_2 za emitované zařízením, kde byl CO_2 vyprodukován.

18. MNOŽSTEVNÍ VÝROBA ORGANICKÝCH CHEMIKÁLIÍ PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel zohlední alespoň tyto zdroje emisí CO_2: krakování (katalytické a nekatalytické), reformování, částečnou nebo úplnou oxidaci, podobné procesy, jež vedou ke vzniku emisí CO_2 z uhlíku obsaženého v uhlovodíkové vstupní surovině, spalování odpadních plynů a flérování a spalování paliva při jiných procesech spalování.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Pokud je množstevní výroba organických chemikálií technicky integrována v rafinerii minerálních olejů, použije provozovatel daného zařízení příslušná ustanovení části 2 této přílohy.

Bez ohledu na první pododstavec monitoruje provozovatel emise ze spalovacích procesů, pokud použitá paliva nejsou součástí nebo produktem chemických reakcí z množstevní výroby organických chemikálií, a to pomocí standardní metodiky v souladu s článkem 24 a částí 1 této přílohy. Ve všech ostatních případech se může provozovatel rozhodnout monitorovat emise z množstevní výroby organických chemikálií pomocí metodiky hmotnostní bilance v souladu s článkem 25 nebo standardní metodiky v souladu s článkem 24. Při použití standardní metodiky předloží provozovatel příslušnému orgánu důkaz o tom, že vybraná metodika pokrývá všechny příslušné emise, které by rovněž pokrývala metodika založená na hmotnostní bilanci.

▼B

Pro stanovení obsahu uhlíku podle úrovně přesnosti 1 se použijí referenční emisní faktory uvedené v tabulce 5 v příloze VI. U látek, které nejsou uvedeny v tabulce 5 v příloze VI nebo jiných ustanoveních tohoto nařízení, vypočte provozovatel obsah uhlíku ze stechiometrického obsahu uhlíku v čisté látce a z koncentrace látky ve vstupním nebo výstupním toku.

19. VÝROBA VODÍKU A SYNTETICKÉHO PLYNU PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Provozovatel zahrne alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: paliva použitá při procesu výroby vodíku nebo syntetického plynu (reformování nebo částečná oxidace) a paliva použitá pro jiné spalovací procesy, též za účelem produkce teplé vody nebo páry. Vyrobený syntetický plyn je podle metodiky založené hmotnostní bilance pokládán za zdrojový tok.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Pro monitorování emisí ze spalovacích procesů a z paliv používaných jako vstupy do procesu při výrobě vodíku se použije standardní metodika v souladu s článkem 24 a částí 1 této přílohy.

Pro monitorování emisí z výroby syntetického plynu se použije hmotnostní bilance v souladu s článkem 25. Provozovatel se může rozhodnout zahrnout emise ze samostatných spalovacích procesů do hmotnostní bilance nebo použít standardní metodiku v souladu s článkem 24 alespoň pro část zdrojových toků, a to tak, aby nedošlo k výskytu nedostatků nebo k dvojímu započtení emisí.

Pokud jsou vodík a syntetický plyn vyráběny ve stejném zařízení, vypočte provozovatel emise CO_2 buď pomocí samostatných metodik pro vodík a pro syntetický plyn, jak je stanoveno v prvních dvou pododstavcích tohoto oddílu, nebo pomocí jedné společné hmotnostní bilance.

20. VÝROBA UHLIČITANU SODNÉHO A HYDROGENUHLIČITANU SODNÉHO PODLE PŘÍLOHY I SMĚRNICE 2003/87/ES

A. **Oblast působnosti**

Zdroje emisí a zdrojové toky pro emise CO_2 ze zařízení na výrobu uhličitanu sodného a hydrogenuhličitanu sodného zahrnují:

a) paliva použitá pro spalovací procesy, včetně paliv používaných za účelem produkce teplé vody nebo páry;

b) suroviny, např. odsávaný plyn při kalcinaci vápence v rozsahu, ve kterém se nepoužívá pro karbonizaci;

c) odpadní plyny vzniklé při promývání nebo filtraci po karbonizaci, které se nepoužijí pro karbonizaci.

B. **Zvláštní pravidla monitorování**

Pro monitorování emisí z výroby uhličitanu sodného a hydrogenuhličitanu sodného použije provozovatel hmotnostní bilanci v souladu s článkem 25. Provozovatel se může rozhodnout zahrnout emise ze spalovacích procesů do hmotnostní bilance nebo použít standardní metodiku v souladu s článkem 24 alespoň pro část zdrojových toků, a to tak, aby nedošlo k výskytu nedostatků nebo k dvojímu započtení emisí.

Pokud se CO_2 z výroby uhličitanu sodného použije pro výrobu hydrogenuhličitanu sodného, považuje se množství CO_2 použité pro výrobu hydrogenuhličitanu sodného z uhličitanu sodného za emitované zařízením, kde byl CO_2 vyprodukován.

▼B

21. STANOVENÍ EMISÍ SKLENÍKOVÝCH PLYNŮ ZE ZACHYCOVÁNÍ CO_2 PRO ÚČELY PŘEPRAVY A GEOLOGICKÉHO ULOŽENÍ V ÚLOŽIŠTI POVOLENÉM PODLE SMĚRNICE 2009/31/ES

A. **Oblast působnosti**

Zachycování CO_2 se provádí buď ve specializovaných zařízeních, která přijímají CO_2 přemísťovaný z jednoho nebo více jiných zařízení, nebo v témže zařízení, které provádí činnosti, při nichž je zachycovaný CO_2 produkován, na základě téhož povolení k vypouštění emisí skleníkových plynů. Do povolení k vypouštění emisí skleníkových plynů a do souvisejícího plánu monitorování jsou zahrnuty veškeré části zařízení, jichž se týká zachycování CO_2, jeho přechodné ukládání a přemístění do přepravní sítě pro CO_2 nebo do úložiště pro geologické ukládání CO_2. Pokud zařízení provádí ještě další činnosti, na které se vztahuje směrnice 2003/87/ES, monitorují se emise z těchto činností v souladu s ostatními příslušnými částmi této přílohy.

Provozovatel zachycování CO_2 zahrne alespoň následující potenciální zdroje emisí CO_2:

a) CO_2 přemístěný do zařízení pro zachycování;

b) spalování a jiné související činnosti v zařízení, které se týkají zachycování, včetně použití paliva a vstupních materiálů.

B. **Kvantifikace přemístěných a emitovaných množství CO_2**

B.1. *Kvantifikace na úrovni zařízení*

Každý provozovatel vypočte emise s přihlédnutím k potenciálním emisím CO_2 ze všech procesů souvisejících s emisemi v zařízení a rovněž k množství CO_2 zachycenému a přemístěnému do přepravní sítě, podle tohoto vzorce:

$$E_{\text{zařízení pro zachycování}} = T_{\text{vstup}} + E_{\text{bez zachycování}} - T_{\text{pro ukládání}}$$

kde:

$E_{\text{zařízení pro zachycování}}$ = celkové emise skleníkových plynů ze zařízení pro zachycování,

T_{vstup} = množství CO_2 přemístěného do zařízení pro zachycování, stanovené v souladu s články 40 až 46 a článkem 49,

$E_{\text{bez zachycování}}$ = emise ze zařízení, pokud CO_2 nebyl zachycen, tj. součet emisí ze všech ostatních činností v zařízení monitorovaných v souladu s příslušnými částmi přílohy IV,

$T_{\text{pro ukládání}}$ = množství CO_2 přemístěné do přepravní sítě nebo do úložiště, stanovené v souladu s články 40 až 46 a článkem 49.

V případech, kdy zachycování CO_2 provádí stejné zařízení, ze kterého zachycený CO_2 pochází, použije provozovatel pro T_{vstup} hodnotu nula.

V případě samostatných zařízení pro zachycování pokládá provozovatel za $E_{\text{bez zachycování}}$ množství emisí, které vznikají z jiných zdrojů než CO_2 přemístěný do daného zařízení pro zachycování. Provozovatel stanoví příslušné emise v souladu s tímto nařízením.

▼B

V případě samostatných zařízení pro zachycování provozovatel zařízení převádějícího CO_2 do zařízení pro zachycování odečte množství T_{vstup} od emisí z vlastního zařízení v souladu s článkem 49.

B.2. *Stanovení přemístěného CO_2*

Každý provozovatel stanoví množství CO_2 přemístěného do a ze zařízení pro zachycování v souladu s článkem 49 pomocí metodik založených na měření v souladu s články 40 až 46.

Pouze pokud provozovatel zařízení převádějícího CO_2 do zařízení pro zachycování příslušnému orgánu uspokojivým způsobem prokáže, že CO_2 přemístěný do zařízení pro zachycování byl zcela přemístěn a alespoň v rámci rovnocenné přesnosti, může příslušný orgán provozovateli pro stanovení množství T_{vstup} povolit použití metodiky založené na výpočtu v souladu s článkem 24 nebo 25 místo metodiky založené na měření v souladu s články 40 až 46 a článkem 49.

22. STANOVENÍ EMISÍ SKLENÍKOVÝCH PLYNŮ Z PŘEPRAVY CO_2 POTRUBÍM ZA ÚČELEM GEOLOGICKÉHO ULOŽENÍ V ÚLOŽIŠTI POVOLENÉM PODLE SMĚRNICE 2009/31/ES

A. **Oblast působnosti**

Rozsah monitorování a vykazování emisí z přepravy CO_2 potrubím se stanoví v povolení k vypouštění emisí skleníkových plynů uděleném přepravní síti, kam patří i všechna pomocná zařízení funkčně propojená s přepravní sítí, včetně kompresních stanic a topných těles. Každá přepravní síť má minimálně jeden výchozí bod a jeden koncový bod a každý z nich je připojen k jiným zařízením, která provádějí alespoň jednu z těchto činností: zachycování, přeprava nebo geologické ukládání CO_2. Výchozí a koncové body mohou zahrnovat rozvětvení přepravní sítě a překračovat vnitrostátní hranice. Výchozí a koncový bod, jakož i zařízení, ke kterým jsou připojeny, se stanoví v povolení k vypouštění emisí skleníkových plynů.

Každý provozovatel zohlední alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: spalování a jiné procesy v zařízeních funkčně propojených s přepravní sítí, včetně kompresních stanic; fugitivní emise z přepravní sítě; vypuštěné emise z přepravní sítě; a emise z úniků v přepravní síti.

B. **Kvantifikační metodiky pro CO_2**

Provozovatel přepravních sítí stanoví emise na základě některé z následujících metod:

a) metoda A (celková hmotnostní bilance všech vstupních a výstupních toků) uvedená v pododdíle B.1;

b) metoda B (monitorování jednotlivých zdrojů emisí) uvedená v pododdíle B.2.

Při volbě metody A nebo metody B je každý provozovatel povinen příslušnému orgánu prokázat, že zvolená metodika povede ke spolehlivějším výsledkům s nižší nejistotou ohledně celkových emisí a že využívá nejlepší technologie a poznatky dostupné v době, kdy žádá o povolení k vypouštění emisí skleníkových plynů a schválení plánu monitorování, a nejsou s ní spojeny neúměrně vysoké náklady. Při volbě metody B je každý provozovatel povinen příslušnému orgánu uspokojivě prokázat, že celková nejistota u roční úrovně emisí skleníkových plynů z přepravní sítě provozovatele nepřesáhne 7,5 %.

▼B

Provozovatel přepravní sítě využívající metodu B k vypočtené úrovni emisí nepřičte množství CO_2 přijatého z jiného zařízení povoleného v souladu se směrnicí 2003/87/ES, ani od vypočtené úrovně emisí neodečte žádné množství CO_2, které je přemístěno do jiného zařízení povoleného v souladu se směrnicí 2003/87/ES.

Každý provozovatel přepravní sítě použije nejméně jednou ročně metodu A pro ověření výsledků metody B. Pro toto ověření může provozovatel použít pro metodu A nižší úrovně přesnosti.

B.1. **Metoda A**

Každý provozovatel stanoví emise podle následujícího vzorce:

$$Emise[t\ CO_2] = E_{vlastní\ činnost} + \sum_i T_{vstup,i} - \sum_i T_{výstup,i}$$

kde:

emise = celkové emise CO_2 z přepravní sítě (t CO_2),

$E_{vlastní\ činnost}$ = emise z vlastní činnosti přepravní sítě, tj. nepocházející z přepravovaného CO_2, avšak zahrnující emise z použití paliva v kompresních stanicích, monitorované v souladu s příslušnými částmi přílohy IV,

$T_{vstup,i}$ = množství CO_2 přemístěného do přepravní sítě ve vstupním bodě *i*, stanovené v souladu s články 40 až 46 a článkem 49,

$T_{výstup,i}$ = množství CO_2 přemístěného z přepravní sítě ve výstupním bodě *i*, stanovené v souladu s články 40 až 46 a článkem 49.

B.2. **Metoda B**

Každý provozovatel stanoví emise s přihlédnutím ke všem procesům souvisejícím s emisemi v zařízení a rovněž k množství CO_2 zachyceného a přemístěného do přepravního zařízení podle tohoto vzorce:

$$\text{Emise (t } CO_2) = CO_{2\ \text{fugitivní}} + CO_{2\ \text{vypuštěný}} + CO_{2\ \text{úniky}} + CO_{2\ \text{zařízení}}$$

kde:

emise = celkové emise CO_2 z přepravní sítě (t CO_2),

$CO_{2\ \text{fugitivní}}$ = množství fugitivních emisí (t CO_2) z CO_2 přepravovaného v přepravní síti, včetně emisí z těsnění, ventilů, přechodových kompresních stanic a přechodových zařízení pro ukládání,

$CO_{2\ \text{vypuštěný}}$ = množství vypuštěných emisí (t CO_2) z CO_2 přepravovaného v přepravní síti,

$CO_{2\ \text{úniky}}$ = množství CO_2 (t CO_2) přepravovaného v přepravní síti, který je emitován v důsledku výpadku jedné či více součástí přepravní sítě,

$CO_{2\ \text{zařízení}}$ = množství CO_2 (t CO_2) které je emitováno ze spalování nebo jiných procesů funkčně propojených s přepravou potrubím v rámci přepravní sítě, monitorované v souladu s příslušnými částmi přílohy IV.

▼B

B.2.1. *Fugitivní emise z přepravní sítě*

Provozovatel zohlední fugitivní emise z těchto typů zařízení:

a) těsnění;

b) měřicí zařízení;

c) ventily;

d) přechodové kompresní stanice;

e) přechodová zařízení pro ukládání.

Provozovatel stanoví průměrné emisní faktory *EF* (vyjádřené v g CO_2/jednotku času) na každé zařízení na každý výskyt, kde lze očekávat fugitivní emise, při zahájení provozu a nejpozději na konci prvního vykazovaného roku, kdy je přepravní síť v provozu. Provozovatel tyto faktory přezkoumá alespoň jednou za 5 let s ohledem na nejlepší dostupné techniky a poznatky.

Provozovatel vypočítá fugitivní emise vynásobením počtu jednotlivých zařízení v každé kategorii emisním faktorem a výsledky pro jednotlivé kategorie sečte podle následujícího vzorce:

$$Fugitivní\ Em\ [t\ CO_2] = \left(\sum_{Kategorie} EF[g\ CO_2/výskyt] \cdot N_{výskyt} \right) / 10^6$$

Počet výskytů ($N_{výskyt}$) je počet jednotlivých daných zařízení na kategorii, který je vynásoben počtem jednotek času za rok.

B.2.2. *Emise z úniků*

Provozovatel přepravní sítě předloží důkaz o integritě sítě prostřednictvím reprezentativních (prostorových a časových) údajů o teplotě a tlaku. Pokud z údajů vyplývá, že došlo k úniku, vypočte provozovatel množství CO_2 vzniklého únikem s použitím vhodné metodiky zdokumentované v plánu monitorování na základě pokynů pro osvědčené postupy v odvětví, též za použití rozdílů v údajích o teplotě a tlaku ve srovnání s průměrnými hodnotami tlaku a teploty spojenými s integritou.

B.2.3. *Vypuštěné emise*

Každý provozovatel poskytne v plánu monitorování analýzu potenciálních případů vypouštění emisí, a to rovněž z důvodu údržby či v nouzovém stavu, a poskytne vhodnou zdokumentovanou metodiku pro výpočet množství vypuštěného CO_2 na základě pokynů pro osvědčené postupy v odvětví.

23. GEOLOGICKÉ UKLÁDÁNÍ CO_2 V ÚLOŽIŠTI POVOLENÉM PODLE SMĚRNICE 2009/31/ES

A. **Oblast působnosti**

Příslušný orgán stanoví rozsah monitorování a vykazování emisí z geologického ukládání CO_2 na základě vymezení úložiště a úložného komplexu v povolení podle směrnice 2009/31/ES. Pokud se zjistí úniky z úložného komplexu, které vedou k emisím nebo uvolňování CO_2 do vodního sloupce, provede provozovatel neprodleně všechny tyto úkony:

a) oznámení příslušnému orgánu;

b) zahrnutí úniku jako zdroje emisí příslušného zařízení;

c) monitorování a vykázání emisí.

▼B

Pouze pokud byla přijata nápravná opatření v souladu s článkem 16 směrnice 2009/31/ES a u daného úniku již nelze zjistit emise ani uvolňování do vodního sloupce, odstraní provozovatel příslušný únik jakožto zdroj emisí z plánu monitorování a dále již tyto emise nemonitoruje ani nevykazuje.

Každý provozovatel geologického ukládání zohlední celkově alespoň tyto potenciální zdroje emisí CO_2: použití paliva v připojených kompresních stanicích a jiné spalovací činnosti, například v elektrárnách v místě úložiště; vypouštění při injektáži nebo při druhotné intenzifikaci těžby uhlovodíků; fugitivní emise při injektáži; průnik CO_2 z druhotné intenzifikace těžby uhlovodíků; a úniky.

B. **Kvantifikace emisí CO_2**

Provozovatel činnosti geologického ukládání k vypočtené úrovni emisí nepřičte CO_2 přijatý z jiného zařízení, ani od vypočtené úrovně emisí neodečte žádný CO_2, který je geologicky uložen do úložiště nebo který je přemístěn do jiného zařízení.

B.1. *Vypuštěné a fugitivní emise z injektáže*

Provozovatel stanoví emise z vypouštění a fugitivní emise takto:

$$\text{emitovaný } CO_2 \text{ (t } CO_2\text{)} = V\ CO_2 \text{ (t } CO_2\text{)} + F\ CO_2 \text{ (t } CO_2\text{)}$$

kde:

$V\ CO_2$ = množství vypuštěného CO_2,

$F\ CO_2$ = množství CO_2 z fugitivních emisí.

Každý provozovatel stanoví $V\ CO_2$ pomocí metodik založených na měření v souladu s články 41 až 46 tohoto nařízení. Odchylně od první věty a po schválení příslušným orgánem může provozovatel zahrnout do plánu monitorování vhodnou metodiku pro stanovení $V\ CO_2$ založenou na osvědčených postupech v odvětví, pokud by použití metodik založených na měření bylo spojeno s neúměrně vysokými náklady.

Provozovatel považuje $F\ CO_2$ za jeden zdroj, což znamená, že požadavky na nejistotu spojené s úrovněmi přesnosti v souladu s částí 1 přílohy VIII se vztahují na celkovou hodnotu, nikoli na jednotlivé body emisí. Každý provozovatel předloží v plánu monitorování analýzu potenciálních zdrojů fugitivních emisí a vhodnou zdokumentovanou metodiku pro výpočet nebo měření množství $F\ CO_2$ na základě pokynů pro osvědčené postupy v odvětví. Pro stanovení $F\ CO_2$ může provozovatel u injektážního zařízení použít údaje shromážděné v souladu s články 32 až 35 a bodem 1.1 písmeny e) až h) přílohy II směrnice 2009/31/ES, pokud splňují požadavky tohoto nařízení.

B.2. *Vypuštěné a fugitivní emise z druhotné intenzifikace těžby uhlovodíků*

Každý provozovatel vezme v úvahu tyto další potenciální zdroje emisí z druhotné intenzifikace těžby uhlovodíků:

a) jednotky pro separaci ropy a plynu a zařízení k recyklaci plynu, kde by se mohly vyskytovat fugitivní emise CO_2;

b) fléru, v níž by se emise mohly vyskytnout kvůli použití systémů kontinuálního pozitivního čištění a při odtlakování zařízení produkujícího uhlovodíky;

c) systém čištění CO_2, aby se zabránilo tomu, že vysoké koncentrace CO_2 fléru uhasí.

▼B

Každý provozovatel stanoví fugitivní nebo vypuštěné emise CO_2 v souladu s pododdílem B.1 této části přílohy IV.

Každý provozovatel stanoví emise z fléry v souladu oddílem D části 1 této přílohy s přihlédnutím k potenciálnímu vlastnímu CO_2 ve flérovaném plynu v souladu s článkem 48.

B.3. *Úniky z úložného komplexu*

Emise a uvolňování do vodního sloupce se kvantifikují takto:

$$CO_2 emitovaný\ [t\ CO_2] = \sum_{T_{zahájení}}^{T_{ukončení}} L\ CO_2 [t\ CO_2/d]$$

kde:

L CO_2 = hmotnost CO_2 emitovaného nebo uvolňovaného za kalendářní den v důsledku úniku v souladu se všemi následujícími postupy:

a) za každý kalendářní den, kdy se únik monitoruje, vypočítá každý provozovatel L CO_2 jako průměr hmotnosti úniku za hodinu (t CO_2/h), který se vynásobí číslem 24;

b) každý provozovatel stanoví hmotnost úniku za hodinu v souladu s ustanoveními pro úložiště a úniky ve schváleném plánu pro monitorování;

c) u každého kalendářního dne před zahájením monitorování považuje provozovatel hmotnost úniku za den za rovnou hmotnosti úniku za den v první den monitorování, přičemž zajistí, aby nedošlo k podhodnocení;

$T_{zahájení}$ = nejpozdější z těchto dat:

a) poslední datum, kdy nebyly vykázány emise ani uvolňování CO_2 do vodního sloupce z posuzovaného zdroje;

b) datum, kdy byla zahájena injektáž CO_2;

c) jiné datum takové, aby existovaly důkazy, jež by příslušnému orgány uspokojivě prokázaly, že emise ani uvolňování do vodního sloupce nemohly začít před uvedeným datem.

$T_{ukončení}$ = datum, ke kterému byla přijata nápravná opatření v souladu s článkem 16 směrnice 2009/31/ES a ke kterému již nelze zjistit emise ani uvolňování CO_2 do vodního sloupce.

Příslušný orgán schválí a povolí používání jiných metod pro kvantifikaci emisí nebo uvolňování CO_2 do vodního sloupce z úniků, pokud provozovatel příslušnému orgánu uspokojivým způsobem prokáže, že tyto metody vedou k vyšší přesnosti než metodika uvedená v tomto pododdíle.

Provozovatel kvantifikuje množství emisí vzniklých únikem z úložného komplexu za každý únik s maximální celkovou nejistotou za vykazované období 7,5 %. Pokud je celková nejistota použité kvantifikační metodiky vyšší než 7,5 %, použije každý provozovatel tuto úpravu:

$CO_{2,vykázaný}$ (t CO_2) = $CO_{2,kvantifikovaný}$ (t CO_2) * (1 + (nejistota$_{systém}$ (%)/100) – 0,075)

kde:

$CO_{2,vykázaný}$ = množství CO_2, které se zahrne do ročního výkazu emisí, pokud jde o daný únik,

$CO_{2,kvantifikovaný}$ = množství CO_2 stanovené na základě použité kvantifikační metodiky pro daný únik,

Nejistota$_{systém}$ = úroveň nejistoty související s kvantifikační metodikou použitou pro daný únik.

▼B

PŘÍLOHA V

Minimální požadavky na úroveň přesnosti pro metodiky založené na výpočtu týkající se zařízení kategorie A a výpočtové faktory pro standardní komerční paliva u zařízení kategorie B a C (čl. 26 odst. 1)

Tabulka 1

Minimální úrovně přesnosti, které mají být použity pro metodiky založené na výpočtu v případě zařízení kategorie A a v případě výpočtových faktorů pro standardní komerční paliva pro všechna zařízení v souladu s čl. 26 odst. 1 písm. a);

Činnost / Typ zdrojového toku	Údaje o činnosti		Emisní faktor (*)	Údaje o složení (obsah uhlíku) (*)	Oxidační faktor	Konverzní faktor
	Množství paliva nebo materiálu	Výhřevnost				
Spalování paliv						
Standardní komerční paliva	2	2a/2b	2a/2b	N.P.	1	N.P.
Ostatní plynná a kapalná paliva	2	2a/2b	2a/2b	N.P.	1	N.P.
Pevná paliva	1	2a/2b	2a/2b	N.P.	1	N.P.
Metodika hmotnostní bilance pro terminály na úpravu plynu	1	N.P.	N.P.	1	N.P.	N.P.
Fléry	1	N.P.	1	N.P.	1	N.P.
Čištění (uhličitan)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Čištění (sádrovec)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Čištění (močovina)	1	1	1	N.P.	1	N.P.
Rafinace minerálních olejů						
Katalytická regenerace krakovacího zařízení	1	N.P.	N.P.	N.P.	N.P.	N.P.
Výroba koksu						
Hmotnostní bilance	1	N.P.	N.P.	2	N.P.	N.P.
Palivo jako vstup do procesu	1	2	2	N.P.	N.P.	N.P.
Pražení a slinování kovové rudy						
Hmotnostní bilance	1	N.P.	N.P.	2	N.P.	N.P.
Obsah uhličitanů ve vstupu	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Výroba železa a oceli						
Hmotnostní bilance	1	N.P.	N.P.	2	N.P.	N.P.
Palivo jako vstup do procesu	1	2a/2b	2	N.P.	N.P.	N.P.

▼B

Činnost / Typ zdrojového toku	Údaje o činnosti		Emisní faktor (*)	Údaje o složení (obsah uhlíku) (*)	Oxidační faktor	Konverzní faktor
	Množství paliva nebo materiálu	Výhřevnost				
Výroba nebo zpracování železných a neželezných kovů včetně sekundárního hliníku						
Hmotnostní bilance	1	N.P.	N.P.	2	N.P.	N.P.
Emise z procesů	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Výroba primárního hliníku						
Hmotnostní bilance pro emise CO_2	1	N.P.	N.P.	2	N.P.	N.P.
Emise PFC (metoda směrnice)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	N.P.
Emise PFC (metoda přepětí)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	N.P.
Výroba cementového slínku						
Založeno na vstupu do pece (metoda A)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Výstup výroby slínku (metoda B)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Prach z cementářské pece (CKD)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	N.P.
Obsah neuhličitanového uhlíku ve vstupu	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Výroba vápna a kalcinace dolomitu a magnezitu						
Uhličitany (metoda A)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Jiné vstupy do procesu	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Oxidy kovů alkalických zemin (metoda B)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Výroba skla a minerální vlny						
Obsah uhličitanů ve vstupu	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	N.P.
Jiné vstupy do procesu	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Výroba keramických výrobků						
Vstupy uhlíku (metoda A)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Jiné vstupy do procesu	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Oxidy alkalických kovů (metoda B)	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	1
Čištění	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	N.P.

▼B

Činnost / Typ zdrojového toku	Údaje o činnosti		Emisní faktor (*)	Údaje o složení (obsah uhlíku) (*)	Oxidační faktor	Konverzní faktor
	Množství paliva nebo materiálu	Výhřevnost				
Výroba sádrovce a sádrokartonových desek: viz spalování paliv						
Výroba buničiny a papíru						
Látky pro úpravu chemických vlastností	1	N.P.	1	N.P.	N.P.	N.P.
Produkce sazí						
Metodika hmotnostní bilance	1	N.P.	N.P.	1	N.P.	N.P.
Výroba čpavku						
Palivo jako vstup do procesu	2	2a/2b	2a/2b	N.P.	N.P.	N.P.
Množstevní výroba organických chemikálií						
Hmotnostní bilance	1	N.P.	N.P.	2	N.P.	N.P.
Výroba vodíku a syntetického plynu						
Palivo jako vstup do procesu	2	2a/2b	2a/2b	N.P.	N.P.	N.P.
Hmotnostní bilance	1	N.P.	N.P.	2	N.P.	N.P.
Výroba uhličitanu sodného a hydrogenuhličitanu sodného						
Hmotnostní bilance	1	N.P.	N.P.	2	N.P.	N.P.

(„N. P.“ znamená „nelze použít“)

(*) Úrovně přesnosti pro emisní faktor se vztahují k předběžnému emisnímu faktoru a obsah uhlíku se vztahuje k celkovému obsahu uhlíku. Pro směsné materiály musí být podíl biomasy stanoven samostatně. Úroveň přesnosti 1 je minimální úrovní přesnosti, která se použije pro podíl biomasy v případě zařízení kategorie A a v případě standardních komerčních paliv pro všechna zařízení v souladu s čl. 26 odst. 1 písm. a).

▼B

PŘÍLOHA VI

Referenční hodnoty pro výpočtové faktory (čl. 31 odst. 1 písm. a))

1. EMISNÍ FAKTORY PALIV VZTAHUJÍCÍ SE K HODNOTÁM VÝHŘEVNOSTI

Tabulka 1

Emisní faktory paliv vztažené k výhřevnosti a výhřevnost na hmotnost paliva

Popis druhů paliva	Emisní faktor (t CO_2/TJ)	Výhřevnost (TJ/Gg)	Zdroj
Ropa	73,3	42,3	pokyny IPCC 2006
Orimulsion	77,0	27,5	pokyny IPCC 2006
Kapalná paliva ze zemního plynu	64,2	44,2	pokyny IPCC 2006
Motorový benzín	69,3	44,3	pokyny IPCC 2006
Petrolej (jiný než letecký)	71,9	43,8	pokyny IPCC 2006
Nafta ze živičné břidlice	73,3	38,1	pokyny IPCC 2006
Plynový olej / motorová nafta	74,1	43,0	pokyny IPCC 2006
Zbytkový topný olej	77,4	40,4	pokyny IPCC 2006
Zkapalněný ropný plyn	63,1	47,3	pokyny IPCC 2006
Ethan	61,6	46,4	pokyny IPCC 2006
Nafta	73,3	44,5	pokyny IPCC 2006
Asfalt	80,7	40,2	pokyny IPCC 2006
Maziva	73,3	40,2	pokyny IPCC 2006
Ropný koks	97,5	32,5	pokyny IPCC 2006
Suroviny rafinérií	73,3	43,0	pokyny IPCC 2006
Rafinérský plyn	57,6	49,5	pokyny IPCC 2006
Parafínové vosky	73,3	40,2	pokyny IPCC 2006
Lakový benzín a sulfobromftalein	73,3	40,2	pokyny IPCC 2006

▼B

Popis druhů paliva	Emisní faktor (t CO_2/TJ)	Výhřevnost (TJ/Gg)	Zdroj
Ostatní ropné výrobky	73,3	40,2	pokyny IPCC 2006
Antracit	98,3	26,7	pokyny IPCC 2006
Koksovatelné uhlí	94,6	28,2	pokyny IPCC 2006
Ostatní černé uhlí	94,6	25,8	pokyny IPCC 2006
Sub-bituminózní uhlí	96,1	18,9	pokyny IPCC 2006
Lignit	101,0	11,9	pokyny IPCC 2006
Ropná břidlice a ropné písky	107,0	8,9	pokyny IPCC 2006
Brikety	97,5	20,7	pokyny IPCC 2006
Koksárenský a hnědouhelný koks	107,0	28,2	pokyny IPCC 2006
Plynárenský koks	107,0	28,2	pokyny IPCC 2006
Černouhelný dehet	80,7	28,0	pokyny IPCC 2006
Energoplyn	44,4	38,7	pokyny IPCC 2006
Koksárenský plyn	44,4	38,7	pokyny IPCC 2006
Vysokopecní plyn	260	2,47	pokyny IPCC 2006
Plyn z kyslíkových ocelářských pecí	182	7,06	pokyny IPCC 2006
Zemní plyn	56,1	48,0	pokyny IPCC 2006
Průmyslové odpady	143	N.P.	pokyny IPCC 2006
Odpadní oleje	73,3	40,2	pokyny IPCC 2006
Rašelina	106,0	9,76	pokyny IPCC 2006
Dřevo / dřevný odpad	—	15,6	pokyny IPCC 2006
Ostatní primární tuhá biomasa	—	11,6	pokyny IPCC 2006 GL (pouze výhřevnost)
Dřevěné uhlí	—	29,5	pokyny IPCC 2006 GL (pouze výhřevnost)
Biobenzín	—	27,0	pokyny IPCC 2006 GL (pouze výhřevnost)

▼B

Popis druhů paliva	Emisní faktor (t CO_2/TJ)	Výhřevnost (TJ/Gg)	Zdroj
Bionafta	—	27,0	pokyny IPCC 2006 GL (pouze výhřevnost)
Ostatní kapalná biopaliva	—	27,4	pokyny IPCC 2006 GL (pouze výhřevnost)
Skládkový plyn	—	50,4	pokyny IPCC 2006 GL (pouze výhřevnost)
Kalový plyn	—	50,4	pokyny IPCC 2006 GL (pouze výhřevnost)
Ostatní bioplyn	—	50,4	pokyny IPCC 2006 GL (pouze výhřevnost)
Odpadní pneumatiky	85,0 ([1])	N.P.	WBCSD CSI
Oxid uhelnatý	155,2 ([2])	10,1	J. Falbe a M. Regitz, Römpp Chemie Lexikon, Stuttgart, 1995
Methan	54,9 ([3])	50,0	J. Falbe a M. Regitz, Römpp Chemie Lexikon, Stuttgart, 1995

([1]) Tato hodnota je předběžným emisním faktorem, tj. před případným použitím podílu biomasy.
([2]) Založeno na výhřevnosti 10,12 TJ/t.
([3]) Založeno na výhřevnosti 50,01 TJ/t.

2. EMISNÍ FAKTORY VZTAHUJÍCÍ SE K EMISÍM Z PROCESŮ

Tabulka 2

Stechiometrický emisní faktor pro emise z procesů rozkladu uhličitanů (metoda A)

Uhličitan	Emisní faktor (t CO_2/t uhličitanu)
$CaCO_3$	0,440
$MgCO_3$	0,522
Na_2CO_3	0,415
$BaCO_3$	0,223
Li_2CO_3	0,596
K_2CO_3	0,318
$SrCO_3$	0,298
$NaHCO_3$	0,524
$FeCO_3$	0,380

▼B

Uhličitan	Emisní faktor (t CO_2/t uhličitanu)
Obecně	Emisní faktor = $[M(CO_2)] / \{Y * [M(x)] + Z * [M(CO_3^{2-})]\}$ X = kov M(x) = molekulová hmotnost prvku X v (g/mol) $M(CO_2)$ = molekulová hmotnost CO_2 v (g/mol) $M(CO_3^{2-})$ = molekulová hmotnost CO_3^{2-} v (g/mol) Y = stechiometrické číslo prvku X Z = stechiometrické číslo CO_3^{2-}

Tabulka 3

Stechiometrický emisní faktor pro emise z procesů rozkladu uhličitanů založeného na oxidech kovů alkalických zemin (metoda B)

Oxid	Emisní faktor (t CO_2/t oxidu)
CaO	0,785
MgO	1,092
BaO	0,287
obecně: X_YO_Z	Emisní faktor = $[M(CO_2)] / \{Y * [M(x)] + Z * [M(O)]\}$ X = kov alkalické zeminy nebo alkalický kov M(x) = molekulová hmotnost prvku X v (g/mol) $M(CO_2)$ = molekulová hmotnost CO_2 (g/mol) M(O) = molekulová hmotnost O v (g/mol) Y = stechiometrické číslo prvku X = 1 (pro kovy alkalických zemin) = 2 (pro alkalické kovy) Z = stechiometrické číslo O = 1

Tabulka 4

Emisní faktory pro emise z procesů pocházející z jiných materiálů (výroba železa a oceli a zpracování železných kovů) [1]

Vstupní nebo výstupní materiál	Obsah uhlíku (t C/t)	Emisní faktor (t CO_2/t)
Přímo redukované železo (DRI)	0,0191	0,07
Elektrická oblouková pec – uhlíkové elektrody	0,8188	3,00
Elektrická oblouková pec – uhlík obsažený ve vsázce	0,8297	3,04
Železo briketované za horka	0,0191	0,07
Plyn z kyslíkových ocelářských pecí	0,3493	1,28

[1] Pokyny IPCC pro národní inventury skleníkových plynů z roku 2006.

▼B

Vstupní nebo výstupní materiál	Obsah uhlíku (t C/t)	Emisní faktor (t CO_2/t)
Ropný koks	0,8706	3,19
Surové železo	0,0409	0,15
Železo / železný šrot	0,0409	0,15
Ocel / ocelový šrot	0,0109	0,04

Tabulka 5

Stechiometrické emisní faktory pro emise z procesů pocházející z jiných materiálů (množstevní výroba organických chemikálií) ([1])

Látka	Obsah uhlíku (t C/t)	Emisní faktor (t CO_2/t)
Acetonitril	0,5852	2 144
Akrylonitril	0,6664	2,442
Butadien	0,888	3,254
Saze	0,97	3,554
Ethen (ethylen)	0,856	3,136
Ethylendichlorid	0,245	0,898
Ethylenglykol	0,387	1,418
Ethylenoxid	0,545	1,997
Kyanovodík	0,4444	1,628
Methanol	0,375	1,374
Methan	0,749	2,744
Propan	0,817	2,993
Propylen	0,8563	3,137
Monomer vinylchloridu	0,384	1,407

([1]) Pokyny IPCC pro národní inventury skleníkových plynů z r. 2006.

▼B

3. POTENCIÁL GLOBÁLNÍHO OTEPLOVÁNÍ SKLENÍKOVÝCH PLYNŮ JINÝCH NEŽ CO_2

▼M1

Tabulka 6

Potenciály globálního oteplování

Plyn	Potenciál globálního oteplování
N_2O	265 t $CO_{2(e)}$/t N_2O
CF_4	6 630 t $CO_{2(e)}$/t CF_4
C_2F_6	11 100 t $CO_{2(e)}$/t C_2F_6

▼B

PŘÍLOHA VII

Minimální četnost analýz (článek 35)

Palivo/materiál	Minimální četnost analýz
Zemní plyn	Nejméně jednou za týden.
Ostatní plyny, zejména syntetický plyn a procesní plyny, jako například rafinérský směsný plyn, koksárenský plyn, vysokopecní plyn, konvertorový plyn a plyn z ložisek ropy a zemního plynu	Nejméně jednou za den — pomocí vhodných postupů v různých denních dobách.
Topné oleje (například lehký, střední, těžký topný olej, bitumen)	Každých 20 000 tun paliva a nejméně šestkrát za rok.
Uhlí, koksárenské uhlí, koks, ropný koks, rašelina	Každých 20 000 tun paliva/materiálu a nejméně šestkrát za rok.
Ostatní paliva	Každých 10 000 tun paliva a nejméně čtyřikrát za rok.
Nezpracovaný tuhý odpad (čistě fosilní nebo směsný odpad fosilní a z biomasy)	Každých 5 000 tun odpadu a nejméně čtyřikrát za rok.
Tekutý odpad, předzpracovaný tuhý odpad	Každých 10 000 tun odpadu a nejméně čtyřikrát za rok.
Karbonátové nerosty (včetně vápence a dolomitu)	Každých 50 000 tun materiálu a nejméně čtyřikrát za rok.
Jíly a břidlice	Množství materiálu odpovídající 50 000 tunám CO_2 a nejméně čtyřikrát za rok.
Ostatní materiály (primární produkty, meziprodukty a konečné produkty)	V závislosti na druhu materiálu a variabilitě, množství materiálu odpovídající 50 000 tunám CO_2 a nejméně čtyřikrát za rok.

▼B

PŘÍLOHA VIII

Metodiky založené na měření (článek 41)

1. VYMEZENÍ ÚROVNÍ PŘESNOSTI PRO METODIKY ZALOŽENÉ NA MĚŘENÍ

Metodiky založené na měření jsou schvalovány v souladu s úrovněmi přesnosti pomocí následujících maximálních přípustných nejistot u ročních průměrných hodinových emisí vypočtených podle rovnice 2 uvedené v části 3 této přílohy.

Tabulka 1

Úrovně přesnosti pro systémy kontinuálního měření (CEMS) (maximální přípustná nejistota pro každou úroveň přesnosti)

V případě CO_2 se nejistota použije na celkové naměřené hodnoty CO_2. Je-li poměr biomasy stanoven pomocí metodiky založené na měření, použije se pro poměr biomasy stejné vymezení úrovní přesnosti jako pro CO_2.

	Úroveň přesnosti 1	Úroveň přesnosti 2	Úroveň přesnosti 3	Úroveň přesnosti 4
Zdroje emisí CO_2	± 10 %	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %
Zdroje emisí NO_2	± 10 %	± 7,5 %	± 5 %	N.P.
Přemístěný CO_2	± 10 %	± 7,5 %	± 5 %	± 2,5 %

2. MINIMÁLNÍ POŽADAVKY NA ÚROVEŇ PŘESNOSTI PRO ZAŘÍZENÍ KATEGORIE A

Tabulka 2

Minimální úrovně přesnosti, které se použijí pro zařízení kategorie A pro metodiky založené na měření v souladu s čl. 41 odst. 1 písm. a).

Skleníkový plyn	Minimální požadovaná úroveň přesnosti
CO_2	2
N_2O	2

3. STANOVENÍ SKLENÍKOVÝCH PLYNŮ S POUŽITÍM METODIK ZALOŽENÝCH NA MĚŘENÍ

Rovnice 1: Výpočet ročních emisí podle čl. 43 odst. 1:

$$Em\ SP_{celkem}\ [t] = \sum_{i=1}^{ProvHod} Konc\ SP_{hodinové,i} \cdot V_{hodinový,i} \cdot 10^{-6}[t/g]$$

Rovnice 2: Stanovení průměrných hodinových emisí:

$$Em\ SP_{průměr}\ [kg/h] = \frac{Em\ SP_{celkem}}{ProvHod} \cdot 10^{3}[kg/t]$$

Rovnice 2a: Stanovení průměrné hodinové koncentrace skleníkových plynů pro účely vykazování v souladu s bodem 9 písm. b) části 1 přílohy X:

$$Konc\ SP_{průměr}\ [g/Nm^3] = \frac{Em\ SP_{celkem}}{\sum_{i=1}^{ProvHod} V_{hodinový,i}} \cdot 10^{6}[g/t]$$

▼B

Rovnice 2b: Stanovení průměrného hodinového toku spalin pro účely vykazování v souladu s bodem 9 písm. b) části 1 přílohy X:

$$Tok_{průměr}\ [Nm^3/h] = \frac{\sum_{i=1}^{ProvHod} V_{hodinový,i}}{ProvHod}$$

Rovnice 2c: Výpočet ročních emisí pro účely ročního vykazování emisí v souladu s bodem 9 písm. b) části 1 přílohy X:

$$Em\ SP_{celkem}\ [t] = KoncSP_{průměr} \cdot Tok_{průměr} \cdot ProvHod \cdot 10^{-6}[t/g]$$

V rovnicích 1 až 2c jsou použity následující zkratky:

index i se vztahuje k jednotlivé provozní hodině. Pokud provozovatel používá kratší referenční období v souladu s čl. 44 odst. 1, použije se pro tyto výpočty namísto hodin toto referenční období,

$Em\ SP_{celkem}$ = roční emise skleníkových plynů v tunách,

$Konc\ SP_{hodinové,i}$ = hodinové koncentrace emisí skleníkových plynů v g/Nm^3 v toku spalin naměřené během provozu za hodinu *i*,

$V_{hodinový,i}$ = objem spalin v Nm^3 za hodinu *i (tj. integrovaný tok za hodinu nebo kratší referenční období)*,

$EM\ SP_{průměr}$ = roční průměrné hodinové emise v kg/h z daného zdroje,

ProvHod = celkový počet hodin, po které se používá metodika založená na měření, včetně hodin, za které byly údaje nahrazeny v souladu s čl. 45 odst. 2 až 4,

$Konc\ SP_{průměr}$ = roční průměrné hodinové koncentrace emisí skleníkových plynů v g/Nm^3,

$Tok_{průměr}$ = průměrný roční tok spalin v Nm^3/h.

4. VÝPOČET KONCENTRACE POMOCÍ NEPŘÍMÉHO MĚŘENÍ KONCENTRACE

Rovnice 3: Výpočet koncentrace

$$Koncentrace\ SP\ [\%] = 100\% - \sum_i Koncentrace\ složky\ i\ [\%]$$

5. NÁHRADNÍ HODNOTY ZA CHYBĚJÍCÍ ÚDAJE O KONCENTRACÍCH PRO METODIKY ZALOŽENÉ NA MĚŘENÍ

Rovnice 4: Náhradní hodnoty za chybějící údaje pro metodiky založené na měření

$$C^*_{subst} = \overline{C} + 2\sigma c_$$

kde:

$\overline{C}$ = aritmetický průměr koncentrace konkrétního parametru za celé vykazované období nebo v případě, že jsou při ztrátě údajů použity zvláštní okolnosti, za příslušné období zohledňující tyto zvláštní okolnosti;

$\sigma_{C_}$ = nejlepší odhad standardní odchylky koncentrace konkrétního parametru za celé vykazované období nebo v případě, že jsou při ztrátě údajů použity zvláštní okolnosti, za příslušné období zohledňující tyto zvláštní okolnosti.

▼B

PŘÍLOHA IX

Minimální údaje a informace, které mají být uchovány v souladu s čl. 67 odst. 1

Provozovatelé a provozovatelé letadel uchovávají přinejmenším následující informace:

1. SPOLEČNÉ NÁLEŽITOSTI PRO ZAŘÍZENÍ A PROVOZOVATELE LETADEL

   1) plán monitorování schválený příslušným orgánem;

   2) dokumenty odůvodňující výběr metodiky monitorování a dokumenty odůvodňující dočasné nebo trvalejší změny metodik monitorování a případně úrovně přesnosti schválené příslušným orgánem;

   3) všechny příslušné aktualizace plánů monitorování oznámené příslušnému orgánu v souladu s článkem 15 a odpovědi příslušného orgánu;

   4) všechny písemné postupy zmíněné v plánu monitorování, včetně případného plánu odběru vzorků, postupy pro činnosti související s tokem údajů a postupy pro kontrolní činnosti;

   5) seznam všech použitých verzí plánu monitorování a všech souvisejících postupů;

   6) dokumentace odpovědnosti v souvislosti s monitorováním a vykazováním;

   7) popřípadě posouzení rizika provedené provozovatelem nebo provozovatelem letadel;

   8) zprávy o zlepšení v souladu s článkem 69;

   9) ověřený roční výkaz emisí;

   10) ověřovací zpráva;

   11) jakékoli další informace považované za nezbytné pro ověření ročního výkazu emisí.

2. SPECIFICKÉ NÁLEŽITOSTI PRO ZAŘÍZENÍ STACIONÁRNÍCH ZDROJŮ:

   1) povolení k vypouštění emisí skleníkových plynů a veškeré jeho aktualizace;

   2) všechna případná posouzení nejistoty;

   3) v případě použití metodiky založené na výpočtu používané v zařízeních:

      a) údaje o činnosti použité pro jakýkoli výpočet emisí za každý zdrojový tok, rozčleněné podle procesu a druhu paliva nebo materiálu;

      b) případně seznam všech standardních hodnot použitých jako výpočtové faktory;

      c) úplný soubor výsledků odběru vzorků a analýz pro stanovení výpočtových faktorů;

      d) dokumentace všech oprav neúčinných postupů a nápravných opatření přijatých v souladu s článkem 64;

      e) všechny výsledky kalibrace a údržby měřicích přístrojů.

▼B

4) pro metodiky založené na měření v zařízeních tyto další náležitosti:

   a) dokumentace odůvodňující volbu metodiky založené na měření;

   b) údaje použité pro analýzu nejistot v souvislosti s emisemi z každého zdroje emisí, rozčleněné podle procesu;

   c) údaje použité pro potvrzovací výpočty a výsledky výpočtů;

   d) podrobný technický popis systému kontinuálního měření, včetně dokladů o schválení příslušným orgánem;

   e) hrubé a souhrnné údaje ze systému kontinuálního měření emisí, včetně dokumentace změn v průběhu času a zápisů o provedených testech, poruchách, kalibracích, servisu a údržbě;

   f) dokumentace veškerých změn systému kontinuálního měření;

   g) všechny výsledky kalibrace a údržby měřicích přístrojů;

   h) případně model založený na hmotnostní nebo energetické bilanci použitý pro stanovení náhradních údajů v souladu s čl. 45 odst. 4 a výchozí předpoklady;

5) při použití nouzové metodiky podle článku 22 všechny údaje nezbytné pro stanovení emisí ze zdrojů a zdrojových toků, pro něž je tato metodika použita, a zástupné údaje pro údaje o činnosti, výpočtové faktory a jiné parametry, které by byly vykázány podle metodiky založené na úrovni přesnosti;

6) pro výrobu primárního hliníku tyto další náležitosti:

   a) dokumentace výsledků z měřicích kampaní pro stanovení emisních faktorů CF_4 a C_2F_6 specifických pro dané zařízení;

   b) dokumentace výsledků stanovení účinnosti zachycování fugitivních emisí;

   c) všechny příslušné údaje o výrobě primárního hliníku, četnosti a době trvání anodového efektu nebo údaje o přepětí;

7) pro zachycování, přepravu a geologické ukládání CO_2 případně tyto další náležitosti:

   a) dokumentace množství CO_2 injektovaného do úložného komplexu zařízeními, která provádějí geologické ukládání CO_2;

   b) reprezentativně agregované údaje o teplotě a tlaku z přepravní sítě;

   c) kopie povolení k ukládání, včetně schváleného plánu monitorování podle článku 9 směrnice 2009/31/ES;

   d) zprávy předložené v souladu s článkem 14 směrnice 2009/31/ES;

   e) zprávy o výsledcích kontrol prováděných v souladu s článkem 15 směrnice 2009/31/ES;

▼B

f) dokumentace o nápravných opatřeních přijatých v souladu s článkem 16 směrnice 2009/31/ES.

3. SPECIFICKÉ NÁLEŽITOSTI PRO ČINNOSTI V OBLASTI LETECTVÍ:

1) seznam vlastních, pronajatých a pronajímaných letadel a potřebné důkazy o úplnosti tohoto seznamu; pro každé letadlo datum, kdy bylo přidáno nebo odebráno z leteckého parku provozovatele;

2) seznam letů zahrnutých v každém vykazovaném období a potřebné důkazy o úplnosti tohoto seznamu;

3) příslušné údaje pro stanovení spotřeby paliva a emisí;

4) údaje použité pro stanovení užitečného zatížení a vzdálenosti pro roky, za něž jsou vykázány údaje o tunokilometrech;

5) popřípadě dokumentace týkající se metodiky pro nedostatky v údajích, počet letů, u nichž se vyskytly nedostatky v údajích, údaje použité k odstranění nedostatků v údajích, pokud se vyskytly a pokud počet letů, u nichž došlo k nedostatkům v údajích, překročil 5 %, důvody těchto nedostatků a dokumentace přijatých nápravných opatření.

▼B

PŘÍLOHA X

Minimální obsah ročních výkazů (čl. 68 odst. 3)

1. ROČNÍ VÝKAZY EMISÍ ZE ZAŘÍZENÍ STACIONÁRNÍCH ZDROJŮ

Roční výkaz emisí zařízení musí obsahovat alespoň následující informace:

1) identifikační údaje zařízení, jak jsou stanoveny v příloze IV směrnice 2003/87/ES, a číslo povolení, které mu bylo přiděleno;

2) název a adresu ověřovatele výkazu;

3) vykazovaný rok;

4) odkaz na poslední schválený plán monitorování a číslo verze tohoto plánu a datum, od kterého se používá a rovněž odkaz na jakékoli jiné plány monitorování relevantní pro daný rok a číslo jejich verze;

5) relevantní změny v provozu zařízení a změny a dočasné odchylky v plánu monitorování schváleném příslušným orgánem, k nimž došlo během vykazovaného období; včetně dočasných nebo trvalých změn úrovní přesnosti, důvodů pro tyto změny, počátečního data změn a počátečního a koncového data dočasných změn;

6) informace za všechny zdroje emisí a zdrojové toky zahrnující alespoň:

▼M1

a) celkové emise vyjádřené jako t $CO_{2(e)}$, včetně CO_2 ze zdrojových toků biomasy, které nesplňují požadavky čl. 38 odst. 5;

▼B

b) celkové emise vyjádřené jako t, jsou-li emitovány jiné skleníkové plyny než CO_2;

c) údaj o tom, zda se používá metodika založená na měření nebo na výpočtu uvedená v článku 21;

d) použité úrovně přesnosti;

e) údaje o činnosti:

i) v případě paliv odděleně vykázané množství paliva (vyjádřené v tunách nebo Nm^3) a výhřevnost (GJ/t nebo GJ/Nm^3);

ii) pro všechny ostatní zdrojové toky množství vyjádřené v tunách nebo Nm^3;

f) emisní faktory vyjádřené v souladu s požadavky uvedenými v čl. 36 odst. 2; podíl biomasy a oxidační a konverzní faktory, vyjádřené jako bezrozměrné zlomky;

g) hodnoty stanovené podle čl. 26 odst. 5 pro výhřevnost příslušného zdrojového toku, pokud se emisní faktory pro paliva vztahují k hmotnosti nebo objemu, a nikoli k energii;

7) hmotnostní tok a obsah uhlíku pro jednotlivé zdrojové toky proudící do a ze zařízení, pokud se používá metodika hmotnostní bilance; případně podíl biomasy a výhřevnost;

8) informace, které mají být vykazovány jako informativní položky, obsahující alespoň:

a) množství spálené biomasy vyjádřené v TJ nebo biomasy použité v procesech vyjádřené v t nebo Nm^3;

▼B

b) emise CO_2 z biomasy vyjádřené v t CO_2, pokud se emise stanovují pomocí metodiky založené na měření;

c) případně zástupné údaje pro výhřevnost zdrojových toků biomasy použitých jako palivo;

▼M1

d) emise, množství a obsah energie spálených paliv z biomasy a biokapalin vyjádřené v t a TJ a informace o tom, zda tato paliva z biomasy a biokapaliny splňují požadavky čl. 38 odst. 5;

▼B

e) množství CO_2 nebo N_2O přemístěného do zařízení nebo přijatého z jiného zařízení vyjádřené v t $CO_{2(e)}$, pokud se použije článek 49 nebo 50;

f) množství vlastního CO_2 přemístěného do zařízení nebo přijatého z jiného zařízení vyjádřené v t CO_2, pokud se použije článek 48;

g) případně název zařízení a jeho identifikační kód uznaný v souladu s akty přijatými podle čl. 19 odst. 3 směrnice 2003/87/ES v případě;

i) zařízení, do kterého (do kterých) je přemístěn CO_2 nebo N_2O v souladu s písmeny e) a f) tohoto bodu 8;

ii) zařízení, ze kterého (ze kterých) je přijímán CO_2 nebo N_2O v souladu s písmeny e) a f) tohoto bodu 8;

pokud uvedené zařízení nemá takový identifikační kód, poskytne se název a adresa zařízení a rovněž příslušné kontaktní údaje kontaktní osoby;

h) přemístěný CO_2 z biomasy vyjádřený v t CO_2;

9) pokud se použije metodika založená na měření:

a) roční emise fosilního CO_2 a roční emise CO_2 z používání biomasy, je-li měřen CO_2;

b) dobu provozu systému kontinuálního měření emisí (CEMS), naměřené koncentrace skleníkových plynů a tok spalin vyjádřený jako roční hodinový průměr a jako celková roční hodnota;

10) při použití metodiky uvedené v článku 22 všechny údaje nezbytné pro stanovení emisí ze zdrojů emisí a zdrojových toků, pro něž je tato metodika použita, a zástupné údaje pro údaje o činnosti, výpočtové faktory a jiné parametry, které by byly vykázány podle metodiky založené na úrovni přesnosti;

11) pokud dojde k nedostatkům v údajích a k jejich odstranění prostřednictvím náhradních údajů v souladu s čl. 66 odst. 1:

a) zdrojový tok nebo zdroj emisí, kterých se týkají jednotlivé nedostatky v údajích;

b) důvody jednotlivých nedostatků v údajích;

c) počáteční a koncové datum a čas jednotlivých nedostatků v údajích;

d) emise vypočítané na základě náhradních údajů;

e) podrobný popis metody odhadu pro náhradní údaje, včetně důkazu o tom, že použitá metodika nevede k podhodnocování emisí během příslušného období, pokud nebyla tato metoda dosud zahrnuta do plánu monitorování;

▼B

12) jakékoli další změny prováděné v daném zařízení během vykazovaného období s ohledem na emise skleníkových plynů z daného zařízení během vykazovaného roku;

13) případně úroveň výroby primárního hliníku, četnost a průměrnou dobu trvání anodových efektů během vykazovaného období nebo údaje o přepětí anodových efektů během vykazovaného období a výsledky nejnovějšího stanovení emisních faktorů CF_4 a C_2F_6 specifických pro dané zařízení podle přílohy IV a nejnovějšího stanovení účinnosti zachycování potrubí.

Emise pocházející z různých zdrojů emisí nebo zdrojových toků stejného druhu z jediného zařízení, které patří ke stejnému typu činnosti, mohou být vykazovány souhrnně za daný typ činnosti.

Pokud byly ve vykazovaném období změněny úrovně přesnosti, provozovatel vypočítá a vykáže emise jako samostatné části ročního výkazu za příslušné části vykazovaného období.

Provozovatelé úložišť CO_2 mohou po uzavření úložiště v souladu s článkem 17 směrnice 2009/31/ES použít zjednodušené výkazy emisí obsahující alespoň náležitosti uvedené v bodech 1 až 5 za předpokladu, že povolení k vypouštění emisí skleníkových plynů neobsahuje žádné zdroje emisí.

2. ROČNÍ VÝKAZY EMISÍ PROVOZOVATELŮ LETADEL

Výkaz emisí provozovatele letadel musí obsahovat alespoň následující informace:

1) identifikační údaje provozovatele letadel, jak je stanoveno v příloze IV směrnice 2003/87/ES, a volací značku nebo jiné jednoznačné kódy používané za účelem řízení letového provozu, a příslušné kontaktní údaje;

2) název a adresu ověřovatele výkazu;

3) vykazovaný rok;

4) odkaz na poslední schválený plán monitorování a číslo verze tohoto plánu a datum, od kterého se používá a odkaz na jakékoli jiné plány monitorování relevantní pro daný rok a číslo jejich verze;

5) příslušné změny v provozu a odchylky od schváleného plánu monitorování v průběhu vykazovaného období;

6) registrační čísla letadel a typy letadel používaných v období, jehož se výkaz týká, k vykonávaní činností v oblasti letectví podle přílohy I směrnice 2003/87/ES prováděných provozovatelem letadel;

7) celkový počet letů, jichž se výkaz týká, podle dvojice států;

8) hmotnost paliva (v tunách) podle druhu paliva podle dvojice států;

▼M1

9) celkové množství emisí CO_2 v tunách CO_2 rozčleněné podle členského státu odletu a příletu, včetně CO_2 z biopaliv, která nesplňují požadavky čl. 38 odst. 5;

▼B

10) zástupné údaje pro výhřevnost paliva, jsou-li emise vypočítány pomocí emisního faktoru nebo obsahu uhlíku vztahujících se na hmotnost nebo objem;

▼B

11) pokud dojde k nedostatkům v údajích a k jejich odstranění prostřednictvím náhradních údajů v souladu s čl. 66 odst. 2:

a) počet letů vyjádřený jako procentní podíl letů za rok (zaokrouhleno na nejbližší 0,1 %), u nichž se vyskytl nedostatek v údajích; a okolnosti a důvody pro nedostatky v údajích;

b) metodu odhadu pro použité náhradní údaje;

c) emise vypočítané na základě náhradních údajů;

▼M1

12) informativní položky:

a) množství biopaliv použité v průběhu vykazovaného roku (v tunách nebo m^3) podle druhu paliva a to, zda biopaliva splňují požadavky čl. 38 odst. 5;

b) výhřevnost biopaliv a alternativních paliv;

▼B

13) jako přílohu ročního výkazu emisí uvede provozovatel údaje o ročních emisích a ročních počtech letů za dvojice letišť. Na žádost provozovatele je příslušný orgán povinen nakládat s těmito informacemi jako s důvěrnými.

3. VÝKAZY S ÚDAJI O TUNOKILOMETRECH PROVOZOVATELŮ LETADEL

Výkaz s údaji o tunokilometrech provozovatele letadel musí obsahovat alespoň následující informace:

1) identifikační údaje provozovatele letadel, jak je stanoveno v příloze IV směrnice 2003/87/ES, a volací značku nebo jiný jednoznačný kód používaný za účelem řízení letového provozu, a příslušné kontaktní údaje;

2) název a adresu ověřovatele výkazu;

3) vykazovaný rok;

4) odkaz na poslední schválený plán monitorování a číslo verze tohoto plánu a datum, od kterého se používá a odkaz na jakékoli jiné plány monitorování relevantní pro daný rok a číslo jejich verze;

5) příslušné změny v provozu a odchylky od schváleného plánu monitorování v průběhu vykazovaného období;

6) registrační čísla letadel a typy letadel používaných v období, jehož se výkaz týká, k vykonávaní činností v oblasti letectví podle přílohy I směrnice 2003/87/ES prováděných provozovatelem letadel;

7) zvolenou metodu výpočtu hmotnosti cestujících a odbavených zavazadel, nákladu a poštovních zásilek;

8) celkový počet osobokilometrů a tunokilometrů za všechny lety uskutečněné v roce, jehož se výkaz týká, spadající do činností v oblasti letectví uvedených v příloze I směrnice 2003/87/ES;

9) pro každou dvojici letišť: kód ICAO obou letišť; vzdálenost (ortodromická vzdálenost + 95 km) v km; celkový počet letů za dvojici letišť ve vykazovaném období; celkovou hmotnost cestujících a odbavených zavazadel (v tunách) během vykazovaného období za dvojici letišť; celkový počet cestujících za vykazované období; celkový počet cestujících vynásobený počtem kilometrů za dvojici letišť; celkovou hmotnost nákladu a poštovních zásilek (v tunách) během vykazovaného období za dvojici letišť; celkový počet tunokilometrů za dvojici letišť (t km).

▼B

PŘÍLOHA XI

Srovnávací tabulka

Nařízení Komise (EU) č. 601/2012	Toto nařízení
články 1 až 49	články 1 až 49
—	článek 50
články 50 až 67	články 51 až 68
článek 68	—
články 69 až 75	články 69 až 75
—	článek 76
články 76 až 77	články 77 až 78
přílohy I až X	přílohy I až X
—	příloha XI